

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_228091

UNIVERSAL
LIBRARY

Osmania University Library

Call No. ۸۹۱۵۱۵۱ Accession No. ۲۲۰۰۳
Author ن. ن. ۲۲۵۵۳
Title احسن تقویم یا گزراں دہنم
This book should be returned on or before the date
last marked below.

أَحْسَنُ التَّقْوِيمِ

كَلَامُ الرَّعِيمِ

از
لحم احمدی

SHOBHA PRINTERS, DELHI. (INDIA)

أَحْسَنُ التَّقْوِيمِ وَيَا حَبَّةَ النِّعَمِ

اشرح كعبه يا شاعر شيرجاني حضرت نعيم اصفهاني مثل
بر بعض از الواح بافتخار ایشان نازل از قلم اعلی و کلمات حضرت عبد
و عکس و تاریخ حیات و شرح تصدیق امر حضرت رب البیئات و مجموع
کمی حاوی اوله عقلیه از آیات قرآنی و احادیث اسلامی و تورات و انجیل
و کتب ادیان سایر و دیگری حاوی اوله عقلیه و استدلالات منطقیه و همچنین
قصید منضله نوئیه و ارای ۱۳۴ شعر و مسطره باریه یا صمیمیه و منظومه معروف
به بیت نه حروف که در بدایت تصدیق امام مبارک سرودند
این مجموعه از روی نسخه اصلی بخلا حضرت ایشان
بکمال دقت تحریر و مجلد گردیده است

بعض از الواح مقدسه بارگه آسمان شيت جمال اقدس الهي

دیر اتم قدرت مرز مشتاقانها حضرت نعيم

هُوَ النَّاطِقُ بِالنَّجْوَى

يَا نَعِيمُ عَلَيْكَ بَهَاءُ اللَّهِ الْغَيْرِ الْعَلِيمِ دَرَجَتِ تَرَاوُكُ الْمَيْمِمْ وَدَرَجَتِ صِينِ تَبَوُّوَجِ
 كَرْدِ وَيْمِ قُلْ سُبْحَانَكَ يَا إِلَهِي لَوْلَا الْبَلَاءُ يَا فِي سَبِيلِكَ مِنْ آيِنِ تَهْمُ مَقَامَاتِ عَالِيَتِكَ
 وَ لَوْلَا الرِّزَا يَا فِي حِكْمِ بَايِ شَيْ ثَبِتُ شَأْنُ مُتَقَاتِكَ وَ عَزَمَتِ أَمْسُ حُجَّتِكَ وَ مَوْجُ عُنُونِهِمْ
 وَ مَوْسُ مَرِيَدِكَ رَفَرَاتُ قُلُوبِهِمْ وَ عَذَابُ قَاصِدِكَ قَطْعَاتُ أَلْبَابِهِمْ وَ مَا أَلَدَّ سَمُ الرَّدْوِي
 فِي سَبِيلِكَ وَ مَا أَعْرَسَ سَامُ الْأَعْدَاءِ إِلَّا عِلَالُ كَلْبَتِكَ يَا إِلَهِي فَانْشُرْنِي فِي أَمْرِكَ مَا أَرَدْتَهُ وَ أَتْلُ
 عَلَيَّ فِي حِكْمِ مَا قَدَّرْتَهُ وَ عَزَمْتَهُ لَا أُرِيدُ إِلَّا مَا تُرِيدُ وَ مَا أَحِبُّ إِلَّا مَا أَنْتَ تُحِبُّ تَوَكَّلْتُ
 عَلَيْكَ فِي كُلِّ الْأَحْوَالِ أَسْأَلُكَ يَا إِلَهِي يَا مَنْ تَهْمُ لِنُصْرَةٍ بِذَا الطُّورِ مَنْ كَانَ قَالِمًا لَانِكَ
 وَ سَلْطَانًا لِيَذْكُرَكَ مِنْ مَخْلُوقَاتِكَ وَ يَرْفَعُ أَعْلَامَ نَصْرِكَ فِي مَمْلُوكَاتِكَ إِنَّكَ أَنْتَ الْمُعْتَدُ

٣
 عَلَى مَا شَاءَ إِلَهٌ إِلَّا أَنْتَ الْهَيْمَنُ الْقَيُّومُ يَا نَعِيمُ إِنْ أَوْكَارَ قَبْلِ الْقَلَمِ عَلَى مَخْصُوفِ نَازِلٍ
 وَحَالٍ مَرَّ مَخْصُوفٍ شَمَانِزٍ لَتَقَرُّنَا بِحَمَانٍ طَيُّورِ الْفَرْدِ وَسْ وَكُنُونَ مِنَ الْغَائِرِينَ الْبَسَاءُ
 مِنْ لَدُنَّا عَلَيْكَ وَعَلَى مَنْ مَسَّكَ بِحَلِّ اللَّهِ الْتَيْنِ .

بِسْمِ الظَّاهِرِ لِنَاطِلِ الْعَلِيمِ

يَا نَعِيمُ عَلَيْكَ بِجَاهِي كَيْلِي إِذَا خَصَانِ الَّذِي تَمِي بَصِيرًا إِمَامُ وَجَمْعٍ نَامَةٍ حَاصِرُ طَوْلٍ
 لِمَا يَأْتِ بِمَا تَلَقَّى ثَبَارَ اللَّهِ وَلَعَلَّكَ بِمَا أَقْبَلَ إِلَيْهِ وَلَوْ جَبَلٌ بِمَا تَوَجَّهَ إِلَى الْوَارِدِ
 وَلَعَلَّكَ بِمَا جَرَى مِنْهُ ذِكْرُهُ وَلَعُوَاؤُكَ بِمَا طَلَعَ مِنْهُ الْبُكَارُ الذَّلِيلُ الْبَسِيانِ سَلَّ اللَّهُ أَنْ
 يُؤَيِّدَكَ وَتُؤَيِّدَكَ وَيَجْعَلَ بِمَا جَرَى مِنْ لِبَائِكَ كَثْرًا لَكَ عِنْدَهُ هُوَ الْفَضَالُ الْكَرِيمُ
 يَا أَيُّهَا الْمُسْتَجِدُّ بِتِ الْأَشْيَاءِ مِنْ نَعْمَاتِ الْحَوِي وَالْقَوْمِ الْكَرِيمِ فِي رَيْبٍ مُبِينٍ قَدْ قَشَّتْ
 تَسْمُ الْبَيَانِ مِنْ أَفْقِ سَمَاءِ الْبُرْهَانِ وَغَوَّتْ حَمَامَةُ الْعِرْفَانِ عَلَى أَهْلِ الْأَخْصَانِ
 يَا أَلَا أَلَمِ كَانَ قَدْ أَتَى بِكُمُ الرَّحْمَنُ بَعْدَ رَهْ وَسَلْطَانِ إِيَّاكُمْ أَنْ تَمْنَعُوا أَنْفُسَكُمْ عَنِ التَّقَرُّبِ إِلَيْهِ

ضُوءُ مَا غَنَمَ الْمُتَّقِينَ إِلَى اللَّهِ تَالِكِ الرَّقَابِ ۚ لَا تَسْأَلُكُمْ خَزَائِنُ الْأَرْضِ صُومًا وَلَا زَكَاةً وَلَا
 مَا تَوْفَّيْتُمْ مِنْ لَدَىٰ اللَّهِ رَبِّ الْأَرْبَابِ طُوبَىٰ لَكَ يَا نَسِيمُ بِمَا قُرْتَ نَسِيمِي إِنَّهُ مَوْعِدَاتِي فِي مَقَامِي
 وَعِزِّي فِي مَقَامِ آخِرَتِي الَّتِي أَرْزَأُ مِنْ قَبْلِ وَمِنْ بَعْدِ وَفِي هَذَا الْيَوْمِ الَّذِي سُمِّيَ يَوْمَ اللَّهِ
 فِي الصُّبْحِ وَالْأَمْسِ ۚ يَا لَكَ أَنْ تَحْكُمَ حَوَادِثَ الدُّنْيَا أَوْ تَنْفَعَكَ صُومًا أَوْ لَمْ
 عَنْ حَقِّهِ الَّذِي تَقْتَضِيهِ بِصَالِحِ الصُّلَّةِ وَالْآفَةِ إِنْ أَرَادْنَا أَنْ نَسْأَلَ مِنْهُ كَمَا سَأَلْنَاكَ
 وَقَدْ جَاءَ بَعْدَ فَتْحِ لِيَا فَذَلِكَ غَنَمٌ وَيَحْدِيكَ إِلَى مَقَامٍ نَصَبْتَ عَلَيْهِ رَايَةَ الْعِلْمِ أَمَّا مِنْ
 لَدَى اللَّهِ أَلَا مَرَّ كَلِمَتِي قُلْ يَا أَيُّهَا الْخَوَافُ اللَّهُ وَلَا تَقْبَلُوا مَشَارِقَ الْأَوْطَانِ وَالظُّنُونِ فِي هَذَا الْيَوْمِ فِيهِ
 أَرْفَعُ الْبَلَاءَ فِي خَيْرِ عَمَلٍ طُوبَىٰ لِمَنْ سَجَّ وَأَجَابَ وَوَيْلٌ لِكُلِّ غَافِلٍ مُرْتَابٍ ثَانِيًا وَيَسَاجَ
 كِتَابِ الْوُجُودِ هَذَا الْيَوْمِ الَّذِي مِنْهُ أَرْفَعَتْ فَرَائِصُ الْأَشْرَارِ إِنَّكَ إِذَا تَمَنَّيْتَ مُرَافِقِي
 وَأَخَذْتَ وَشَرِبْتَ حَقِّ بَيَانِي أَقْبَلَ بِكَ إِلَى مَشْرِقِ الْإِلَهَامِ وَقُلْ لَكَ الْحَمْدُ يَا إِلَهِي
 وَلَكَ الثَّنَاءُ يَا مَقْصُودِي وَلَكَ الْبَهَاءُ يَا مَحْبُوبَ قُودِي وَلَكَ الْفَضْلُ يَا مَغْبُودِي
 يَا بَيْتِي إِلَى صِرَاطِكَ سَقَيْتَنِي حَقِّ عِلْمِكَ وَأَتَيْتَنِي ثَمَارَكَ اسْأَلُكَ بِسَمَةِ الْيَقِينِ

وَأَمَّا مَا جِئْتُكُمْ بِهِ مِنَ الْبَنَاءِ فَانظُرُوا بِهِ ذُرُوعَكُمْ وَذُرُوعَ آبَائِكُمْ بِمَا كُنتُمْ تَكْفُرُونَ
يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِلَىٰ رَبِّكُمْ تَوَّابٌ أَلَمْ يَكُنْ لَكُمْ يَوْمَ الْاِحْتِشَادِ رَبٌّكَ إِنَّمَا نُسِيتُكَ فَأَتَاكَ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ فَجَدِّبْ لَهُ مَا تَشَاءُ مِنَ الْإِبْرَةِ
يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي جَاعِلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ عَذَابًا مُّهِينًا
يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي جَاعِلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ عَذَابًا مُّهِينًا
أَنْتَ الْمُنْجِي الْمُنْصَلِّ الْكَرِيمُ.

هُوَ الْحَبِيبُ مِنَ اللَّهِ الْأَعْلَى

..... يَا نَعِيمٌ قَدْ كُنَّا لَكَ مِنْ قَبْلُ وَأَرْسَلْنَا إِلَيْكَ لِقَافًا وَمِنْ أَمْرٍ أَنْتَ بِهٖ شَهِيدٌ
قُلْ لَّوْلَا الْبَنَاءُ لَمْ يَأْكُلْ الْإِنْسَانُ مِنْ عَمَلِهِ لَوْلَا ذَلِكَ لَفُتِحَ لَكُمُ السَّمَاءُ فَكَانَتْ أَبْدَانُكُمْ سُجُودًا لِّدُونِهَا وَلَكِنْ لَّمْ يَكُنْ لَكُمُ الْبَنَاءُ فَأَمَّا الْإِنْسَانُ لَكَفُورًا
أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ وَأَنَّ اللَّهَ قَدْ عَلَّمَ خَلْقَ الْإِنْسَانِ فِي الْأَحْسَنِ تَكْوِينًا
فِي الْأَوَّلِ نَسِيتَ ذَلِكَ إِنَّهُ كَانَ فِي كِتَابِ الْمُنِيرِ

ودرجہ فیع دیگر

يَا نَعِيمٌ قَدْ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْكَ فِي يَوْمِ الْاِحْتِشَادِ الَّذِي أَرَادَ فِيهِ الْغُلُومُ أَنْ يَتَوَجَّهُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ

أُخْرِئِي أَمْرًا مِنْ عِنْدِهِ وَهُوَ أَلَمُّ الْقَدِيمِ. إِنَّ الدِّينَ مَسْكُوكُ الْبُرُوقِ وَأَقْبَلُوا
إِلَى أَنْوَارِ وَجْهِهِ وَوَرَدُوا فِي ظِلِّ عِلَاقَتِي يَرَوْنَ نَفْسَهُمْ مُسْقِطِينَ عَنْ دُونِ اللَّهِ وَعَنِ الْإِنْسَانِ
الَّتِي اتَّخَذَهَا الْمُعْرِضُونَ لِنَفْسِهِمْ أَنْبَاءً مِنْ دُونِ اللَّهِ لَذَلِكَ نَطَقَ الْقَلَمُ أَذْكَانَ
النَّاسِ فِي رَيْبٍ مُبِينٍ قُلْ يَا مَعْزِلَةَ الْمُعْرِضِينَ مَوْتُوا بِعِظَمِ تَفَعُّلِمْ أَذْكَارُكُمْ وَلَا أَدْلَاؤُكُمْ وَلَا
أَعْمَالُكُمْ وَلَا أَقْوَالُكُمْ وَلَا تَوْجِهُكُمْ إِلَّا بِالْإِتِّسَابِ بِهَذَا الْخَلْقِ الَّذِي أَوْتَحَرَّكَ تَحَرُّكَ الْمَلَكُوتِ
تَشَهُدُ بِذَلِكَ الْأَشْرَافُ إِنَّ أَنْتُمْ تُكْذِبُونَ.

و در لوح امع دیر :

يَا نَعِيمُ نَشْهَدُكَ قُرْتِ بَدَلْنَا وَنَهَرْنَا سَهْلًا مِنْ خُرَاسٍ قَلْبِي الْأَعْلَى لَسَالِي الْحِكْمَةِ وَبَيَانِ
لِشَرِّكَائِكَ الْفَضَالِ الْكَرِيمِ بِكَ لَرِي نَطَقَتْ الْأَشْيَاءُ الْمَلَكُوتِ لِلدَّرَبِ الْعَالَمِينَ
قَدَرٌ وَعَلَيْكَ وَعَلَى أَوْلِيَائِي مَانَحَ بِهِ أَبْلَ مَدَائِنِ عَدْلِ اللَّهِ رَبِّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ.

و در لوح اقدس دیر :

يَا مُحَمَّدُ (نَعِيمُ) قَدْ فَازَتْكَ بَابُ الْخُصُورِ وَأَرْسَلَهُ اسْمِي الَّذِي سَمِيَتْ نَاهُ بِرِيسِ الْمُعْرِضِينَ

فِي كِتَابِي الْعَظِيمِ وَعَرَضْتُ أَحَدَ أَعْضَانِي الَّذِي سَمَّيْنَاهُ بِالنَّصِيرِ أَحَبَّكَ بِأَيَاتٍ جَاءَتْ
نَعْمَانَا وَتَصَوُّعَ عَزْمَانَا طُوبَى لِمَنْ وَجَدَنَا وَفَارَّ بِهَا وَوَيْلٌ لِكُلِّ غَافِلٍ نَعْبِدُ

الواجب انزل اسم من زيات

هو الابه

يَا مَنْ اتَّجَذَبَ نَفْحَاتِ الْمَعْقِدِ مَوْجِ سَحْرٍ وَادِي وَاشْتَدَّ قُوَارُ فَوَادِي لَمَّا تَنَحَّطَتْ ذُرُوحُهَا
الَّذِينَ بُوْجُوهُمْ انْتِضَارُ اقْبُ الوجودِ وَبُنَا بِهِمْ جَلَابُضُ عَالِمِ الشُّهُودِ وَبُنَا بِهِمْ خُتْمُ انْتِهَرَاتِ اشْجَارِ
التَّوْحِيدِ وَبُنَا بِهِمْ السُّوقِ الِيهِمَّ تَطَرُّشْنَا مِنْ اَهْلِ التَّجَرُّدِ فَيَا ضُ الْمَلَكُوتِ تَزَيَّنْتَ وَحِيَا ضُ الْحَبْرِ
تَزَيَّنْتَ وَغِيَا ضُ الْقُدْسِ تَأَقَّشْتَ وَحِلَامَاتُ الْاِفْرِيدِ وَسِ صَدَحَتْ وَوَرَقٌ كَيْلُهُ الْقُرْدُ
عَزَّوَتْ وَالْبَحْرُ الْاَعْظَمُ فَاضَ وَالتَّنَزُّلُ الْاَكْرَمُ سَالَ وَنُزِيرُ الْقَدَمِ اشْرَقَ وَالْحَاحُ وَبَدْرُ الْقَدَمِ سَطَعَ
وَقَطَرُهُ بَهْرُ نَوْرِ صَلَاحٍ كُلُّ ذِي نِعْمَةٍ لِلْاَبْرَارِ نِعْمَةٌ عَلَى الْفَجَّارِ يَا عِبَادَ الرَّحْمَنِ قَوْمُوا عَلَى خِدْمَةِ الرَّبِّ
أَحْمُونَ النُّجَارِ بِالْاَعْمَالِ الصَّالِحَةِ حُسْنَ الْاَطْوَارِ وَالْبَهَاءِ عَلَى مَنْ ثَبَّتَ عَلَى الْمِثَاقِ ع ع

وَلَمْ يَزَلْ مِنْ بَلَدٍ عَلَى وَجْهِ الصَّبَاحِ الَّتِي آتَتْ قَوْنَتَ وَابَتْ وَصَدَقَتْ وَبَشَرَتْ بِفَضْلِ
 مَوْلَانَا الْقَدِيمِ وَقُلْ لَنَا يَا أُمَّهُ اللَّهُ طُوبَى وَبَشَرَى لَكَ بِمَا حُشِرْتَ فِي أَيَّامِ اللَّهِ وَفَرْتَ
 بِهَذَا الْفَيْضِ الْأَعْظَمِ الْجَمِيلِ وَأَسْكُرِي رَبَّكَ بِمَا آيَدَكَ عَلَى سِلِّ مَوْجَتِهِ تَغِيظُهَا الْفَنَائَاتُ وَتَمْنَأُ
 الْأَلَامُ الْمُتَحَسَّنَاتُ فِي السَّرَادِقِ الْمُرْتَقَعَةِ فِي أَعْلَى الْأَعْلَامِ وَسَوْفَ تَرَى الْمَقْعَدَ الصِّدْقِ
 الَّتِي تَدْرُكُ اللَّهُ لِلزُّرُقَاتِ الْمُؤَنَّنَاتِ الْمُؤَنَّنَاتِ وَقَدْ سَمِعَ اللَّهُ عَنْ أَدَاكِ عَايَاتِ
 الْعُقُولِ فِي عَالَمِ الطَّبَاحِ وَالنَّاصِرِ وَالْمَوَادِّ وَالْبَهَائِ عَلَى كُلِّ أَمَةٍ تَمَسَّكَتْ بِثَاقِ اللَّهِ عَزَّ

بِهَوَالِهِ

ای ثابت پیمان منظومه آنجناب ملاحظه کردید و نهایت بلاغت و فصاحت در بیان واضح
 و آشکار سبب سرور و جوهر گشت و ملاحظه اش مورث فرح و روح و ریحان کردید زیرا دلالت
 بر نفوت و محامه جمال الهی در ربّ علی می نمود و این موهبت کبریت و نام آن دبر کتیا از هر
 زبانی بجز در چون صهبای رحانی نشسته رحمانی نبخشند تا چه رسد بقصائد و نفوت الهی .

افضل بی منتهای حضرت یزدان مطہر کہ مانند مرغ سحر گلشن تبرایه ملکوت اہل درجہ
و نفوت حضرت کبریا لسان بکثائی و حق فصاحت و بلاغت بی و ارفع و برائی
و علیک التیمہ و الشان ع ع

ہو اللہ

ای مہزار ہزار آواز در این ریاض چہ آہنگی آفاغ نمودی کہ طہور حدائق مقدس ابوجہ
و طرب آوردی و چہ نغمہ ساز کردی کہ آواز تحسین از مآلف ضعیف بند است خوشا
بجال تو خوشا بشدی عزیزیکہ رضیع او کشتی و شیر محبت اللہ از او نوشیدی و خوشا آغوشی کہ
در آن پرورش یافتی و تربیت روحانی نشو و نما نمودی و دظل کلمہ الیہ ببلوغ رسیدی
و بر سر پر شد استقرار یافتی این نیست کما فی فوضات الیہ کہ اجمع جہات احاطہ
نمودہ است و البہا علیک ع ع

یا نعیم عبد! ہمارے دُلبہ حاضری و درخاطری از یادت فراغت نہ و از ذکر ت
 فراموشی نیست۔ یہ اُمومی و سائل موقفی و مہربان ثباتی و ثابت مطعی و مقار
 منجذب جمال اہلانی و متوجہ لطافت اعلیٰ، نامطقی شنار و مطنی بین الوریٰ حضرت
 صدر الصدور و روحی لرمہ الفداء تائیس درس تبلیغ نمودند و نہایت بہت سعی طبع فرمود
 و در این گلشن الہی نہالہای بارہ پرورش دادند و لطافت و طراوت بی انداز بخشیدند
 مرغان صامت را نامطی کردند و طفلان بخیبر را بشیر جمال علیل اکبر فرمودند۔ این تائیس
 تسلسل یابد و این انوار بر تہ دون اعصار بتابد حال آنروز پاک ملکوت ابھنی عروج
 نمود و آن درقاہ با کلمۂ باطیران کرد و آن پروانہ بحول سراج طار اعلیٰ پرواز نمود۔ لہذا
 محفل طرار و فی خالی ماند عبد البہار آرزو و مقصد چنان کہ این تاج را بر سر تو گذارد و ما محل
 آن برزگوار نوجوانان را در تیس تبلیغ دہی و حجت و برہان بیاموزی و دلیل دلائل
 و اخبار ربمانی نور سیدگان ملکوت ابھی را تربیت کنی و بغض طار اصل نشود و ما

تا این تعزیت منتهی شود و تنبیهت جدید جلوه نماید و بسبب تسلی قلب عبد البهادر کرد و زیرا
 انصیبت حضرت صدر الصدد و بعد از مصیبت کبری بسیار متأثر شد و این در او ماند
 و این خمر ارمی جز آن که ملاحظه شود که جای آن بزرگوار شخصی استوار یافته و نفع مشکب
 شاهمارا منظر مینماید و این را بدان که هر نفسی پی آن روح مجرد گیر و تعلیم و مدریس پر د
 نایبات متابعاً و متوالیاً در رسد حتی خود او حیران ماند و علیک البهادر الکبیری ع ع

هو الله

ای ثابت بر پیمان منی است سموع کردید که آن نفس زلیله لسان کلمیسی تحصیل مینماید
 این خبر بسبب سرور شد مقصود این است که تحصیل این لسان نهایت همت را بمرمی
 دارید زیرا اسباب خدمات عظیمه در امر الله است و قدرت میادین و سببه
 مهیا فرموده ولی فوارس نادر. لهند باید تحصیل السن اجنبیه منتهای جد و جهد
 مبذول داشت و علیک البهادر ع ع

ای ثابت بر بیان نامه با منظمه هر دو رسید فی الحقیقه اشعار جوابی آید بحسب
اغیار است از رضا عبد البهار دین راه فرضی یافت و منظومه چون لای منشوره
قرائت کرد فی الحقیقه آن فرجه بسیم صیحه اللام کوهر نشان است حمد خدا که شب
در در بجان میکوشی و در عبودیت آستان مقدس شریک و هم عبد البهانی لهند منظومه
طبع و تخیل نمودیم با احترام اشعار خواهد یافت و در خصوص دحض مغریات بدون ثبات
تحریف کتاب باید خدمتی نمایان بدگاه الهی نمایند آنجناب با جمیع یاران معتقد باید درین
مسئله متفق شوند. جناب سمنه را هم در این مسئله شریک فرمایند تا معلومات کل جمع گردد
و جواب شافی کافی مرقوم شود این قضیه باید با نهایت سرعت مجری شود جناب آقا
میرزا ابو الفضل مستعد غفر له جواب تمام خواهند نمود لهند معلومات کافی خود را
در تحریف کتاب میرزا جانی بجناب آقای میرزا ابو الفضل سیرعا اطلاع دارید و علیک

ای منادی پیمان و صحبت و در خیابان باغ نیویورک راه میروم بسیار توانا قدم و دیگر
 تو پرداختم و در بین راه رفتن این نامه نگارم من میگویم و جناب آقا میرزا احمد بنویسد
 نامه ای که مرقوم نموده بودید تا بفصل تایخ آقا میرزا جانی کاشی و تحریف بخردان صبح واضح
 و معلوم کردید البته آن تحقیقات ابرودی احوال فرماید و نزد جناب ابی الفضائل مهرانه
 بفرستید و همچنین جوابی که خود آنجناب مرقوم سینماید عند الاتمام یک نسخه نزد ابی الفضائل
 و یک نسخه بحسب عبد البهار ارسال دارید من شب روز مشغولم و در مجالس و محافل معا
 نفعه میرم و بحسب استعداد و لیاقت قوم صحبت میدارم زیرا در این بلاد بدایت نایست
 باید ملاحظه استعداد و قابلیت قوم را نمود و در صحبت مارا کرد و از مسائل ابتدائی صحبت نمود
 زیرا این صفحات مبتدی هستند مثل اجابای ایران منتهی علی الخصوص عبد البهار در مجامع
 عمومی صحبت میدارد که جمیع مل و نحل حاضرند نه اجابا تنها لهذا بحسب عموم مل باید
 صحبت های ابتدائی داشت نه از حقائق معانی و غوامض مسائل الهی باری اگر فرصت

دائماً من يستوثق من ولي الله أفوت نداماً ما يشاءون وعنايت جلاله
 أرعدوا الخراب رأيد وقين است يأيديهم جميع ما يران الهى راتحت اربع ابعى بران
 عليك البهاء الابنى ع ع

والله اعلم الله المتعجب به من ادرك قلوبهم نعم عليه بهاء الله
 مناجات طلب مغفرة بعبث من اسرق في بحر العفوان في عالم الانوار
 في كلاً من الرحمن آقا ميرزا نعم عليه السبحان والرضاوان
 هو الله

اللهم يا من سبقت خسرته كل شيء وكلت نعمته على كل شيء وتمت حجة على عباده وانشأ
 وداعت آياته من عباده وانقص بعضه من شانه وكل رأسه باكل الساطع انجابر
 على الارباب وانشأ خسرته من الارض والسموات في من يشاء انشاء الله
 لهو اللطيف الودود رب رب ان عندك نعم من آمن بالور المبين وهى
 الى الله ان الشقيمت ونادى بانك من العالمين وقل لا اله الا الله ومن يتكلم

حُجَّتْ وَبُرِّئَتْ وَنُظِرَ لِبَنَاتِكَ وَصَفَاتِكَ وَرَيْنَ الْحَافِلِ بِذِكْرِكِ وَتَشَارِعِيكَ
 وَتَأْتِيهِنَّ فِي مَحَامِدِكَ كَاللُّوْلُؤِ الْنَظِيمِ وَالْذَرِّعَاتِ وَتَأْتِيهِ فِي الْحَافِلِ الْخُبْرَى مُسْتَهْلَا إِلَى
 مَكْلُومَاتِ الْأَهْلِ وَلَمْ مِنْ أَصَمٍّ تَمْنَعُ النَّيَّارَ وَلَمْ مِنْ أَكْبَمٍ أَنْطَقَتْ التَّشَارِعَ وَلَمْ مِنْ أَمَّةٍ أَرَادَتْ
 بَصِيرَةً بِأَهْدِيٍّ إِلَى طَرِيقَاتِ الْمَشَى وَلَمْ مِنْ أَمَوَاتٍ أَحْتَمَتُمْ نَفْسَهُ الطَّائِرُ بِذُلِّ الرُّوحِ لِأَهْلِ الْمَاءِ
 فَتَمَّتْ بِدَارِ الرَّجْعِ إِلَى مَكْلُومَاتِ الْأَهْلِ وَجَعَلَ الْيَكْتُ مُتَهَلِّلًا لَيْكْتُ رَبِّ أَنْ كَانَ صَبِيحُ الْخُرُوجِ
 فَصَحَّ النُّظَرُ مَعَ الْمَعَانِي سَمِعَ الْقَلَمُ لَطْفَ الْقَلْبِ قَوِيَّ الْحُجَّةِ شَدِيدَ الْقُوَى فِي إِعْلَانِ كَلِمَاتِكَ
 بَيْنَ الْبَرِّ وَلَا زَالَ تِلْكَ ظُهُومُ أَمْوَاجِ الْبَيَانِ مِنْ قِبَلِ الطَّائِرِ كَالْخَمْرِ الرَّائِحَةِ فِي الْأَنْفِ
 عَلَى مَسَامِعِ الْأَبْرَارِ وَيَسْلُو أَيْمَانُكَ فِي اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَمُنَاجَاةُ الْقَلْبِ مُنْجِدٌ إِلَى مَكْلُومَاتِ
 الْأَتَوَارِ رَبِّ أَنْ كَانَ لَهُ دُرٌّ وَوَادِعٌ شَاعِلٌ بِذِكْرِكَ عَنْ كُلِّ الْأَشْيَاءِ يَهْدِي النَّاسَ إِلَى
 سَبِيلِ الرِّشَادِ وَيَدْعُوهُمْ إِلَى حِمَاكَ الْمَوْعُودِ فِي كُلِّ الرُّبُودِ الْأَلْوَانِ قِيَامِي بِرَبِّهِمْ سَاطِعَةٌ
 وَدَلَالِ الْبَلِغَةِ وَحُجَّةِ دَائِمَةٍ تَعْمُ كُلَّ مَجَادِلٍ وَتُصِيبُ كُلَّ مَعَايِدٍ وَتَهْدِي سَبِيلَ الْوُضُوحِ الْهَلْ لِكُلِّ
 ذِي قَلْبٍ سَلِمَ وَهَضَى أَيْمَانَهُ فِي الْقِيَامِ عَلَى عِبَادَتِكَ وَأَنْتَ أَنْفَاسُهُ وَمَوْشَرَحُ مَبْرُوقِ

^{۱۶}
 أَنْفَاسٍ هَبِّ رَحْمَتِكَ وَأَشْأَقِ إِلَى تَعَالِكَ وَتَمْنَى الصُّعُودِ إِلَى جَوَارِكَ وَالْوُفُودِ عَلَيْكَ
 وَالْوُودِ وَلَدَيْكَ طَارِدُ رُوحِ شَجَاحِ الْفَلَاحِ إِلَى الرِّفَاحِ الْأَعْلَى وَهَصْدِ السِّدْرِ الْمُنْتَهَى
 تَحْتِ شَجَرَةِ كَرَامِي شَجَرَةِ طُوبَى بِرَبِّهِ نَحْمُ نُسُوبَ الْأَنْحَانِ عَلَى أَقْصَانِ دُجَاهِ الْبَقَاءِ وَنَسْفِ
 فِي سَجَارَةِ الْأَنْوَارِ وَمُسَابَهَةِ الْعَرَبِزِ الْبَحَارِ وَمُكَاشَفَةِ الْأَنْسَارِ رَبِّ أَدْنَمَ عَلَيْنَا فَيْضَ الْبَقَاءِ وَنَسَخَ لَهُ
 بِالْمَوْهِبَةِ الْكُبْرَى وَالنِّعْمَةِ الْعَظْمَى إِنَّكَ أَنْتَ الْحَقُّ الْكَلِيمُ الْعَوُّ الْعَوُّ الْوَهَّابُ ۵ جَب ۱۳۳۷

عبد الصبّ عباس

عکس حضرت نعیم

مقدمه ناشر کتاب

اشعار استلالی حضرت نعیم که در فن خود بی نظیر و در میدان تبلیغ صاحب اعجاز و فوائد کثیر است، به نفعات مورد غایت تحسین و تمجید حضرت مولی‌الوری روح‌الوجود لوحه‌الغدا واقع گردیده تا باید خیلی زودتر از این تاریخ طبع رسیده باشد چه که راهنمایی ناشرین نفعات است و جامع حج و بر این امر حضرت رب‌البیات، لیکن چنانچه موجب این تأخیر شد کی‌اینها این اشعار بطور ناقص و بدون شرح و حاشیه طبع رتلا می‌دو سه مرتبه بکاپ سربی یک مرتبه در سربز و بوسیده عکس می‌دو دفعه در اصفهان بکاپ سنگی یک مرتبه در بند و ستان منتشر شده است. دیگر آنکه میل حضرت نعیم که عواره افکار می‌فرمودند این بوده که این اشعار بکمال تسلیق است و تحریر و بوسیده گرا تأثیر کرد و رعایت این میل با خرابی نبودن مایل چاپ و کشور خالی از اشکال نبود. دلیل دیگر ممنوعیتی بوده که همیشه در اطبع کتب امری در ایران وجود داشته و دارد و در سنین اخیر با آنکه متوالیه مولای معربان در لزوم اطاعت از این ممنوعیت چاره‌ای جز طبع و عراج نبود است.

الکون در سایه امر مجاهدت و اقامت متمدن دارد و با وسایل انگار برای این کار به مقدار فراوان

سفری بکثر معدس ایران کرده باجمع آوری مجموع و تحیل موارد استناد بعون الله وینه قیام
 بانجام این مهم نمود و اشعار صنفه بصفه بامراقت تمام بوسیله استاد ممتاز فن خط شیخی افضلی تهرانی
 مقابله تصحیح کشته برای گرد و بسج خارجه ارسال گردید. باقی خالص و باجه قسمتی از مصارف
 منظور شر معارف صرف وقت و نفوذ و محبت و حدیث بسیار شد. امید است که نتیجه مطلوبه که غنیمت
 و توجبه حضرات نامشرین و یاران نامتین است بدست آید و این اثر متناثرین در دست یاران پر
 تکلیف و سیله بسیل و تقویت تعلیم و تبلیغ و نشر نفعات و توسعه معلومات و ازدیاد شوق و اشتغال
 نفوس و خدمات امریه شود. منظور اصلی و مقصود حقیقی حضرت نعیم از سرودن این اشعار شکر طه الله
 و بط معارف امریه و اثبات حقانیت و ظهور اعظم و تبلیغ امر مالکیت قدم بود است چنانکه میفرمود
 که برگز برای هنرمانی دین شاعری دست حاجت بسوی طبع دراز گردم و مورد و موردی قصیده
 نویسه و دیگری مسقط معروف بهاریه یا صیفیه که هر دو در این مجموع طبع رسیده و این دو مورد نیز
 قصد هنرمانی و ابراز قدرت شاعری و خلال احوال و اموش و متروک گردید و چنانکه بی نتیجه
 بدم و ثناء و دلیل و برهان و محبت و بیان تبدیل یافت. از وقایع اعجاز آمیز که حضرت نعیم

از احوال خود بیان میفرمود حکایت ذیل است ۱۹

پس از ورود بطهران در لوح فیض این نوبت مناجاتی بسیار مؤثر و جاذب فائز زیارت
شد. فی الحقیقت قلب آرزو کردم که چه میشد اگر این کلمات زیارت با شعار این قدر بمقتدا راز
قلم اعلیٰ نازل میگشت چندی از این اقصاء گذشت روزی جناب متصاعدالی انصاری میرزا
عبدالله صیح فروش سرسلسله عالم جلیلیه صحیحی که از جوه اجبار و واسطه مرسلات ارض اقدس
بود پیغام فرستاد که بسزومید ان محل کسب ایشان دوم باقی از راحت قدس کبریا
بنام این عبد ذیل غرض و حصول بخشیده فی الفور در محل حاضر شدم و در حق مشور و صیغه نوری که مینا
زیفت بخشید یا چنانچه این کتاب در ضمن یک جزو الواح مقدسه بطبع رسیده از راحت
اقدس عنایت شده بود گرفت و بر دیده اشکبار گذاشتم و بسجده شکر و سپاس در اقامدم.
پس از وقت معین گردید که در همان آن که آرزوی قلبی در کانون دل شعله در بوده در راحت
کبریا نظر خلوت و جانب طهران این عبد منصف کشته مناجات سابقه بار دیگر از قلم
اصلی باطل این بنده شرمندہ نازل و بجا پرتسلیم شد چه که مدت عادی وصول سائل از ارض

اقدس بارض طار آن ایام کالابا فاصله زمانی من ساعت تثنی و حین ورود پاکت امض
اقدس طهران منطبق و موافق بود بسببان رب العظمی و الاجال که در دستگاه قدرت هرکامی
که بایا و محن آتش جت مهاجم بوده هر چه ضعیفی مشمول غایت میشته است و این کلام
که میفرماید : لا یغفل شأن عن شأن

جست مزید توجیه و تفسیر استان اسنان حین الواح مقدسه که بعلم اعلی و کلمات در بر جهرت
مولی الوری با تها و خسرش نازل شده و مقدمه و جگرید تا شهادت مصدر امر و مبین منصوص
معاملات خطمه شاعر برانده و مخصوصاً تصدیق حضرت عبد الهیاء بر شد و بوضع خسرش در مقام بیان
دعایات فصاحت و وفور فرائد و نتایج اشعار معلوم و مبرهن شود و در مختصر باران استان مشوق
مزید توجیه و دقیق مطالعه و تحقیق گردد .

طهران رضوان ۱۱۵ بهمانی - اربیشته ۱۳۳۷ شمسی
محمد حسین نعمی

ترجمه حال حضرت نعیم

حضرت نعیم سلیل جلیل حاج عبدالکریم که اسم شیرینش محمد بوده و کلمه نعیم را بعنوان تخلص اختیار نموده در قریه فردشان از قراقرظ کشته شده و مارین اصفهان تولد یافته و سال ولادتش چنانکه خود در شعر خویش تصریح فرموده و عیناً تخلص میساید و نیمه شعبان ۱۲۷۲ و او اسطه بهار بوده :

شرح دهم ساده و بی ساخته حشو زواید به انداخته

محم نام و تخلص نعیم نام پدر حاجی عبدالکریم

باصفهان در سید و مارین در دهنه خنده فردشان زمین

دو صد و هفتاد و دو رفت از هزار نیمه شعبان شد و نیم از بهار

ساده ز مادر مولد شد م رسم زمان را مقتله شد م

و چون الدش را خلف ذکوری جزا نبوده و خط و برتیش بر حسب اقتضای زمان و مکان سی و مراقبت می نمود علی هذا پس از طی مراحل اولیه طفولیت فرزند دلیده خود را بفرارقت فرستاد و کلمات فارسی و ادب داشت و در این خصوص از شرایط توجه و رعایت چیزی فرو نگذاشت

همچنانکه بعد از زوم تحصیل فارسی تقدم یافت و پراخواندن مقدمات عربیه گماشت. انانیه
 از تحصیل حواله و تصريف قدم فراتر ننهاده بود که اورا متاعیل ساخت قبل از تحصیل معارف و معلوما
 و پیرا با انجام امور مادی دشواری مملی مشغول داشت. در آن موقع حضرت نعیم در مرحله شانزدهم
 از مراحل زندگی بود بنابراین امر از دواج و تأمل او در سنه مجاهد ۱۲۸۸ خج نمود. پس از همان
 تاریخ ترک تحصیل گفته خود را برای اشتغال با عمرتسی حاضر و مینا ساخت مانند پیشین که شادی
 و وزارت پرداخت و از آنجا نیکه شخصی متدین و در کار بود حاج ملا حسن خاله زاده اش که از تجارت
 قلم و مقبره اصفهان بشمار میرفت رسیدگی با موزر راعی و حسابی و تجاری خود را در دیده و اطراف
 آن بختش منقوض و اکلدار نمود. چون حضرت نعیم در فن شعر و شاعری طبعی کریم و ذوقی سلیم داشت
 از بدایت صباوت آغاز شباب بسرودن اشعار پرداخت و جمیع بحور و فنون شعریه حکامه می نغز
 و شیوا ساخت ولی بیشتر تم خویش را بخش قصیده غزل مطوف میداشت از این در فن نقیض
 غزل زیاده را بهیت میداد و آنرا بهتر و خوشتر می پنداشت چنانچه خود فرماید:

از همه فنون غزل خوشتر است چون نظر طبع سوی دلبر است

و نظربا یکدیگر شک شدید بدایت اسلامیة از طریقۀ اثناعشریه متشهره داشت غالباً بافتن
 قصاید و نعت و محامد حضرت رسول مختار و ائمه اطهار عت میگاشت. اتفاقاً دو جهان مصر
 و او ان در قریه نروشان و در بلاد شاعر که یکی سینا و دیگری به تیغخلص داشت بایشان مانوس بودند
 و آن هر دو در سرودن اشعار نثر و کلامه های پر مغزیدی طوی داشتند و این جمله که مذکور آمد بخواب
 افسوسه اشعار نعیم که بخودش موجود و اینک نثارش میساید در کمال وضع بر می آید :

بودم تا طفل صبی نیز شاب	یا قسم از پرورش و خورد و خواب
چون حسرتی خواندم از صریر	یا قسم آتشم بضر نبستم ضمیر
بعد بقریف و حوال شدم	مانده کامل تا بل شدم
بودم را شغل زراعت چو باب	هم تجارت بحباب و کتاب
دفن اشعار چو بودم دقیق	گشتم بانیه و سینا رفیق
این دو برادر که دو شاعر بودند	که بوطن گاه مسافه بودند
منهم با هم در دوشدم هم بیان	هم سخن و هم نظر و سخن بیان

گاہِ جَنّتِ کُتُم و گاہی رَکَل^{۲۲} گاہی تَرجیع و دیکھ غنہ ل
 وصفِ نبی کُتُم و مح صے کہ بَخاکُتُم و گاہی صے

باری این سه شاعر قادر و سخن سریان ماهر در موقع فرصت و فراغت مجتمع شده نتایج افکار خود را
 بیکدیگر عرضه میداشتند و بعضی اوقات چنانچه میان شعر اعمول و متداولت کیلی ایشان
 موضوعی طرح نمود و یا مطلبی ساتھ عنوان کرده و گویان با ساختن تمام آن دعوت میکرد و بعبارة
 آخری در آن تخریر جمعی ادبی تشکیل دادند و قدم در وادی نقد و اشعار و جرح و تعبدل کتفه های
 هم نهادند.

حضرتین نیزه و سینا غالب اوقات در سیر و سفر بودند و از آن طریق وسائل معاش و آرزای
 فراهم نمونید حضرت سینا در موقع مراجعت از یکی از اسفار خویش که سفر تبریز بود و من حیث التایخ
 بایتم ذی القعدة ۱۲۹۷ ق مطابق سنه ۱۳۰۰ هجری قمری ملاقات خود را با حضرت میرزا افاضیت علی آبادی
 که از معارف مدینه تین بدینت بهائیه و مردی مزاج و خوش ذوق و سلیقه بود و شهر تبریز برای
 حضرت نفیم شرح ذیل بیان نمود:

در حالیکه در محضر سراسر میز نشستہ بودیم میز انعامیت سواره وارد سران شد و جلو محضر ما ایستاد
پایه گشت و پس از ادا می سلام و استماع جواب داخل محضر شد و جلوس نمود و یکی از حضار دستور آوردن
قلیان داد و دیگر برانما مقرر کردند و بیمار اسب کرد و چون مجلس را از آن دو نفر ماقابل و غیر متعده
خالی نمود و مختصر استراحتی فرمود ما را مخاطب سلطنت گفت بان امی ذریه امی رسول اینک
شمارا بطالع و وزیر اعظم دسار عالم انسانی بشارت میدهم که اولی بنام قائمیت در سنہ ۱۲۶۰
اشراق نمود و دومی نہ سال بعد از آن باسم طہور حسینی آفاق روشن شود و فرمود پس تا ما تامل
و برابری پدانت و منہ فصاحت و بلاغت را در این میدان نہایت قدرت و شہادت بخت
انگاہ فرمود کوش فرا دارید و حاضر استماع باشید تا از الواح و آیات آثار و مناجات جمال مبارک حسینی
از برای شما بخوانم و فرمود دست در بغل برده لوحی که بلوح ناقوس موسوم است بیرون آورد و با یکی
بیع و جدید و در عین حال عجیب و مہیب شروع بتلاوت نمود و راستی که عقل و ہوش جمہ را از آن تہ
کلوتی و نغمہ لاہوتی بر بود و بعد از ختم آن بایون نامہ ایہ کریمہ یا قوم فاتحوا المرسلین را از سورہ یس با
فرو خواند و آن مبارک خطاب یعنی لوح متعین ناقوس را بوسید و بر سر خفا و دعا بدید داد.

پس سوار بر اسب شده بجانب مقصد خویش راند و حضرت نعیم شرح فرمود را بلسان شعری
میفرماید:

از مه دقعه چون گدشت بیست	در نود و هفت و هزار و دویست
حضرت سینا ز سفر باز گشت	باز من بدم و همسرا ز گشت
کاین سفرم فسخ و میمون شده	سایه نکلن مرغ های بون شده
منزل ما ساحت تبریز شد	ساحت تبریز تب انجیر شد
ما همه سادات ز یک سلسله	ما همه بودیم بیک قافله
ناگه از راه غایت رسید	آیت تأیید و هدایت رسید
سنت قول غایت شدیم	مستی فضل و هدایت شدیم
و ده چه غایت بسندی سوار	بافس و باشوکت و با افتدار
تا بدر حجره ما ایستاد	راند سمن اشب خود را چون باد
کرد سلامی و علیکی شنید	آمد در حجره ما آرمید

پس یکی گفت که اسبم بخار ۲۷ بادگری گفت که قطبان ببار
 کاین دوازده کولان بند بکله طغلمان و جملان بُدند
 بزم چو ارجینسه دان پاک شد برکت ما قابل از اراک شد
 گفت که ای زمره آلِ رسول دارم قوی و سزا ای قبول
 دارم قوی بری از نقص و عیب خالی از شائبه شک و ریب
 حضرت قائم تر خافین سلطنت شمس حقیقت حسین
 هر دو نمودند به عالم ظهور سر بر آفاق بود پر ز نور
 این دو ظهور است یقین بی فضول عیسی و مهدیست که گوید رسول
 او نه امام دین نبی قائم است قائم تجدد سنن حاکم است
 مدت نه سال ز قائم گذشت بماند حسینی بجان فاش گشت
 خوانم اینک بتو آیات او هم ز الواح و مناجات او
 پس لوحی ز فضل باز کرد بهر تو است سخن آغاز کرد

نامه او سپه طالس بود ۶۸ لوح وی از سوره مائوس بود

نمره سجاگت یا جو گرفت کوه و دروشت میا جو گرفت

الغرض آن مرد بلخی میب صیحه حق میزد نجوی عیب

نامه قطاشته از آن مضق بلکه در و بام با متفق

خواند و پا خاست و بر سر نهاد لوح پیوسید و با تخته داد

فت برون از در و از یاد سین خواند با اتبعوا المذسین

چونکه میزرا عنایت از در ب حجره خارج شد میان باب مجادله و گفت و شنید و رد و

اثبات متوج کشت و سید میرزا که یکی از همسران بود برای تحریر حقیقت از میانجا بکا

عنایت نمود.

بالجمله حضرت سینا بنا مقدر مطالب امریه که از میرزا عنایت مسموع داشته بود برای حضرت

نعیم بیان و حکایت نمود و پس از چندی بطرف رشت مسافرت فرمود و حضرت نعیم خود در این

خصوص فرمایید :

رفت چو از درت نشدیم ۲۹ در جدل و سورش و غوغا شدیم
 اگر ظهور است علامات کو منور آثار و کرامات کو
 گزیده ظهور است پس آیات چیست این همه الواح و مناجات چیست
 عاقبت الامر بر آن شد قرار جبهه نمائیم در این کار و بار
 سید میزاکه هنرمند بود عاشق دیدار خند او نه بود
 سرسوی عکاس تبخض نهاد پاره دوست بآن سوخت و

راجع بسینا میفرماید

آنقدر از امر که دانست گفت در معانی نتوانست گفت
 از این چندی بسوی رشت رفت از پی کسب و هنر و گشت رفت
 خلاصه آنقدر از اطلاعات اگر چه از برای تصدیق ایمان حضرت نعیم کفایت نمود ولی محرک حسن
 تحریر تبخض او گردید. لهذا در صدق و طاعات و بدست آوردن آثار امریه برآمد و بطریق متعصیه و سائل
 مکتبه تحقیق قضیه قیام کرد و بر حسب تصادف شخص ازلی صباغی را در زلفادان که یکی از قرائد شاه

و مجاهد و روشنان بود یافت و با او با کمال محنت طریق آمد و شد را مفتوح ساخت و پوشید نیست که در آن
 اوقات منتسبین با مریع مورد انواع شکنجه و عذاب اعداد و محمل هزاران مرارت و عذاب
 الدار بودند و هر جانفشی از آمانز اسیران می نمودند باشند عجب تبهید میکردند و همین علت بسبب
 غالباً حکامیکه ظلمت شب عالم را احاطه می نمود نفسی قادر بر شناسائی احدی نبود و منزل
 نفوس مومنۀ مطمئنۀ میرفت و در مسائل امریه و مطالب روحانیه با آنها گفتگو و مذاکره میکرد
 و در موقع مراجعت مقداری از آیات و آثار می گرفت و در منزل خود تمهیدیکه تمام اهل خانه
 میخوانیدند تلاوت و استنساخ آنها میپرداخت چندی حال بر اینمیزال گذشت و رفقه
 زرقه نجیبه مینه را از جهان طریق و طرق اخری از لنالی مطالب امریه و داری مسائل
 روحانیه مشحون و مقوس ساخت و درایت و لوا ایتانرا بر اعلی قفل همیسان برافروخت
 از دستهای آنکه در همان اوانیکه حضرت نعیم با صباغ مذکور ابواب مراد و مفتوح
 داشت و تلاوت آثار حضرت باب عمود و کتاب مطالب بیان خصوصاً صابحت داشت
 اتفاقاً زوری ازلی فر بر لسان به بیان مقام و صاییت ازل کسوده الهام نمود که ازل

نیز دارای کتاب آیات است صاحب توفیق و مناجات حضرت نسیم در پاسخ فرمود مطابق
نص میرج کتاب مستطاب بیان در کور بیان فکر وصایت شده و این مرتبه و مقام یکی منسوخ گشته
و آیات حجت من بظیر الله است و دیگری فاقد این تبه و جایگاه. بعد الکت اوراقی چند از دستجات
ازل گرفته بجانب منزل رفت با کمال بصیرتی فطر بود که شب فرارسد و سر و صدای بخوابد با غایت
بال و بدن هرگز تیره و قیل و قال تبرأت آثار ازل و استنساخ آن پردازد و همیشه مکتوب لیل
نزول نمود و صرف شام فرمود و تمام اهل خانه خوابیدند بر نهاس و دسابل تحریر آمو و دستا سخت
و نامه موسوم بجدید ازل و انبیل بیرون آورد و چون وقت طلوع کرد مشاهده نمود که محتویات آن صحیفه
جو فکرات و سخنه خبری نیست و بقیه اوراق اہم و در فرمود و کل اہمان بک و اسلوب یافت و بر افلا
وقت خود بکست خواندن آنها سانسف شد آنگاه دو ساعت در بحر کوفه رفت و در انشای آن
تغذیه غریق بسختی تمام توجه گشت

سخت آنکه کتاب مستطاب بیان بدون شک در دید حق و من عند الله است و انبارک
کتاب ناس بطور جدیدی و جبری و هدایت میناید و خلق را بشده اصنامی ندای بی بی سیر مایه

و ههنا مقصود نقطه بیان متوجه ساختن مردم باطاعت از اوست ^{۲۲} فی التحقیق آیات منزهة منزله
 قشور است و مقراوست .

دوم آنکه حضرت باب ابواب بایزاده نوزده واحد که عدد کل شئی باشد مرتب و معین فرموده در
 صورتیکه میث از نه واحد و باب نازل و مدون نموده و نفس این امر بر قرب ظهور کل بیان دلیل است
 چه تصور تشریع شریعت ناقص از شاع الهی مستبعد و محیل

سوم آنکه احکام منزهة در بیان بقدری صعب الاجرا میباشد که خود دلالت تامه بر لزوم تجدید
 سریع فوری مینماید. این لغزات من حیث المجموع حضرتش را ایشمال سنگ مخصوص من ظهوره
 بعین یقین مقل ساخت و دیگر هیچ چه لرزل تردیدی در صدق و صحت امر مبارک حضرت بهائیه
 برای ادبانی گذاشت و حقیقت حضرت نعیم از بدو استماع ندای جانفرا می طلوع و نوبه اعظم
 در آسمان انسانیت تا بلوغ بر سه ایقان و رسوخ که چند مای طول کشید و اما اوقات خویش را
 بحر حق تعالی مصروف میداشت و بی را بدون آن فکر و خیال سر بر بالین آسایش داشت
 نمیکند است مجله اندک اندک صیت و صوت با بیت (در آفران عالمه ناس بهائی را بنام بابی

میخوانند) اعضاء انجمن شعرا که عبارت بودند از حضرت نعیم و حضرات نیر و سینا و میرزا
 و محمد تقی و آقا سید محمد و سید آشتیا یافت موجب اشتعال آتش نقیض و عداوت چند کلمه برای
 ایشان مجبور و مرور در کوچ و معاشرت و فروشان شکل شد و از ناچاری و اضطراب زندگانی آنان
 محصور و محدود و چهار دیواری منزل گشت زیرا در خارج عموم مردم نسبت بان نفوس زیاده بتانی
 و فحاشی میکرد و قلوبشان ابیبارات نالایقه و کلمات ناشایسته میآرزید و چنانکه سابقا اشعار
 شد ضحیرتین نیر و سینا غالباً و سفر بودند و از این رو کمتر مورد تعرض و اذیت مردمان مسرو و بیه
 واقع میشدند با وجود این محض رفع مزاحمت از خود با صنفان زندقه کجی اطفال السلطان عالم وقت
 آوَرْدند که کسی متعرض نیر و سینا نشود و نفسی نسبت بانها از طریق حضومت و بهاج نرود و حضرت نعیم
 برای نجات و استخلاص از سب لعن نامس بر حسب اشاره و امر و الدش مسافرتی کرد برای معال
 نمود باشد که چند صبحی از شیراز بان هموطنان بیاساید و از حدت شعله نار عداوت و بغضای آنان
 بکاهد پس از چند ماه اقامت در کربلا بامید انظار یا آله تنخیف آتش غضبیه بغضا مراجعت نمود
 ولی باز همان آتش دهمان کاسه بود یعنی در دشمنی و عداوت مردم تفاوتی مشاهده نمود بلکه لدی الورد

برشته است اقبال آنش قد و حد را ذل و اشرار افزود اما آن مشتعل بنا بر محبت الهه بر فرمود و عربده
 جمال اصفانی نمیکرد بخوبی هرگاه همی می یافت و القا کلمه الهیه سعی بیخ مبذول میداشت و در
 نشر نجات بانیه کوشش بسزا می نمود و عبارت دیگر پیوسته قائم بر خدمت بود و مقدم در اعلامی امر
 حضرت احدیت اما با طاعت و رعایت محنت و همان قیام و اقدام سبب شد که در یومی از ایام
 مجلسی مرتب از اعظم علمای محل بعنوان تحقیق ارتقای بهانیه در منزل حاج ملا کاظم که عالمی مقبول القول
 و مجتهدی سمیع الکلمه بود تشکیل یافت حاج شیخ محمد تقی مشهور با تبحر هم که از لسان علمت باین الذب
 ملقب گشته بموجب دعوتیکه قبلاً از او شده بود از اصفهان بده آمده و آن مجلس حاضر شد و حضرت نفیس
 نیز حضور یافت و رعایت لکله بطور نقل اقوال بهایان و ذکر اظهارات ایشان با حاج ملا کاظم مذکور و بیان
 بنامی مناظره و استدلال که اثنای تبانیات متابعه الهیه بدان احوال سوالات اعتراضات
 کل دلائل حلیه و نقضیه و براهین عقلیه و نقلیه پرداخت و جمیع حصار را از قوت و قدرت بیان
 و حسن تقریر و تبیان خود مهیوت و منبش ساخت و مخصوصاً حاج ملا کاظم که خود را ائمه مازان
 میدان و شسوار آن مضامین کاشت بر جرات مقاومت در مقابل حجج متقه و ادله محکم حضرت نفیس

عاجز و بون گشت و بخوی در تحت فشار بر این حصین منین مشکوب و مفصل شد که سه مرتبه
 از مجلس برخاسته باندرون رفت و قمیص غنی عرق انفصال خود را تبدیل نموده مراجعت کرد و بکار
 بقدری کتب احادیث و اخبار برای استفاده از مندرجات آنها بر دو لامل قویته حضرتش در
 اطراف خود چید که حصی منسیع و حصاری رفیع از کتب تشکیل شد چه آنکه قطب نصف اعلائی صورت
 و علامه کبیر داشت از میان آن لقمه کتب نمودار و نمایان بود ولی نه تنها احادیث و اخبار مندرجه
 در آن کتب موجب شکست و مغلوبیت حضرت نعیم شد بلکه موافق لقمه حضرتش همان احادیث
 و اخبار آتشیر نموده بر فروش میوخت و ساکت و صامت میبخت باری بالاخره مجلس نعلیه
 و فیروزی مغنوی حضرت نعیم شکست مخالفین امر محال قدیم احتتام پذیرفت و حاج شیخ محمد تقی
 فوق الذکر که از الداعدا امر مبارک محبوب و معدود است در همان مجلس الهما داشت که این
 جوان یعنی حضرت نعیم تمام شام را با امر محاب و فرم ساخت و کل را از حلیه شرافت حیثیت علیّه
 انداخت . سرخند مکالمه و محاوره در مجلس مشگل در بیت حاج ملا کاظم موجب شده ادوار بسیار شنیع
 و عناد معاذین گشت اما خود او من بعد سر الهما تصدیق نمود و عدم قیام خویش را در اعلامی امر بدین

به گیرتن و فغان و سائل معاش و علل آخری متصل فرمود. حضرت نعیم پس از خروج از آن مجلس زیاده
 علی باکان بنده و متعلک است و بیش از پیش بر قدرت و عظمت ظهور و ضعف و عجز مغرضین
 و مخالفین مطلع و واقف شد بختین شعری که حضرت نعیم در محو و ستایش حال اقدس ابھی انشا و
 فرمود ترکیب بند با بد بشری طعنا حبس بود و همان ترکیب بند بدست معاذین افتاد و آنرا
 مستعد بیا بود و وضو صاف و عریض و غوغا کرد و رجوع حضرتین بنده و سینا هم در آن ضمن از مسافرت
 اسباب شورش و بیجان مغرضین را بشیر حمله و حضرت نعیم در نهایت اختصار نشر انگاشته بود و
 زیاده و نقصان فایده تحریر می شود و فرام آورد و در سنه ۱۲۹۸ تصدیق نمود و اقبل گاهی مندرل
 فلا همیل می رسم و مردم بعضی بکمان شدند و سینا با میرزا جعفر شرح سفر تبریز خود گفته بود و من
 با میرزا جعفر شرط کردم بخانه سینا برویم لیکن من اطلاع داشتم که او میرزا را آنکه شب با علی ابول
 در خانه سینا بودیم و سینا شرح شهادت حضرت اعلی راضی و او گفت شخصی که سوار الاغ شود
 و با صنفان بایا قیام نیست من جواب دادم پیغمبر هم سوار الاغ میشد بعد از آن علی مرا نزد امام
 جمعه برد و شهادت خواست گفت من نقل قول کرد علی گفت پس تو هم در عقیده و سر یک دوستی و

سده اسم بابی مشور شد و شرح با همت نموده و کم کم از خانه بیرون گشتیم و تقسیم بایم چونکه فحاشی بی
 شرمی میکرد و در آن ایام مسجد و محافل از این گفتگو پشته و دلهای پر جوش و عازم قتل و دفع بود
 ولی بحال با کمال خفت و خواری بسر بردیم و رحمت لایقند و لایحسی تحمل شدیم تا اینکه سادات
 از سر آمده و تقی بول بخانه ایشان بیدین رفت و بحر العلوم در مسجد را در پدید چرانجامه سادات
 میردی و اسباب فتنه مشوی تقی سبحی جواب داد که قتل السلطان کافه بآنها داد که کسی متعرض آنها
 نشود و من یک مدعی مثل شما نیستم بحر العلوم بر آشفته لای کلمه مسجد دودیده و فادات الدین بات آید
 انقیاد السلیب بگذرد و مردم اجتماع نموده و تقی را گرفته بجهان اسلامه او را زنده و خواستند
 او را بکشد حاج امین خان با ویر خود را بر روی او انداخته مانع قتل او شد. کافندی از علمای فروشان
 میرسد علی و امام جمعه و بحر العلوم و شیخ محمد باقر و ذبیح فقه و ادب بایب الحکومه کن الملک
 گفته و دواش را زنده نموده که تقی را بشهر حاضر کنند و قتل خبر رسید که دواش میاید قبل از وقت
 فرستادند مرا بخانه بحر العلوم حاضر نموده در صورتیکه تقی آنجا حاضر و بسته بود و گفته تقی گوید
 که نعیم مرا اضلال کرده و کلمه او در حالت زجر و جبر چنین گفته کافندی از جیب او درآمد و میزدانسته

اصحنای تونوشتہ نعمت اگر کاغذ برای من بود چه نزد دوست در این گفتگو بودیم که نشأ
 وار شد مکشند این ابابقی و چند نفر دیگر باید حاضر شهر نمایند اینها بسته مدعیان شافو آتش رجا
 با کمال شدت کف مرابسته باقی برداشته بخانه خود مان که خیلی درست با جماعتی تماشایی
 آوردند و از اطرف بخانه بخانه نیز و جناب سینا و آقا سید محمد رفقه آنها را ہم گرفته بسته بخانه وارد
 نمودند و از طرف دیگر ابوی مرحوم را سپید نمودند و پیش او را رفقه بکان قصابی برده گوشت خریدند و او را
 بخانه آوردند و از طرف حاج میرزا اسد الله که خدمت شخصی آمد که قتل فرستاد را حاضر کنسید و الان دانه
 شهر شود بحر العلوم فی الفور شخصی را بخانه ما فرستاد که حضرات از آن محل حرکت بدمید و اسباب
 حرکت حاضر نموده بودند بقدر صد نفر خوب و در که بدست ارجو ما بروید بروید میگفتند و ما پنج نفر ازین
 کف نزدیک یکدیگر بسته بودند که کنسید واحد باید قدم برداریم. آنروز جمعه بازار بود و تمام جمعیت
 فراهم میاید و آنروز مخصوصا جماعت تماشایی از تمام دولت اطراف جمع شده بودند و ما این میان
 عجیب سرو پای بر نمیدادیم و تمام کوچه و اماجا از تماشاچی پر شده که ابتدا و انتهای آن دیده
 نمیشد ما را دور دایره گردانیده و میدانهای سرجا را راه که مکان وسیعی بود ما را در بالا خانه برده

بستونهای ارسی که مشرف بمیدانگاه بود بسته فرشتهها چوب برداشته بعدر که لازم دانستند
 دو ساعت تمام چوب زد بعد از آن این نیم دم کار اول غروب بخانه آقا محمد تقی وارد نمودند
 آن شب تا صبح فرشتهها علی الدوام چوب زدند و در مدت چهارده ساعت شب وقت است
 هر شخص آنقدر بود که چهار نفر دیگر چوب میخوردند و اول صبح مارا یکبار دیگر با پای برهنه روی برف آورد
 در مسجد چوب بسته و کربف پا چوب میزد بعد از آن مارا آورد و در خانه خود مانده و گفت بر
 دست گرفته پنج مرغ که در خانه میخیزد تیر زده اگر لطیف کتاب میخواند و از طرف دیگر چوب فکله برای
 بنده دگر بود و دیگر از کارند اشتن چونکه امید خلق در آنها نبود باری بعد از ظهر خبر از کن الملک
 حاکم رسید که مختصرین الشهر با وید استی ۱۱

حضرت نعیم بن ابیسی در کتاب حجاب ایرادات غیر وارده که پرفوراد و در برون در مقدمه
 کتاب نقطه الکاف نوشته شده از وقوعات آن موقع را نگاشته دی بنده : «ایامیکه این فانی
 و چهار نفر دیگر را بیک رس بسته و کلبه هم پیوسته بودند و البته زیاده از پنج شش هزار نفر ملک
 اطراف حاضر بودند سنگ میزدند و خشم میدادند و لعن میزدند و خاشاک از سرها میریزیدند

و با اینکه صحبت کنان و خند و زبان از میان آن جماعت مملکت شمیم رفیق من میگفت خداست
 ما را بسته و در میان این جماعت آورده است که حجت بر عقل تمام شود بعد از چند قدم دیگری
 میگفت المؤمنون نفس واحد شده ایم باز میگفت این سلطنت شوکت برای ما فراهم شده باز
 خدا این آب و هنر انداختن و لغت کردن و ادبیت کردن اجزای دوستان خود میفرستد
 شکاری بس قوی بسیار باید که بروی شیر سیلی آرناید

و ما میخندیم و ساعات عید و زیر چوب فراش معذب بودیم تا بورد و محسن زیر خجیر آسوده نظر
 شمشیر شدیم انتی اگر چه از این قسمت که دنیایت اجمال مرقوم داشته تفصیل قایم و شش
 آن ایام را استفادتوان داشت و شرح حوادث و حشت با آن اوقات استنباط توان نمود و معذرت
 از کتب و قوعات و احوال نقطه نظر تاریخ لازم زیرا مشتمل بر مقدمه ادوات و غنیمت عوام شمرده و بعضی کسبه
 اهل کبر و غرور است و بعد از آن لا حقیق در یابند که سابقین در ایام ظهور مملکت طریقه با مؤمنین بآیات الهیه چه برخورد
 نموده اند و اخلاف بدانند که اسلاف و اوان اشراق خیر فانی با مؤمنین کلمات الهیه چگونه رفتار
 کرده اند خود حضرت نعیم میفرمود در تفسیر که در شان او واجب میفرمودند خواهرش با آنکه مسلمان بود

چندان از شاه آن مظلومت آوری تاب و تیرا شد که بی اختیار دست برده کوشاور و تهنیت
 از گوش خویش کشید که گوش دیده شد و کوشاور و راپیش فراشنا انداخت که شاید بوسید
 علیه تخفیفی در آزار و شکنجه برادرش قائل شوند و از طرف دیگر پدرش دست بر ریش خود برده و زیست
 عجز و اجاح استرحام نمیکرد که از ضرب انداز پدر و حبش دست باز اندامیهات که در قلوب
 فاسیه آن سگدلان اندک تأثیری بنماید و یا مختصرستی و تهاونی و افعال ظالمانه آنها فراموش آید بلکه
 محض احوال در جفا و قیامت خود ابدان آن مظلومان را بر بنه عسکریان نموده و آن ایامی سرورستان
 بالوان مختلفه سرخ و سفید و سیاه طون و نقش ساخته و تماشایان از دیدن آن وضع و حال بعضی غریب
 و طلال و برخی خرم و شادمان و بعضی مبهوت و سرگردان بودند و این منفرمود بقدری خوب و سنگ
 و مشت و کد بر بدن من زدند که تمام بدنم مخرج و متورم گردید چنانکه وقتی خواستند لباسهای آشفته
 بخنوم را عوض کنند مجبور شدند که بوسیده چاقو آستین را راچاک زده لباس را از تنم بیرون بیاورند
 باری بریم بر سر مطلب فراتر از آن جیب حکم رکن الملک نایب الحکومه اصفهان آن محقر را با
 سردپای بر بنه باصفهان بردند و مدتی در محبس حکومتی محبوس داشتند پس از چندی نخست بر حسب

اذن اجازه نمود میزای ظل السلطان از حبس آزاد شد آنگاه روزی رکن الملک حضرت از حبس
 بحضور خواسته اجازه جلوس همه غایت نمود و فرمود عتبان شمار اخصار کرده ام که وجبات
 اشخاص و نجات شمار اینها سازم بعد از آنکه مدعیان حاضر شدند رکن الملک آنرا مخاطب ساخته گفت
 حضرات میگویند ما بانی تسخیم لغتہ الرایطو است باید از باب تبری جویند لعن نمایند رکن الملک گفت
 اینها اورا نمیشناسند و شرعاً نباید کسی که نمی شناسند لعن نمایند مدعیان اظهار داشتند که از منازل
 ایشان کتب و وثیقات باب بیرون آمده و موجود است رکن الملک فی الجمله یکدی از حبس خود
 بیرون آورد و بگذاشته خویش داد و اورا با درون جبهه مخصوصیکه مخوی کتب متعدده از ادیان مختلفه بود
 داشت چون جبهه را حاضر کرد رکن الملک باز نمود و شبی چند راجع بمذاهب ادیان مشتمل بر بیرون
 آورد و بختارارانه داده سوال کرد شمار امتیازین کدام یک از این ادیان میدانید و صاحب
 چند مذهب از این مذاهب مدعیان ساکت و صامت ماند پس رکن الملک گفت انشاء الله این نسبتها دروغ
 و کذب است این گفته با تحت اقترای صرف و بیخبر از کردن مجوسین برداشت مدعیان در نهایت
 دلشکی و عدم رضایت از مجلس خارج شدند و رکن الملک باز داشتگان گفت نامن شاد این شهر متروک

بصلاح نیست و مصلحت آنست که همین امشب از شهر خارج شوید پس همه را مخلص کرد و در نتیجه حد
 حوادث مسطور بکلم حاج میرزا سید علی بحر العلوم فردشانی که آنجهت بدین سلم و صاحب ای دقوی
 بشما میرفت و بجهت حضرت نعیم را بدون طلاق بعد از دواج دیگری و آرد و ذری که علامه موسوی
 بحضرت مبارک الله را محروم از حقوق منی و اجتماعی میدانستند عجب در آنست که همان وجهه را
 داشتن که خستگاه بصغری و دود پسر که کی حسیعلی و دیگری جعلی نام داشت از حضرت نعیم بواسطه
 شدت تعصب شیخ نهایت خصایت و مسرت از ورود و رجاله از زوج جدید اظهار نمود و چندان
 تعصب دید و احساسات او را کور و مایمانموده بود که ابد املفت شاعت و حاجت آن عمل نبود
 مرحوم نعیم قبل از حرکت از اصفهان قبل از طلوع فجر نزد زوجة اش رفته مبلغی خرجی خواست اما از آن
 بیوفایا وجود استحضار کفریت و حجب قتل حضرت نعیم بکلم و قوای حاج شیخ محمد تقی ابن نسب
 و امر اکید رکن الملک بنحویج او را از اصفهان و نیاری نداد و با کمال خشونت و دشتی ایشانرا از
 سده راند و خود تمام ضیاع و تحار و اطلاق و اموال را تصاحب نمود و حضرت نعیم بدین
 دنیاری مضاجج از اصفهان با پای پیاده بقایق سینا و میرزا منظر و محمد تقی متوجه طران شدند و در هر

نقطه که اجباب بودند چند روزی توقف نمودند و با کمال روح و بیکان صدقات
و مناعب این مسافرت و اسفل محبوب امکان متعل شدند و قوی که در علی آباد پس تم و طهران
بودند از شدت استیصال حیران از دوشی اعتراض نمودند و آن مهاجرین الی الله از زبان مبلغ قیل
قوت و موت میگردید و خود را بطهران رسانیده پس از روز و نجات بسیاری درویش ایامه و قرض ایشان را
او نمود و غمنا و در ابرش ریت الهیه دعوت و دلالت کردند درویش بعد از مدتی مباحثه مذکره موفق
بایمان گردید و از او تمام ذرات عالم درویشی برسد. حضرت نعیم میفرمود و در موقع طعی از منازل مکه
راه تم شکی شدیدی بر عجله نمود بطوریکه قوه شوی و حرکت و یکچند ام باقی مانده بود و تصادفاً مسافری عبور
کرد و از او پرسیدیم و در این نزدیکی چشمه آبی سراغ ندارید پاسخ داد چرا و بادست محلی را نشان داد. بلکه
نسبت بسیار عرا مان و قوت بودم طرف آبر داشته بجانب آن محل دانه شدم و پس از پر کردن ظرف
از آب مراجعت بکند بمرامان نزدیک شدم آنها ایستاد و بمن التماس نقشه که ما و قوه آنکس
یکقدم پیش بایتم و دریم تو پیش بایتم شما چارید که پیش بایید زیرا خطایر کل این سمت است
بعلاوه من هم قوه جلوتر آمدن ندارم باری بفرستی بود من خود و آب را ایشان رسانیدم زیرا بر هر طره

کردم تا بجهت برآمدن نبوده مقصود از این ادکار آنکه باین جهت از خمت و موارث در طریق خجسته در
 طهران شدند و در حیاط باغ واقع در آخر کوچه ای که هم اکنون بکوچه بابهاشته دارد قسمت جنوبی
 سر قبر اقاله حایه باغ فردوس تبدیل یافته و در گذشته در میان جای باغ که آنوقت محل اجتماع
 احباب بود منزل گزیدند.

مرحوم فحیم از بدو در و باضرطای تبحر آیات مبارکه و استنباح الواح مقصد مشغول گردید و از
 جزئیات هر یک میگرفت امر را معاش می نمود و بعد از آنکه پس از اطفال احباب پرداخت و باسی
 پانزده قرآن که از آن بابت دریافت میداشت می ساخت و در حال سرور و جوب با تمام وظیفه فخر
 از مشغول بود و معلوم است که با آن مبلغ جزئی بیهوده جمیع وسائل زیاده کافی میسر نمیداد و این
 در قضا مجبور بود و نه شایسته ای درخت را بر او زانند که هم گرم شوند و هم بجای چراغ از روشنائی آن
 استفاده کنند و در ضمن ساطع چای فوادم میبختند و نهایت رفاه جزئی شرب آن میسر و امده بود
 آنحال که در اثر شصت زده بود و در یک نبویه خود تلاوت آیات می نمود و سایرین با خضوع و خشوع تمام
 استماع میکردند و با اتفاق میاداد که جهان وضع و کیفیت ارادت اشغال و انتخاب و این لحظه

کالت خواب تا طلوع آفتاب بیدار بود پس از آنکه مهاجرین مختصر آسایشی یافتند بیک جمعیت
عریضه باحت اقدس نگاشته و حضرت نعیم نیز تکلیف نمود که خیری عرض کن امر چه میخواهی بخوان
گفت نگاشتن بحضور من لایعرب عن علمه من شئ احتیاجی نیست زقا اصرار کرد پس حضرت نعیم
چون مقابل اصرار آنها خود را ناچار دیدم برداشته اینقدر نوشت :

من ندانم مرا چه مساباید یارب آن ده مرا که میساید

باری مدتی بطریق مذکور اعاشه نمود و در نهایت شور و شوق با علامه کلمه الله تسبیح امر الله مشغول
بود و شبان و اطفال احباب طریقه ثبات امر مبارک میاموخت و شعله محبت بانه و دلبسته
آنان میافروخت اولین لوحی که اسماء فضل و عطاء مالک اسماء صفات بعد از مهاجرت بافتخار
او مازل شد این لوح مبارک است : یا محمد (نعیم) اِذَا اَنْذَكَ حَقَّ بَيَانِي (این لوح
مبارک در مقدمه و جکر دیده و تاریخ آن نوزدهم شهر شوال سنه ۱۳۰۴ هجری قمری بوده).
بعد از چندی وسیله فراهم شد که مرحوم نعیم نسبت تعلیم زبان فارسی در سفارت کلکس منصوب
گشت امور کلی حضرتش بسبب بودی و خوبی گذشت و عده الهیه درباره او که اضعاف آنچند

که اعداد اخذ کرده اند علانخواست تحقیق یافت. اما ممکن است نقطه موجب سستی و زحمت
 اود در خدمت امر الله تحت بلکه موجب مزید اشغال و خدمت گذاریش گردید چنانکه داماد و خواستار
 کلمه الله و بت تعالیم مبارکه بود و غالباً بت خویش را بشکل مصل ضیافت مجمع دعوت آراسته
 و مزین می نمود. پس از صعود حضرت صمد و الصمد در لوحی از قلم مبارک مرکز میشتان تیرافاق
 با فتح حضرت نعیم صادر و نازل شد که عین آن باینون خطاب در مقدمه این کتاب درج گردیده.
 پس از نزول این لوح فیح اطاعت لاهور المطلاع حضرت نعیم قیام تبذیر در محل درس تبلیغ نمود
 شخصت نفر از جوانان مستعد جابر مجتمع نموده در منزل خویش طبعاً استدلال در اثبات امر مبارک
 امومت و آثار از بشارات نازل و کتب مقدمه تورات و انجیل و قرآن و غیره در خصوص ظهور کلمتی
 الهی مجتهد و فرموده و از احادیث اخبار و دره از طریق تشن و شیخ راجع بطبع کولکب درمی
 حضرت باب اشراق عظیم حضرت بهار الله عز انهم الا علی مطیع و آگاه نمود و نیز برای تسو
 و دوشیزگان بهائی محل درس تبلیغ بیا رست و ایشان را هم از این معین عذب فرات بقایه و شرب
 ساخت. حضرت نعیم از بد و تصدیق بامر مبارک الی یوم صعود خود پیوسته جریان امور را بر

بوده و سوره سحر در شرفحات الهیه و تثنیج احباب و اجرائی تعالیم و احکام ربانیه می نمود.

مصنفات و مولفات و آثار حضرت نعیم

معتبرین مصنفات حضرت نعیم همین کتاب منظوم که با حسن التوفیق و با جنت النعیم موسوم است میباشد و این کتاب حاوی دلائل نقلیه و عقلیه و دارای مسائل عالیله اخلاقیه و اجتماعیه و شامل حقایق سامیه روحانیه و فلسفیه است. و دیگر استدلالاتیه مختصره و جامعیه است که در سنه ۱۳۱۴ در دبر اعتراضات بارده حاج میرزا حسن صفیعلیشاه نگاشت و چون آن استدلالیه از محاذ انوار زمیشتان گذشت شرف قبول فائز گشت و در لوح مبارکی که رد نوشتن قیس مسیحی بر اسلام در زمان تصرف قسطنطنیه از طرف سلطان محمد فاتح عثمانی در آن مذکور است اظهار رضایت از آن فرموده اند. و دیگر در تفسیر بر مقدمه ناشر کتاب نقطه الکاف است که بسیاری از نکات مهمه و فایده ناهیه در آن مندرج شده و کثیری از حقایق مفیده و یارنده در آن مطکور گشته یکی دیگر از مولفات ایشان مجموعه ایست بنام فتوح البیان که آیات اجمعه و مبره بعلوم حضرت بهاء الهیه علی ذلله الاصلی را از کتاب مستطاب بیان استخراج و در آن جمع نموده و در آنجا تفسیر مقدس و حافی طهران طبع و منتشر گردید.

و کرامتند لایله ایست که در موقع تدریس درس تبلیغ بحضرات امام الرضی علیه السلام اخذ فرموده است
 آنها دون گشت و بخت خود بطبع رلاتینی طبع و شش نموده اند. و یکر مجموعه ایست که برای شاگردان
 در تبلیغ بطوریکه فوقاً تشریح گردیده است به طبع رلاتین منتشر نموده است که روان تقسیم میگردد اند.
 و کرامت از آثار کرامت نفس حضرت نعیم اشعار صغیه ایست که بنام بهار یشتهار یافته و در عالم
 شریعت تصدیق ارباب بصرو سخن سخنان بصیری نظیر است. و یکر منظومه ایست که پس از تعریف
 در سه اضمحان سروده اند و به بیت زیر معروف است. در این منظومه هر سطر به ترتیب
 حروف تاجی دارای توانی از الف تا یا است. و کرامت از آثار و قصیده نوشته است که مثل بر
 بسیاری از مطالب عالی و فرامای شریع میباشد و این سه اثر اخیر در هر دو مجلد کتاب بزرگ
 مزین گشته. آنچه که در کرامت از احوال مصنفات و مولفات و آثار ایشان محبوب است
 و الا راجع بوضوح افریه و مسائل و سینه بی رسائل سروده نوشته که منبسط و جمع گشته است
 اخلاق و صفات و کمالات حضرت نعیم

حضرت نعیم فوق العاده بربار و سلیم بود و با کمال تواضع و معربانی بیار و اغیار سلوک میفرمود

بمال و ثروت و عظمتی نیکداشت و در سپیل الهی از بذل و ایثار بقدر وسع و استطاعت
 خویش خودداری نداشت. در سبک بهاینت بهائیه آیت عظمی بود و عمل بفرائض و منیه
 و اجراء او امر الهیه مسامحه و ملاحظه نمی نمود و پیوسته دوستان را بر تشبث بحل ارجحال قدم و توجّه
 بفرع مشعب از اصل قدیم دلالت و تشویق میکرد و همواره اجار را بسکوک و سنج قویم تحریر
 و ترغیب می فرمود. حضرت عبدالبهار در یکی از الواحی که با حق حضرتش غایت فرموده و در مقدمه
 این کتاب مندرج است بدین شرح و در شده او را مبارک شهادت داده است. حضرتش در مسائل
 امریه حاضر جواب بود و مطلب را در نهایت سادگی بیان می نمود. می فرمود روزی در راه با دکتر
 سعید ارستانی که از متصّبین متصرّین است اتفاق ملاقات افتاد بعد از ادای مراسم معموله گفتیم
 جناب دکتر آیا هیچ گمان میکنید که حضرت مسیح آمده باشد. فی الفور گفت ابد انقسم پس بدانید که
 مسیح فرموده من وقتی خواهم آمد که شما بدان گمان نکنید حال چندیست که آمده است. دکتر
 سعید از استماع این بیان مبهور و مندهش و پشیمان و متعجب شد و پس از اندکی تا مل و سکوت خدا نظر
 گفته رفت. حضرت نعیم در مقابل خشونت و تعرض اعدا بر عکس معامله نمود و باز چشم و غضب آنها

از این راه خاموش و مغلطی میساخت میفرمود یومی از آیام حسب العاده از طریق قبرستان ستر قرار
 عبور میکردم کمی از جاهلانی سلطنتی که مرابهایت میساخت و زاید الوصف در مذہب شیعی
 مستعجب بود با حال سعیت و شراست شدید گفت میخوای پرت را بسوزانم من نکال
 خون سردی و تسمائے نفسم نه و الله این جواب سبب شد که آتش غیظ و غضب جمال کللی فروشت
 و راه خود را پیش گرفته رفت .

الرحمہ و ارحمہ فی سلمات حضرت نعیم چنانچه سابقاً گفته شد چندان وسیع نبود ولی اثرش مع او
 در ولادت آیات الهیہ و کتب مقدسہ و اخبار و احادیث و ممارست و قرائت نوشتهات حکما
 و فلاسفہ و مطالعہ کتب ادبیہ و تاریخیہ صحیحی داشتند و عالمی ارجند گشت و آثارش شاہ صدق
 این گھاڑ است جمیع خطوط مختلفہ فارسی را خوب می نوشت مخصوصاً خط نسخ را که در آن صنعت
 از اساتید بشمار میرفت .

اولاد حضرت نعیم

پس از ورود حضرت نعیم بطهران فریست چند سال در حال تجرد و انفراد در ربیع الثانی ۱۳۰۹

ترقیه سلطان نامی از املی صفهان را بحال کج خوش درآورد و این مختصره چون در محل
 و درایت و هوش و دکاوت اقبازی بسرا داشت رفته رفته در مراتب ایمان و اعتبار
 ترقیات شایان حاصل نمود و بهترین کمک و طمیر حضرت نعیم در خدمت با مرجمی قدیر گردید
 اداره آموزنده گانی ز روح خویش صمیمانه کوشش کرد . مرحوم نعیم از این قریه عاقله دو فرزند یکی
 داور موسوم بعد بحسین نعیمی (ناشر کتاب) و دیگری اناث مسماة بمحبوبه نعیمی بیادگار گذاشت
 که هر دو وظل امر مبارک بخدمات امریه اشتغال دارند و بنام با افتخار نعیمی معروف و موسومند
 (هم اکنون پسر داور پاد خرد و اوقیانوفی مباحثرت شده قائم خدمت اند) و چنانچه در موقع
 خود اشاره شد حضرت نعیم از زوجة فروشانی خویش یک دختر دو پسر داشت و آنها چون بزرگ
 ما در معرض خود نشو و نمایستند بکلی از عالم بهائیت بیخبر ماندند .

حضرت نعیم پس از سی و شش سال استظلال در ظل شجره مبارکه ربانیه و جستان
 انار جنبیه به بیعه صمدانیه هنگام طلوع فجر یوم سه شنبه نهم جمادی الاولی ۱۳۳۴ هـ - ق در
 حالی که از مراحل حیاتش شصت و یک سال و شصت و چهار روز از سنین هجریه قمریه
 ۱- قسمتی است که ناشر کتاب رتق افروز است .

گفته بود بجهان بالا و عالم اعلیٰ صعود نمود و در آن فراده محصورم قرب طهران مدفون شد
سه سال و کسری بعد از قلم مبارک مرکز محمد شقاق الهی حضرت عبداله با مناجات
طلب مغفرت در حق او صادر گشت که عیناً و مقدمه کتاب مندرج است. این مناجات
که بصرف اراده از سما و کرمت و عطا حضرت من طاف حوله الاسما نازل گشته شایسته
ستین و گواهی است پسین که جمیع مطالبی که راجع بخلوص نیت و صفای نیت و صدق
طوئیت و جان فشانی و خدمت گذاری حضرت نعیم در سبیل امر رب رحیم نگاشته شده خالی
از مبالغه و اغراق بوده بلکه نقیضاً کمتر آنچه بوده گفته شده است.

ضلع حضرت نعیم در تاریخ ۲۳ اسفند ماه ۱۳۰۴ شمسی در طهران صعود نمود و در گلستان جای
مدفون گردید و کلمات دریات ذیل در باره صعود او از کلام دربار دلی امر مختار
نازل گشته :

خدا یا رقیه سلطان رحمت احسان بی پایان و اردکن و برآمده رحمت و غفران
نشان در جوار سده غایت مادی بخش و در کلف حمایت جای ده که این بندگان

دکنیزان جسده نوحشده فی نذارند و جز بباب عطا و آستان حرمت پناه نیارند.

(شرح حیات فوق تعلیم متصاعد الی اللہ جناب محسن نعمی - دبیر مؤید - داماد

حضرت نعیم تحریر یافته است)

رضوان ۱۱۵ - بیع - اردیبهشت ۱۳۳۷ شمسی

أَحْسَنُ الْقَوَائِمِ وَيَا حَيُّ الْيَقِينِ

جلد اول

ادله نصليه

بِسْمِ رَبِّنَا اَلْبَتَّى الْاَبْحَى

مَخْتَدَاةً قَانِمٌ بِالْاَنَاءِ	مَالِكُ الْمَلَكِ مُجِيَّ الْأَمْوَاتِ
مُثَبَّتٌ بِحَقِّ مَا حَى الْاَبَالِ	عَالِمُ الْغَيْبِ جَامِعُ الْأَشْيَاءِ
مُرْسِلُ الْأَنْبِيَاءِ وَالْفُرَا	مُنْزِلُ الْبَيِّنَاتِ وَالْآيَاتِ
فَضْهُ ثُرَّةً عَنِ التَّطِيلِ	وَلَا يَأْمُرُكُمْ بِرَيْبٍ نَفْعَاتِ
ثُمَّ حَمْدُ اللَّهِ بِابْتِثَالِ	أَنْبِيَاءِ عَلَيْهِمُ الصَّلَوَاتِ
يَهْمُ يَدُنَا لِمُعْرِفَةِ	ثُمَّ يَهْدُونَا إِلَى الْخَيْرَاتِ
يَسْتَفِضُّونَ مِنْ فَيُضَاةِ	وَيَقْضُونَ مِنَ الْبَرَكَاتِ
لَكُمْ يَوْمَ مَرُونَ بَانَ	يُخْرِجُوا قَوْمَهُ مِنَ الظُّلُمَاتِ
نَشْهَدُ أَنْهُمْ بِالْحَمْدِ	ذَكَرُوا قَوْمَهُمْ بِالْأَيَّامِ

۱- براعت استدلال بنام قانم ۲- ابرصغات در اثبات مغايرت ۳- اثبات نبوت عامه ۴- ق ۱۴- ۵- ۵- حديث أيام الله عليه السلام - رجوع شود شرح علامات فخرت و انبیا

شَمْسُ نَعْتِ تَلُوحُ فِي الْأَذْكَارِ ٢ مُشْرِقًا مِنْ مَشَارِقِ الْأَنْوَارِ
 كُلَّمَا دَامَتِ السَّمَاءُ عَلَى مَطْلَعِ النَّوْرِ أَحْمَدِ الْمُخْتَارِ
 صَلَّوْا عَلَيْهِ مِنْ رَحْمَةِ الَّذِينَ سَعَوْا لِيَمْدُونَنَا
 سَيِّمُوا الْقَائِمَ الَّذِي مِنْهُمْ قَامَ فِي فَتْرَةٍ مَعَ الْأَشَارِ
 وَفَدَى نَفْسَهُ بِشَجَرِ الْمَرْسِلِ الْأَنْبِيَاءِ وَالْأَسْفَارِ
 وَهُوَ جَارٌ نَظَمَ الْعَالَمَ وَأَصْطَفَى مَنْ أَرَادَهُ الْمُخْتَارِ
 تُهْدِي أَنْ تَبِيرَ الْأَفَاقَ قَدِيدِينَ بِمَرْكَزِ الْعِلْيَا قِ

١- ق- ٣٣- ٥٦ - ٢- تفسیر سورہ یوسف از حضرت باب (الحسن القصص)

يَا أَيُّهَا اللَّهُ قَدْ فَدَيْتَ بِلِيِّكَ لَكَ وَضَعْتَ السَّبَّ فِي سِكَكِ الْخ.....

٣- ق- ٦- ٦٨ - ٤- ٥٥ - كتاب عهد وصيت فامه حضرت بهاء الله

۲ (۱) ترکیب احسن التعمیم
 بنو نو شاند جام فصلت
 همه بر تو آفند و تو را
 بهر او باش تا تو را باشد
 چشم از آبا پویش و حق بطلب
 خجسته کن بر دخیفه حق
 کبر و نخوت غنی خستد اینجا
 هر کجا بماند یا عبادی زرد
 همه گویند ربنا لبیک
 ثم لکین ربنا سفیکت
 بر تو پوشاند جامه کریم
 بهر خود آفند کار عظیم
 خانه گرامی که ابلوی کریم
 رب رب بگو چو ابراهیم
 کز خدا کشته واجب التظیم
 بر در او بیا قلب سلیم
 بسندگان باید از سر تسلیم
 ثم لکین ربنا سفیکت

۱- ق- ۲۶- ۸۳ الی ۸۵ ۲- ق- ۹۵- ۴ نام کتاب (احسن التعمیم) سال شروع
 ۱۳۱۶- ق که بحساب احمد مطابق است با مصرع فوق ۳- ق- ۱۷- ۷۲ ۴- پیش
 قدسی: خُصَّتْ لِأَعْيُنٍ وَخُفَّتْ الْأَشْيَاءُ لَكَ ۵- حدیث مَنْ لَانَ لِلَّهِ لَانَ أَشَدَّ
 ۶- ق- ۷۵- ۷۹ الی ۷۹ ۷- ق- ۲۸- ۳۲ ۸- ق- ۲۶- ۸۸ ۹- ق- ۸۸

ای برادر زمال و منصب و زر ^۴ از همه بگذر و ز حق بگذر
 هر چه گوئیم جز به خدای بها هر چه گوئیم جز به خدای بدر
 راه نزدیک و نرفته گسترده یار و بزم و دعا عیان بر در
 پایا نکت و دستها کو تاه چشمها کور و گوشها همه کر
 تخته بر زور و زر کن که نشد آب حیوان نصیب اسکندر
 لاف دانش مزن که در خطبات ماهی مرده خضر را رهبر
 خویش را خضر دان مرا ما ہی دین حق آب زندگی بشر
 ما تو گویم اگر چه حجت او بود از آفتاب روشن تر
 فایده نمانا با حسن التویم و به نستعین للتمیم

۱-ق-۶-۶۴-۲-ق-۵۵-۲۷ و ۲۶-۳-ق-۲-۱۸۲-۴-ق-۳۰-۵۲

۵-ق-۱۸-۶۲ و ۶۰-۶-ق-۵۱-۵۵

ای که راه نجات میخواستی ^۵ کمن اند طلب تو کوتاهی
 نبود شرقت کافرو مؤمن جز بنادانی و آبگاهی
 همه جویندگان راه حق اند در حقیقت زمانه تا ما می
 آمدند مود جا بد و افینا گذارد ترا بکمرای
 جایگاهت نهند بنیم است تو اگر سالک الی اللهی
 از خدا جوی هر چه میجوی از خدا خواه هر چه میخواهی
 میثاق ترا بضرعت دمت آه شب ناله سحرگاهی
 بخداد و دو کون محتاجی بخداگر گدا و کرشاهی
 صفرا کیستند یا کبرا ایها الناس انتم انفسکم ^۱

۱- قال صلعم اِنَّمَا تَمَلَّكَ النَّاسُ لَانْتُمْ لَا تَسْئَلُونَ ۲- ق- ۶۷- ۱۰- ۳- ق- ۱۷- ۴۶

۴- ق- ۲۹- ۶۹- و نیز باب ۴ تثنیه ترادف ۲۶ و ۳۰- ۵- ق- ۴۰- ۶۲- ۶۴

۶- ق- ۶- ۶۳- ۷- ق- ۴۷- ۴۰- ۸- ق- ۳۵- ۱۶

شود آیا که یک نفس لله	برکشی از جگر بناله و آه
دستی از بهر حق بند کنی	پیش از آن که جهان شود کوتاه
در جواب ندای حق گوئی	آدم آدم بحال تباه
رسیده است وقت آنکه زنی	بماند یاسیده و دیا مولا
وز و عجز کوسه و تسلیم	آدم بردست ببارگناه
ساعتی عمر صرف دوست کنی	پیش از آن که تهل سداگاه
کوئی از صدق هذه الآيات	إِنَّمَا أُنْزِلَ بِعِلْمِ اللَّهِ
الَّذِي يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ الْمَوْتِ	هُوَ رَبِّي وَلَا إِلَهَ سِوَاهُ
كَلَّا نُبَيِّنُ بِهِ الْآيَاتِ	نُزِّلَ فِي مَحْفِيفَةٍ لَا يُعَانِ

۱- ق- ۵۷- ۱۵- ۲- ق- ۴۳- ۴۶- ۲- ق- ۳۹- ۵۴- ۴- ق- ۱۵- ۳۹

۵- ق- ۶- ۵۴- ۲- ق- ۱۱- ۱۶- ۱۷- ۱- ق- ۵۷- ۱۶

آمی دل این خلق را خدائی هست	۷	بانی از بهر بر بنائی هست
ما تو میکوی آسمان و زمین		خالق الارض و السمائی هست
نفس هر مگر می کند استدار		کافرینده کبریا فی هست
مرده انبیا کند معلوم		غیب داتی در بهنائی هست
در سرشت جمع خلق تحببان		مخدا جوی اقصائی هست
دل هر کار بسته میداند		کان گره را گره شائی هست
چشم هر جو شمند می بیند		کر پی بر عمل جزائی هست
آن سدا را تو سر سری شمار		کر پی این سراسرائی هست
فَلَهُ الْخَلْقُ يُسَبِّحُوهُ وَيُعِيذُ		وَلَهُ الْأَمْرُ حَيْكُمُ وَ يُرِيدُ

۱- ق- ۱۴- ۱۱- ۲- ق- ۲- ۱۵۹- ۳- ق- ۵۱- ۲۰- ۲۱- ۴- لَا يَتَعْلَمُ الْغَيْبُ إِلَّا اللَّهُ

۵- حدیث کل مولود یولد علی الفطرة ۶- ق- ۲۶- ۶۵- ۷- ق- ۶۶- ۷

۸- اَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْاَمْرُ فِی الْیَمِّح- خَلْقُ الْکُتُبِ وَ عَمُّ الشَّرَائِعِ

میت از خلق آدمی مقصود	^۸ غیر عرفان طلعت
ذات غیب فیض لایذراک	چون محدس بود غیب و شهود
عارف ذات او کسی نشود	که در معرفت بود مسدود
پیش برود در مغربی زبشه	بهر عرفان خود کند موجود
که بود جامع جمیع صفات	ساجدش گر بخوانی و مسحود
عارف اوست عارف بانه	معرفت ممکن است در مشهود
حضرتش عین حضرت داور	طلعتش وجه طلعت مقصود
اولیای الله است و در قران	بلقا، خدا همه موعود
بجز این ره نمی باشد راه	مَنْ اطَاعَ قَسْدَ اطَاعَ الله

۱- ق- ۵۱- ۵۶ ۲- ق- ۶- ۱۳ ۳- حدیث محمد بن سیرین ۴- ق- ۴۸- ۵۰

۵- زیارت جامه ح- ق- ۸- ۱۷ ۶- ق- ۴- ۸۲

بود نهان بذات لا یعرف	۱	کنز مخفی بوصف لا یوصف
شعله در گشت نار آن اعراف		متصف شد بوصف اجتناب
تا نتیجه دهد لکن اعراف		۲ داد ترتیب فحقت اخلق
پی لا و بی زوند دو صف		چون اَلتُّ بر بچم در داد
صفی از عاشقان جان بر کف		صفی از ماهان عهد شکن
این یک حملت ما کلف		۳-۴ ما سمعت عصیت کفنت آکف
فمنیاً که با اَنسَف		۵ فَعَدَّ اَبَاکَ با اَعَسَ ض
در ظهور است و اَلْعَلَمَ قد جف		۶ کنز مخفی و عهد روز اَلتُّ
مَنْ رَأَى قَدَرَاى اَحَى گفت		که نبی با توسته مطلق گفت

۱- حدیث قدسی خطاب به اوست کُنْزُ مَخْفِیاً ۲- ق- ۵۱- ۵۶ ۳- ق- ۷- ۱۷۱

۲- ق- ۲- ۸۷ ۵- ق- ۳۳- ۷۲ ۶- ق- ۲۴ الی ۳۲ ۷- حدیث

جَفَّ الْعَلَمُ بِأَهْوَاکَ

خواست چون ذات قادریکتا ^{۱۰}	تا کند خلق آدم و حوا
گفت تَجَلَّ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ	در لایک فت و از آن موصفا
همه با اِنَّا نَسْجِدُ لَكَ	ماله کردند و آه و واد و
کر ظهور خلیفه فایده چیت	جز بروز فساد و شک و
از در لطف و رحمت فرمود	اِنَّا نَعْلَمُ وَ اَنْتُمْ لَا
خلق آدم بصورت خود کرد	مستقر شد بعلم الا سها
الغرض آدم بیع نمود	به رشان نشاء حید و انشا
همه کردند سجده و گفتند	رَبَّنَا اَنْتَ اَعْلَمُ مِنَّا
ما نمان گشت فتح باب قیاس	کَانَ اِبْلِيسُ اَوَّلَ مَنْ قَاسَ

در جهان تا ظهور آدم شد	" قول ابلیس از لکن و لم شد
گاه گوید خلقتش من نار	یعنی ایمان بن مسلم شد
گاه گوید خلقتش من طین	یعنی از رتبه اوز من کم شد
گاه گوید معلم ملکم	از کج آدم از من اعلم شد
سجده جز زحق نمی شاید	پیش او تبتان چه اخم شد
نمود در هر ظهور این کلمات	که مقرر ز عهد آدم شد
که ز ابلیس و گاه از فرد	که ز فرعون و که ز بلعم شد
زین سبب منع طاعت ابلیس	بر بنی آدم امر محکم شد
الم اعف ذر سور و یاسین	در نظر دار تا عدد و بسین

^{۱-۳} رد آدم عیب طین گفتند ۱۲ نوح را هم ز کا زمین گفتند
^۲ همه گفتند با خلیل خدا می با کلیم آنچه اهل کین گفتند
^۳ حضرت روح را چنان خوانند مریم پاک را چنین گفتند
^۴ روح بهوت و عقل حیران است ز آنچه با ختم مژگین گفتند
^{۵-۶} یک زمان شاعر دمی مجنون کاهیش ساحر مین گفتند
^۷ گاهی آیات راز مغربیات که اساطیر الاولین گفتند
^۸ قلم دوستان نیارد گفت آنچه آن دشمنان دین گفتند
^۹ بیش گفتند در حق قائم در حقش چون الله این گفتند
^{۱۰} یُورِدُونَ عَلَيْهِ فِي حَذَرٍ کَلَّمَ لَمْ يَرِذْ عَلَى حَبَرِهِ

۱- ق- ۱۳- ۱۲ ۲- ق- ۱۱- ۳۲ ۳- ق- ۲- ۱۱۲ ۴- ق- ۱۶- ۲۶

۵- ق- ۱۳- ۴۳ ۶- ق- ۳۷- ۳۵ ۷- ق- ۶- ۷ ۸- ق- ۶- ۲۵

۹- ق- ۳۵- ۴ ۱۰- حدیث

۱۳ رحمت نوح و هود بهر چه بود
 ظلم عاد و ثمود بهر چه بود
 ۱ مار فرود و کینه آذر
 بر خلیل و دود بهر چه بود
 ۲ کفر فرعون و فتنه ثمان
 بر کلیم از حوذا بهر چه بود
 ۳ آن همه جور بعد از آن همه شوق
 بر مسیح از یهود بهر چه بود
 ۴ با محمد عداوت ترس
 هم حباب دجود بهر چه بود
 ۵ انبعل و غیاب صاحب عصر
 ظلم و کین در شود بهر چه بود
 ۶ با همه دانی اعتراض امم
 بعد از عمو د بهر چه بود
 ۷ کائنات و معجزات چه شد
 نسخ و کسر حد و بهر چه بود
 ۸ لعل ز لعل یاد کار و خار از خار
 و ما لا امار تُعرف الا شجار

۱- ق- ۱۱- ۲۶ و ۵۶ ۲- ق- ۲۱- ۶۸ ۳- ق- ۳۰- ۲۴ الی ۲۷

۴- ق- ۳- ۴۸ ۵- ق- ۳- ۵۴ ع- ق- ۲- ۱۸۶ ۶- ق- ۴۲- ۱۶ و ۱۷

۸- ق- ۴۰- ۵ و- ق- ۶- ۱۰۹ ط- متنی باب ۷ آیه ۱۶

دُرِّ بَیَانِ طَلْعِ شَمْسِ حِجَازٍ ۱۴
 عَلَمِ یَهُودِ وَ قَوْمِ تَسْرِیْشِ
 مَن چَ گویم کَ قصَّه ایتِ دَر اَز
 هَرِ کِمی خَواستَن اَز اَو اَعْجَازِ
 کَ بَرَوَن اَرِ چَشمِ نِی زَ زمینِ
 بَاغِی اَز غُلِّ دَاغِ غِیْبِ پَر دَا زِ
 یَا بیا و رَ خُدا و فُجِ کَلَمُتِ
 یَا مَن دَا آسَمَانِ بَر مَا
 یَا بیا رَ آتِشِ تَو تَسْرِ بَا نِ سَو زِ
 کَلَمُتِ مَن چَوْن شَا کِمی بَشَمِ
 نِی اَعْجَازِ کَا فِی اِسْتِ کُتَابِ
 بَشَرِ مَا بَو حِی حَقِ مَمْتِ زِ
 مَن پَا یَمِ آوَر مَن شَعْبَهُ بَا زِ
 کَلَمُتِ مَن یَعْلَمُ بَشَا کَلِمَتِ
 یَعْرِفُ الْمَرْءُ مَن مَعَا کَلِمَتِ

۱- ق- ۶- ۷ و ۸ و ۹ و ۱۰- ۲- ق- ۶- ۲۵ ۳- ق- ۱۷- ۱۸ و ۱۹ و ۲۰- ۴- ق- ۳-

۱۷۹ ۵- ق- ۲۴- ۲۵ و ۲۶- ۶- ق- ۱۸- ۱۹ و ۲۰- ۷- ق- ۲۶- ۵۰-

۸- ق- ۱۷- ۸۶-

بحث حق نبود جز آیات ^{۱۵} حق محقق نشد جز از کلمات
 گفت فَاَتُوا بِسُورَةٍ مِثْلِهِ ^{۱۶} در جواب کَذِبِ آیات
 کائیت باقی است و فیض عموم ^{۱۷} جامع امر و نهی و صوم و صلوات
 اثر آن ترقی است و علوم ^{۱۸} ثمر آن هدایت است و نبات
 منظم کلامی ^{۱۹} باشد آن همچو اوزدات و صفات
 پس کلام حق و کلام بشر ^{۲۰} متشابه نمی شود بالذات
 کا و بود خلق و خالق الاشیا ^{۲۱} هم بود حتی و مخنی الاموات
 قطبان را کلام مع اجاج ^{۲۲} سبطیان را کلام عذب فرات
 زنده است از کلام حق هر شینی ^{۲۳} و من الماکل کُل شینی ^{۲۴} مخنی

۱- ق- ۷- ۸- ۲- ق- ۲۱- ۳- ق- ۱۶- ۴- ق- ۶۲- ۲

۵- اَلْکَلَامُ صِفَةُ الْکَلِمِ ۶- بیان- بب- جد- ۷- ق- ۳۵- ۱۳- ۸- ق-

۲۵- ۵۵- ۱- ق- ۲۱- ۳۱

رَجَعْنَاهُ إِلَى الْكِتَابِ عَلَى ١٦ كُلِّ قَوْمٍ رَحْمَةً وَهُدًى
 مَنْ نَسَّكَ بِهِ تَجَادَّ أَمِنْ وَمَنْ اسْتَشْبَرَ عَلَيْهِ غَوًى
 أَوَّلَمْ يَخْشَوْهُمْ كِتَابُ اللَّهِ كَيْفَ لَمْ يَخْشَوْهُمْ وَقَالَ كَعَى
 أَوَّلَمْ تَعْلَمُونَ أَنَّ الرَّبَّ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ
 أَوَّلَمْ تَعْلَمُونَ أَنَّ النَّحْسَ قَدِ اتَّقَى الْأَنْبِيَا بِوَعْدِهِ
 أَنْتُمْ أَنْ تَسْجُدُوا الْكِتَابَ هَلْ لَيْسَ بَيْنَكُمْ بَيْنَ الْآيَاتِ
 عَمِيتْ عَيْنُكُمْ مِنَ الْعُرْفَانِ ١٧-١٨

كُلِّ قَوْمٍ رَحْمَةً وَهُدًى ١٦
 وَمَنْ اسْتَشْبَرَ عَلَيْهِ غَوًى
 كَيْفَ لَمْ يَخْشَوْهُمْ وَقَالَ كَعَى
 عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ
 جَاءَكُمْ بِالْكِتَابِ حَيْثُ أَتَى
 وَبِى تَنْفَعُ لِمَنْ يَخْشَى
 عِنْدَ لَمْ يَخْشَوْهُمْ هُوَ أَهْدَى
 فَلَمْ يَكُنْ تَحْتَهُ كَبْرَى
 طَلَمَ الطَّنَمُ تَطْنَمُ الْإِبْرَانِ

١-ق-٢-٢٠٩-٢-ق-٦-٤٨-٤٩-٢-ق-٢٩-٥٠-٥١-٢-ق-

٥٢-٢٠-٥-ق-٥٧-٢٥-٦-ق-١٠-٥٨-٢-ق-١-١٢٦-١-ق-

٦-١٥٨-٩-ق-٢-١٨٠-١-مصرع دوم كلام امير المؤمنين

۱۷ اولین حجت ارتفاع مذ است و آن ندامت دلیل رادار است
 ۱۸ بانفوذ کلام و زرد مل بازول کتاب و محل بلاست
 ۱۹ ارتباط نفوس و جذب قلوب وضع قانون و بعد از آن اجراست
 ۲۰ یک تنه بی سپاه و گنج و اثاث ایستادن برابر اعدا است
 ۲۱ اندکی نگر اگر کنی گوئی بخدا این ندامت می خداست
 ۲۲ این ندامت به نسبت تجی است نفس دعوی بصدق خویش گواست
 ۲۳ رَبَّنَا إِنَّا أَسْمَعُ بَيْنَ که پس از آمونافانما است
 ۲۴ اسْتَجِيبُوا لِرَبِّكُمْ بَشُرُوا که منادی بامر حق گویا است
 ۲۵ رَبِّكُمْ رَاحِقَ اسْتَجِيبُوا كَقَوْلِ داعی الله را حبیبوا گفت

-
- ۱-ق-۵۰-۴۰ ۲-ق-۱۳-۱۵ ۳-ق-۶۸-۳ ۴-ق-۱۸-۱
 ۵-ق-۶-۳۴ ۶-ق-۸-۶۴ ۷-ق-۲۶-۵۱ ۸-ق-۴۲-۲۰ ۹-ق-۱
 ۱۰-ق-۱۹ ۱۱-ق-۱۹۰-۱۱ ۱۲-ق-۴۲-۴۶ ۱۳-ق-۴۶-۲۰

مَاهِ الْاِسْتِیَارِ بَاطِلٌ وَ حَقٌّ ^{۱-۲} ۱۸ اِنَّ ذَايَسْبُتٌ وَ ذَا يَزْهَقُ
 مَسْبُتٌ حَقٌّ فَمَا نَعْنِي بِبَاطِلِ ^{۳-۴} يَزْهَقُ الْبَاطِلُ يَدُومُ الْحَقُّ
 دینِ باطل نیاید استقرار ^۵ بِدَمِ دینِ حق بود مطلق
 دین در اول چو مصدر است اُز ^۶ فَرَقٌ مُخْتَلِفٌ شُود مُشْتَقٌ
 پیرو یک کتاب و در تاویل ^۷ شَعْنُ وَ مَذَاهِبُ اند و فَرَقٌ
 آن شعب را از این محیط شمار ^۸ کَرِجَه بَسْنِی زَکَیْدِیْکِرِ مُشْتَقٌ
 حق کی دین کی رسول کی ^۹ یک کتاب است و گونه گونه فِرَقٌ
 تا بش این نجوم تا وقتی است ^{۱۰} کَهِ شُود آفَاقُ . مُشْتَرَقٌ
 صَنَعُوا فِی الْکِتَابِ مَا صَنَعُوا ^{۱۱} فَرَقُوا دِیْنَهُمْ وَ مَسَمَّیْ شِیْعَ

اِنَّ - ۲۱ - ۱۸ - ۲ - ق - ۱۴ - ۲۶ الی ۳۱ ۳ - ق - ۱۰ - ۸۲ - ۲ - ق - ۱۷ - ۸۳

۵ - ق - ۱۶ - ۲۸ - ۵ - ق - ۶ - ۱۶۰ - ۲ - ق - ۳ - ۵ - ۸ - ق - ۱۶ - ۶۶

(اِنَّ اَسْمَکُمْ بِسْمِکُمْ یَوْمَ الْقِیَامَةِ) ۱ - ق - ۳۱ - ۳۰

دین حق مستقر بذات است ^{۱-۲}	لیکن تفسیر در عبادات است ^{۱۹}
حُسن عبادات لازم صحت است ^۲	حسن اخلاق تابع ذات است
نسخ و تجدید مذہب و آئین ^۳	همه بر اقصای اوقات است
اثر و نهی شریعت یزدان	مستمر تا یوم میقات است
در حقیقت کبی است جلوه نور	متعدد اگرچه مشکات است
وضع و اجراء دین قسم بخدا	از رسل برترین کرامات است
جر کلام خدا و قول رسول	همه افسانه و خرافات است
حق طاعت بود اطاعت حق	که اطاعات اصل طاعات است
ایہ جانفرازی لیس البسہ ^۴	بیشکر بخوان الی الاحسنہ

۱- ق- ۲۰- ۲۱- ۲- ق- ۱۳۸- ۳- ق- ۲- ۱۰۹- ۴- ق- ۱۰۰- ۵- حدیث علّٰی محمد صلاّٰی الی یوم القیامۃ الخ .. ج- ق- ۱۰- ۳۶- ۷- ق- ۲- ۱۷۲-

۱. گزیده و کتاب دراز نبود ۲۰ بر جان باب فتنه باز نبود
 ۲. بودی از آشکارا زار نفست اهل رازی نبود و راز نبود
 ۳. گزیده و متحان آن کلمات نیک را از بد امتیاز نبود
 ۴. قائم از نامدی حکم جدیه حاجت این مدت دراز نبود
 ۵. آمدی که چنانکه میخواستند اهلبند کسی از او در احتراز نبود
 ۶. گزیده و احتراز قوم جهول هیچ جانب از عقبار نبود
 ۷. اگر او گفتی آنچه می گفتند بهیچکس را بد و نیاز نبود
 ۸. از چه برزندی انتظار ظهور کمر این روزه و نماز نبود؟
 ۹. گفته مسموم سوده الماس لایعجبی که از یدا لیس

۱- ق- ۲۰- ۱۵ ۲- ق- ۱۱- ۱۲۰ ۳- ق- ۲۶- ۱ ۴- ق- ۵- ۲۲

۵- ق- ۲- ۱۱۴ ع- ق- ۲- ۸۲ و ۸۱ ۶- ق- ۲- ۱۴۶ ۷- ق- ۲- ۱۴۶ ۸- بجا رس ۱۳

۱- اگر احادیث صعب متعصب ۲۱ دور ماندی چرا طلعت رب
 نشیدی که ممتحن گردند با احادیث صعب متعصب
 تا مغرب شوند در غم بال تا مخلص شوند به چو ذهاب
 امتیاز خبیث از طیب جز بدین امتحان داشت سبب
 فَخَلَّتْ قَلْبُهُمْ مِنَ الْكَلْبَةِ اقرب از ابعاد چه شد احجب
 چشمان باز و گوششان شنوا می نیند و شنوند عجب
 که بدین امتحان گرفتارند خلق مردین و ائیل هر مذہب
 نفس حق را نفس حق شناس حل هر شکلی از او بطلب
 ۲- كَفَتْ حَقِّ اتَّقُوا لِيَعْلَمَكُمْ اِنْ تَفَرُّوا فَلَا يَكْمِلُكُمْ

۱- بخاری ص ۲۲۰ س ۲۶ ۱- بخاری ص ۱۳۳- ۲۶ ۲- بخاری ص ۱۳۴- ۳۲
 ۳- ایضا ۵- ق- ۱۳- ۷ ۶- ق- ۷- ۱۷۸ ۷- حدیث آخر و الله اعلم
 ۸- ق- ۱۴۶- ۱- ق- ۱۵۹- ۲- ۱۵۹

اشیب چون بومی دوراندیش ۲۲ داد بجه سیج مژده ز پیش
 که نهالی ز ریشه داود سر بر آرد بصل دوراندیش
 طفل بازی کند بصاعقه مار گرگ صحرا چرا کند با میش
 نهند شیر سومی گاو آهنگ نژد مار کو دکان را نیش
 جفت گوساله شیر بی پروا یار بزغاله ببید بی تشویش
 چشمه ز آن زمین شود پیدا تاکه بگانه ز آن بنوشد و خویش
 کاهنان و فریسان بسم همه گفتند ما بنده ب و کیش
 باعلامات محکم تورات برگردیم از عتیده خویش
 جزا و مکمل آنچه نص تورات است ابدی تا بایوم میقات است

۲۳ گفت عیسیٰ ظهور رب ملک
 بی گمان آن زمان بود نزدیک
 که زمین وسیع گردد شک
 ماه و خورشید هم شود تاریک
 هم نجوم فلک شود ساطع
 هم قوای زمین شود تغلیک
 پس علامت عیان شود رسا
 نوحه خوان ترک و دلم و تاجیک
 بسنی آله سوار ابر مرا
 با کرده ملک بامر ملک
 با جلال عظیم و مجد کبیر
 صوت سافور و نعره تبریک
 در ظهور محمدی گفتند
 هر چه گفتی حقیقت است و یک
 بی علامات محکم انجیل
 صد هزاران دلیل لا ینفیک
 شود ارض و سائر اکر زائل
 نشود حکم دین ما باطل

در احادیث دارد از افواه	در عوام قانم بانه
که نبارد بهفت سال سحاب	هم زوید بهفت سال گیاه
سرزند آفتاب از مغرب	دم از شرق و دوزب چون ماه
قل نفس زکّیه در کوفه	جنگ عباسیان بهم پی جاده
هم باید خرمی که مست قدش	قرب یک میل در نور و دراه
دانه غایب بود بجایب	ناگهان سر بر آورد از چاه
انْعَلْ کو بقانم موعود	همه گفتند آه دادین
کاین روایات محکم منقول	بواتر رسیده از افواه
چون باطاهر این علامت نیست	یقین این طور قانم نیست

آن علام که در کتاب خداست ^{۶۵} نص قرآن و فتویٰ علام است
 که در دو نفعه اسرافیل ^۱ نفع اولی و نفعه الاخری است
 صور اول قیامت صغری ^۲ صور ثانی قیامت کبری است
 یوم الآخر همان و یوم الدین ^۳ یوم القیام و یوم تعاست
 موشس انخاف شمس و قمر ^۴ موعدهش اشفاق ارض و سما است
 چون بحکم خدا نص کتاب ^۵ نفع اول و دوم بر جا است
 قوم قرآن بقائم و قیوم ^۶ به گفتن این خلاف خطا است
 ابتدا آدم انخت خاتم ^۷ ختم آن ختم و تکلاه خدا است
 دین اسلام آخرین دین است ^۸ مصطفی خاتم النبیین است

۱- ق- ۳۶- ۶۸ ۲- ق- ۳۰۲ ۳- ق- ۷۰- ۲۶ ایضاً ق- ۸۳- ۶

ایضاً ق- ۷۵- ۲۳ ۴- ق- ۳۲- ۴۰

در کتاب آنچه مستتر است ^{۹۶} همه ذکر ظهور مستتر است
 همه آثار حشر و نشر ^۱ به این
 کوه احکام دین قبل و آن ^{۲-۳} حکمت شرع قبل منقطع است
 یوم فصل است یوم لا انساب ^{۴-۵} که پس در گیر از پدراست
 یوم او حشر و امرا و یسنان ^۶ قرب او خلد و بعد او ستر است
 شجر بجز و سنگ در کو کب ^{۷-۸} ملک شمس و مخف قمر است
 همه آن روز میشود ظاهر ^۹ هر چه اندر ضمیر مستتر است
 همه اعمال خلق می سنجند ^{۱۰} کفنه فی زیر و کفنه فی زبر است
 انکس القوم حق بوجه و هن ^{۱۱} انظرُوا الیوم کیف یحیی الارض

۱-ق-۷-۵۱-۲-ق-۹۹-۴۱-۲-ق-۲۷-۹۰-۴-ق-۸۲-۱۱-۵

۵-ق-۲۳-۱۰۳-۶-ق-۸۰-۳۳-۲۷-۲-ق-۵۰-۳۰-وق-۱۶-۴۲-۸-ق-۸۲-۲

۹-ق-۸۱-۱۱-۳-۱۱-ق-۸۶-۹-۱۱-ق-۱۰۱-۵-۱۲-ق-۵۷-۱۶

^۱ معنی بخت را خدا فرمود ^{۲۷} فَلَمْ تَقْتُلُونِ يَا فَرُود
 باز هم بر طوطا و طاهر و فاش از چه کشتید انبیا فرمود
 معنی جبت احمد مژگل اَلنَّبِيُّونَ فَاَنَامُوا
 آدم و نوح و موسی و عیسی ما نم شاه اولیا فرمود
 عجم قیامت نم بروج حیات حضرت روح بر طاف فرمود
 دُجِ الْأَمْوَاتِ تَقْنِ الْمَوْتِی زنده و مرده را جدا فرمود
 کر نه قائم مجددین است از چه در محمد ابد نافرمود
 دخول و ناسخ است ظهور حق با و حد و تقا فرمود
 وعدش امروز آشکارا شد وجه حق بی حجاب پیدا شد

۱- ق- ۵۶- ۳۰- ۲- ق- ۸۲- ۸۵- ۳- ق- ۱۸۰- ۴- حدیث انبیا و نبیون

فاما انما الوصیون معنی ۵- خطبه شریفه ۶- ۱۱ بوح ۲۵ ۲- ۸ معنی ۲۲

۵- ق- ۱- ۱- ۱- ق- ۱۸- ۱۱- ۱۰- ق- ۲۱- ۹- ۱۱- ق- ۱۸- ۳۶

بیقین بعد عالم اشباح ^۱	۲۸ میشود حشر عالم ارواح
از منای تن و بقای دوان	حق خبر داده است در الواح
که بسوی خدا کنند رجوع	روح اهل فساد و اهل صلاح
بکافات حسن و قبح عمل	یکی اندر خطیعی بفسلاح
لیک کیفیت جهان دگر	نیت ممکن در این جهان یضاح
طفل محبوس عالم ارحام	چه شناسد ز عالم اشباح
گر نبود آن جهان نمیکردند	انبیا هر بلا بنجوش مباح
چون چنین است ای برادر من	راحت روح چون راحت اح
هر که شد مؤمن رسول و کتاب	فقیماً له حسن آتاب

۱- کتاب اشراقات لوح عبدالوهاب صنفه ۲۱۲ و غیره

کُردم امتی بر در رسول^۱ احتجاج از کتاب دارم مقول
 خود تو دانی که کس نمیداند^۲ اصطلاح کتاب غیر رسول
 احتجاجی که نیست از ره علم^۳ بود آن احتجاج نام مقول
 رد حق بعد ما مستحب^۴ جمعی داخل است و ما مقبول
 بوده هست و نیز خواهد بود^۵ احتجاج رسول و قوم جهول
 نه جهول از جهالتش ساکت^۶ نه رسول از رسالتش معزول
 گوید آن قوم غلت اید کیم^۷ که ید الله می شود معضول
 عالمی را بر حکم آورد^۸ با سپاهی شکسته و مقول
 یفزع الله فرقة الانصار^۹ یقطع الله دائرة الکفار

۱- ق- ۴۰- ۵ ۲- ق- ۳- ۵ ۳- ق- ۳- ۵۱ ۴- ق- ۴۲- ۱۵

۵- ق- ۳۶- ۲۹ ۶- ق- ۵- ۶۹ ۷- ق- ۱۲- ۱۱۰ ۸- ق- ۸- ۸۲۷

کَلَّمَاسْ، رَکُم نَعِیْس ۴۰ اِنْ حَسِیَ الْکَلَامُ قَلَّ وَدَلَّ
 قَامِتِ شَخْصِ خَاصِ دَانِ که در این ورطه مانده کل مل
 اَیْه کَفِی نَبَوْتِ مَطْلَقِ ختم آمد با حمد مرسل
 بِلِی اَوْ خَاتِمِ لِمَا بَسْنِ اسْتَقْبَلِ همچنین فاتح لما اسْتَقْبَلِ
 وَ عَلٰی مَنْ شِئَا یَلْقٰی الرُّوحَ حَيْثُ یَعْلَمُ رَ لَئِنَّ یَحْلُفَ
 چُون تَوَکَّلْتَ اَهْلَ مَسْأَلِ نَسِیت بعد از کتاب ما منزل
 کَفَفَتْ حَقِّ یَا سَیِّدُنْکُمْ رَسُلُ پس چرا منکری ز مستقبل
 فُرُوسُ لَکُمْ لَکُلِّ زَمَانِ وَ کِتَابُ لَکُمْ لَکُلِّ اَحْسَلِ
 اِیْنِ سَمْعِنِ رَا کَفَفَتْ حَقِّ مَخْلَبِ که حَبْلُ لَکُمْ اُمَّةٌ وَ سَطَا

۱- مَاسْ رَا لَکُمْ کَانَ وَ لَکُمْ بَشَرُ لَکُمْ یَمِیْنِ ۱- ق- ۲۰- ۳۶- ۳- زیارت و در خبر
 ۲- ق- ۴۰- ۱۵- ۱۲۴- ۵- ق- ۷- ۲۳- ۶- ق- ۱۰- ۴۸- ۱۳- ۲۸-

تا خدا بوده است بوده عباد ۳۸ تا عباد است لازم است ایشا
 هُوَ يَتَنَبِّئُ كُلَّ قَوْمٍ قَاضٍ هُوَ يَهْدِي كُلَّ قَوْمٍ هُوَ
 خلق امکان برای معرفت است بعث حق کرده خلق ایجاد
 همه البته همدی کردند که مجاهد شوند حق جدا
 قَدْ عَلِمْتُمْ بَابَهُ الْمُنْتَهَى هُوَ مُخْرِجُ الْأُمُورَ كَيْفَ أَرَادَ
 گفت راوی امام میفرمود از علامات حتم یوم معاد
 قُلْتُ جَا زَالِدًا فِي الْحُسُومِ قَالَ أَيْ رَبِّكَ لَبَّائِرُ صَادِقُ
 قُلْتُ جَا زَالِدًا فِي الْعَالَمِ قَالَ لِأَنَّهُ مِنَ الْمَسْجُودِ
 صَدَقَ اللَّهُ وَحْدَهُ وَوَحْدَهُ نَصْرَ عَبْدِهِ أَنْجَمُ وَوَحْدَهُ

۱- ق- ۲۰- ۵۲ ۲- ق- ۲۵- ۲۲ ۳- ق- ۱۳- ۸ ۴- ق- ۲۲- ۳۸
 ۵- ق- ۲۲- ۷۷ ۶- ق- ۵- ۳۹ ۷- ق- ۳- ۲۵ ۸- بحار ص ۱۶۷ من بود
 ۹- قال الصادق علیه السلام بشيئ مثل ابداء

روح بخش جهانیان آمد	۳۲	عاشقان مرده دستان آمد	۱-۲
صاحب الصبر والزمان آمد		مالک یوم دین امام مبین	۳-۴
صنیعه انجمن از آسمان آمد		بابت جبار الرب از زمین برآ	۵-۶-۷
طاهر آن شمشیر جوان آمد		بآفتاب جدید و شرع جدید	
صاحب محبت و بیان آمد		اصل انسان مبین است	
جمع شمس و قمر عیان آمد		مرد و مده چون تمه است و علی	
عجبوا عجبوا همان آمد		العمل العمل برای که بود	
برتن مردگان روان آمد		بر جهان نغمه حیات دید	
فنیایا لمن هو صدق		محق الباطل و جبار انجمن	

۱- ق- ۵۷-۱۶ ۲- ق- ۱-۳ ۳- ق- ۲۶-۱۱ ۴- ق- ۸۹-۲۳
 ۵- ق- ۵۰-۳۱ ۶- بحر صوره ۲۱ ۷- فی العوالم ۱- ق- ۵۵-۲ ۸- ق- ۷۵-۶
 ۹- دعا و مذهب نامه ۱۱- ق- ۲۶-۵۱ ۱۲- ق- ۱۷-۸۳

^۱جَارَ وَاللَّهِ جَارًا بِالسُّبْحَانِ ۳۳ رَأَيْتُ النَّحْيَ آيَةَ السُّبْحَانِ
^۲جَارَ وَاللَّهِ جَارًا بِالسُّبْحَانِ حُجَّةَ اللَّهِ قَاطِعُ الْبُرْهَانِ
^۳قَامَ وَاللَّهِ قَائِمًا بِالسُّبْحَانِ جَارَ اللَّهِ جَامِعُ الْعَدْنِ
^۴لَا حُجَّةَ تَالِلَهِ مَهْدِي الْأُمَّةِ صَاحِبُ الدِّينِ خَلِيفَةُ الرَّحْمَنِ
^۵قَدْ تَسْلِمُ بِسِرِّهِ جَدُّهُ وَصِفَاتِ أَمَّةِ الْفَرْقَانِ
^۶نُبُوِّ دَعْوَتِ وَعَلَى صَوْلَتِ فَاطِمَى عَصْمَتِ وَحَسَنِ احْسَانِ
^۷أَهْمُ حُسَيْنِ آيَتِ وَعَلَى طَاعَتِ بَاقِي عِلْمِ وَجَهْرِ تَبْيَانِ
^۸كَانَ طَمَحِي سِرِّهِ وَرِضَا حُجَّتِ تَقْوَى تَقْوَى وَنَقَى عِرْفَانِ
^۹جَارَ كَالْعَسْكَرِيِّ بِالْمَيْبَةِ جَارَ وَاللَّهِ صَاحِبُ الْغَيْبَةِ

۱- ق- ۴- ۱۷۴ ۲- خَلْفَ فَنَارِ آيَةِ النَّحْيِ ۳- د ۴۵ ذِي قَعْدَةِ ۱۹۱

۴- د ۸۵ و ۹۰ و ۱۰۰ دَارُ الدَّعْوَةِ خَوَاصُّ السُّبْحَانِ

نفش معجز میسا کرد ^{۲۴} دین از دست رفته احیا کرد
 لعلش آن خاتم سلیمانی جمع جن و بشر یکجا کرد
 نفخه اش آن نوای داودی کوه و صحرا بهم بهم آوا کرد
 قلش آن عصای موسائی سحر سحر و هم رسوا کرد
 آن بشیر قیس یوسف حسن چشم یعقوب دهر بینا کرد
 رحمتش آن خلیل رحمانی مار نمرد کفر اطفا کرد
 دعوتش مقبلان کشتی برد مدبرانرا عنبر یق دریا کرد
 شرح تورات و مصحف و انجیل بیود و محوس و ترسا کرد
 در بی کل اُمّیه ^{۲۳} ^{۲۲} ^{۲۱} گفت حق و بوعده کرد وفا

آمد آن صاحب کتاب جدید^{۱-۲} بلکه این است بخ غیر بعید
 گفتی اصحاب قائم ارجم است^{۳-۴-۵} زین سبب بر عرب شده است شید
 توبه الله را بخوان مغلول^۶ غیر محد و در اکن تنه یه
 تو نمیکتی اکثر علماء^۷ بود اعدای آن ولی حمید؟
 تو نمیکتی الله بالاجماع^۸ نبود در اصول دین تقلید؟
 در زیارت طریخ خواند می^۹ که سلام خدا بحق جدید
 یا خفتی که حضرت باقر^{۱۰} گفته وقت ظهور چه بید
 تا مژده او لیا تر غیب^{۱۱} سوی او خلق را بوعده وعید
 گفته تحفیر بحی کیف یشار^{۱۲} جاری آتی صورت هوش از

۱-ق- ۷۰-۶۷ ۲- بحارص ۱۹۲ ۳- بحارص ۲۸ ۴- بحارص ۱۹۲ ۵- بحارص ۱۶۵

اصحاب قائم اولاد العجم طر ۱۶ ع-ق- ۶۹/۵ ۷- فتوحات می الدین ۸- زیارت

۹- بحارص ۱۳۲ ۱۰- شاه نعمت الله سلطان اتقی- سلاخین خلاطی- می الدین ۱۱- بحارص ۲۰۲

این خبر بشنواز ائمه دین ۳۶ آئمه دار بعین شده تعیین
 کاید آن قائم از بنی هاشم با کتاب جدید و شرح متین
 اِذْ دَعَا النَّاسَ لَمْ يَجِبُوْهُ اِذْ اَتَى الْكُفْرُ لَا يَطِيعُوْهُ
 در عبارات این حدیث شریف کاین خلاف است از ائمه دین
 علایند این آله خصام ظاهر و فاش و آشکار بین
 کرد میزان عدل دین بر پا شعیبانه این حد و مبین
 هست و جال قوم عالم سو شد پر از عدل آسمان فرمین
 و صف و جال گفته پیغمبر که در او نیست دیده حق مین
 اِغْلُظْ اَلْبَیْسَ رَکْبُکُمْ اَعْوَزْ

نشیدی چو آن نگار آید ^{۲۷} بد و صدا بتلا دچار آید
 نشیدی کنند عالم لعن رایت حق چو آشکار آید
 نشیدی که مدت غیبت تا زمان قاضی ار آید
 زو چار آیت از چار نبی نشیدی که آشکار آید
 اولین آنکه چون کلیم الله صاحب خوف و اطمینان آید
 دومین گرفتاری علمی همچو عینی فراز دار آید
 سومین آنکه با تقیه و سخن همچو یوسف بروزگار آید
 چارمین همچو احمد مزیل مظهر وحی کردگار آید
 نشیدی که تراز فقها انثر اعدائیه من العلماء

۱- بحار ص ۳۰ قال علی ع ... ۲- بحار ص ۱۹۳ ۳- ق- ۳۲- ۴- بحار ص ۱۵

۵- بحار ص ۵۷ ۶- تقیه در شان خود و احکام و اخبار خود نه مودانه ۷- العوالم

۱ از خدا فتح باب نشیند می ۲۸ باب را و اعداب نشیند می
 ۲ باب حق را که باطنش رحمت ظاهر او عذاب نشیند می
 ۳ حضرتش را از حضرت باقر
 ۴ اقرب العبد باللبن من
 ۵ یخرجون علیه یحججون
 ۶ و من الناس من تمنى الموت
 ۷ خلق را بهر قائم و صاحب
 ۸ از چشتی مفاد صتم کلم
 ۹ از حسین است وصف او ماثور
 ۱۰ از انکه کان شاب نشیند می
 ۱۱ باز از آن جناب نشیند می
 ۱۲ معاً با کتاب نشیند می
 ۱۳ من نباح الکلاب نشیند می
 ۱۴ انهم کالدواب نشیند می
 ۱۵ ان شر الدواب نشیند می
 ۱۶ النظرية الشريفة والموتور

۱- ق- ۲۳- ۷۹ ۲- ق- ۵۷- ۱۶۱۳ ۳- بحار ص ۱۷۵ س ۱۷ بحار ص ۳۵ و ق ۲۰۰

۴- بحار ص ۱۹۳ ۵- بحار ص ۱۶۲ ۶- بحار ص ۱۷۰ ۷- ق- ۱۰ ۸- ۲۲

۱. مَحَبَّتْش از خدا نبود که بود ۲۹ مثبت بدعا نبود که بود
 ۲. نه فن و مبشش بقول امام ارض قدس و متا نبود که بود
 ۳. نَزَلَ الرُّوحُ فَيُخْرِجُ الْمَهْدِي قائلش مصطفی نبود که بود
 ۴. اَوْ تَعْبِثُكُمْ بِاِمَامٍ هُي گفته مرتضی نبود که بود
 ۵. يُلْقِنُ الْبَعْضَ بَعْضَكُمْ آخِر سخن محبتی نبود که بود
 ۶. لَا يُرِي حِمْلُهُ لَا يَسْتَي سَنَهُ از علی رضا نبود که بود
 ۷. وَ اَحْسَيْنَ لِيَدِ فَن لِمَهْدِي از ششم مقتد نبود که بود
 ۸. يَحْكُمُ بَعْدَهُ عَلَى الدُّنْيَا زان امام هدی نبود که بود
 ۹. وَيُرِيدُ اَنْ يَحْيِيَ السَّخَن وَيُرِيدُونَ اِنَّه يَزْهَقُن

۱- ق- ۶- ۱۹ ۲- بحار ص ۲۰ ۳- بحار ص ۱۷ ۴- ۵- بحار ص ۲۸ و ص ۱۳۸

۶- بحار ص ۱۳۴ ۷- کافی ۸- بحار ص ۲۲۳ ۹- ق- ۸- ۸

دو ظهور که عیسی و مهدی است ^{۴۰} از رسول الله این خبر مروی است
 نیت خوار امشی که اول من ^۱ آخرش عیسی و وسط مهدی است
 باز گوید بغیر مهدی ما است ^۲ که مصلی خلف او عیسی است
 نزول مسیح قطع جا و ^۳ که نبی گفته نسخ حکم نبی است
 گفته صادق که آن دو نفعه خشر ^۴ را دهنده راجحه حسین و علی است
 صاحب نشر اول و آخره ^۵ منم از خطبه علی ولی است
 هم مجیی الرب و قیام الروح ^۶ هر دو نفس کلام لم یزلی است
 معنی رب و روح از دو ظهور ^۷ قول پیغمبر و ائمه یکی است
 مبط روح را شط ^۸ گفته عند المئارة البیضاء

۱- ۲۰ بحارص ۲۳ ۲- لا یقطع الخمدانی امشی حتی تنزل عیسی بن مریم ۳- بحارص ۲۲۷

۴- بحارص ۲۲۵ ۵- ق- ۷۸- ۳۸ ۶- ق- ۸۹- ۲۳ ۷- بحارص ۲۴

وصف قائم خدا مکرر گفت ^{۲۱} یوم دین گفت و یوم آخر گفت
 بایعوه اِذَا سَمِعْتُمْ مِنْهُ بر مهدی با پیمبر گفت
 هُوَ شَمْسٌ تَلُوحُ فِي مَغْرِبِ بهر قائم خطبه حیدر گفت
 تَقُلُ الْبَضُّ فِي دُجُوهِ الْبَضِّ حسن محبتی به فبر گفت
 مَا لَقِيَ حَبْدَهُ هُوَ يَلْقَى باقر این نخته را مکرر گفت
 كَلِمُ الْمَوْتِ تَحْتَ ظِلِّ الشَّيْفِ بهر یوم ظهور جعفر گفت
 شَابًا حَيَّوْنَهُ شَيْخَا صادق از هر بله برتر گفت
 أَجَلُ شَخْصًا أَضْعَفُ سِنًا سن او از ائمه کمتر گفت
 صاحب امر امام دودد لَئِنْ مَن جَا زَا بَعَيْنِ فرمود

۱- بحارص ۲۲ ۲- بحارص ۱۵۳ ۳- بحارص ۱۳۴ ۴- بحارص ۱۶۳

۵- بحارص ۱۹۲ ۶- بحارص ۱۷۵ ۷- بحارص ۹-۱۱ ۸- بحارص ۱۸۳

^۱ در خبر غلم اهل کین بشنو
 دولت اولیای دین بشنو
 زو کمال کلیم و نور مسح
 صبر ایوب را بین بشنو
 نَفْسَتُون و یَحْزَنُون دیدی
 و کُیُون و خَائِفَتَن بشنو
 تهادی رُوسَم را فاش
 بهج سرای ترک چین بشنو
 تَضَعُ الْأَرْضُ مِنْ دَمَانَسِم
 ز آسمان نه توار زمین بشنو
 يَرْفَعُ الْوَيْلُ مِنْ نَابِجِم
 تا ملک ناله و حین بشنو
 کر ز خود گویم استماع کمن
 لکین از ختم مرسلین بشنو
 پیش از این در سخن نمیکند
 شرح این قصه پیش ازین بشنو
 بشنو آخر جزای این رحمت
 اولیای علیهم الصلوات

آنچه گفتیم امام میگوید	یا نبی یا کلام میگوید ^{۴۳}
ختم دین میشود مهدی	با توحید الانام میگوید
رُده راست دعوت حق را	حق به ارا السلام میگوید
فرج شیعیان بصوت عظیم	با تبارشام میگوید
صادق اظهار قائم را	خوش به بیت احرام میگوید
یوم دین و قیام و ساعت را	بعثت امام میگوید
و علی سپهر رسول الله	آن امام بهام میگوید
و کتاب جدید و شرع جدید	تو مقصد تمام میگوید
اِنَّ قَوْمًا اَلَيْسَ مَنُوبُن	ذَلِكَ اَلْيَوْمَ غَدَهُ مَحْمُودُن

۱- بحار ص ۲۰ ۲- ق- ۱۰- ۳۶ ۳- بحار ص ۱۷۸ ۴- بحار ص ۱۷۶
 ۵- بحار ص ۲۰ تا ۲۰۱ ۶- بحار ص ۱۹۰ ۷- بحار ص ۱۹۲ ۸- بحار ص ۱۹۳

۱. تو امام زمان خود بپذیر ۴۴ بره در رسم جاهلیت میر
 ۲. رَأْسُ دَرْهَبَانِ خود بجای امام
 ۳. فِي الْكِتَابِ الَّذِي مَعَ الْعَاثِمِ
 ۴. سَتُكْنَدُ رُومِي اَلْمَكْنَدُ
 ۵. اِنْ يَسْأَلْ نَحْنُ عَلَى قَلْبِكَ
 اَرْضِ خَالِي نَمَانْدَ اَرْحَبْتِ
 ۲. بَعْدَ مَنصُوصِ عَالَمِ مَوْصُوفِ
 اَيْنِ چنين است تا زمان ظهور
 ۳. صَادِقِ اَنْ شَاهِ ظَاهِرِ وَاطْنِ
 گوید آن نقل حجة المؤمن

۱- الکافی ۲- ق- ۹- ۳۱ ۳- الکافی ۴- ق- ۶- ۳۳ ۵- ق- ۴۲- ۲۳

۶- ق- ۳۵- ۲۲ ۷- بحار ۱۳۸ فقرت ۵- الکافی

^۱ علم وقت ظهور معی الدین
^۲ گفته سلطان حسین اخلاطی
^۳ نعمت الله گفته سیارات
^۴ گفته زردشت از زمانه من
^۵ گفته گفت امام متقیان
^۶ باز صادق هزار و سیصد گفت
^۷ باز سه موده حضرت باقر
^۸ گفته سید بقرن سیزدهم
^۹ بعد تبیه امر الف سنه
^{۱۰} گوید او غنین و راء بود باسین
^{۱۱} که پس از غنین و راء است تبسین
^{۱۲} چون یک برج میوند قرین
^{۱۳} سه هزار است تا برز پسین
^{۱۴} جعفر صادق از سنه شین
^{۱۵} دمد از مغرب آفتاب یقین
^{۱۶} سنه تا حکیم از یاسین
^{۱۷} شیخ احصای گفته بعد از صین
^{۱۸} گفت حق با نفوس ممتحنه

۱- الفتوحات ۲- دلائل ۳- مجمع الفصحاء و دیوان او ۴- دبستان
 ۵- الکافی ۶- غایه المرام ۷- دبستان ۸- غایه المرام ۹- شرح
 تصبیه و مکتوب شیخ بستید کتاب دلیل التمهیدین ۱۰- ق- ۳۲- ۴

۴۶ گفتم ایک دلیل دین برہان	منکری گفت حق گشتہ عیان
گفتم ایک حدیث دین قرآن	گفت اور دلیل دبرہان چیست
گفتم ایک بیان دین میان	گفت از او حدیث و قرآن کو
گفتم ایک رعیت این سلطان	گفت باید سلطنت آید
گفتم ایک صراط دین میزان	گفت کو آن قیامت قائم
گفتم ایک شریعت دایمان	گفت برکو صراط و میزان چیست
گفتم آن قرب و بُعد از یزدان	گفت آن جنت و جہنم کجاست
گفتم انکار قائم و اذعان	گفت آن قرب و بعد از حق چیست
قُلْتُ مَنْ یُخْبِرُ عَنِ الْاِقْبَالِ	قَالَ اِنَّ اَهْلَ الدِّجَالِ

^{۱-۲} برخند او عده قیام که داد ^{۲۷} خبرش بانسان فنام که داد
^{۲-۳} سال قیام این ظهور که گفت ^{۲۸} مرده از او دارم فنام که داد
^{۳-۴} نشر آیت و بنیات که کرد ^{۲۹} بقوانین او قوام که داد
^{۴-۵} قفل اسرار انبیا که گشود ^{۳۰} پاسخ شبهه انام که داد
^{۵-۶} قافی آمد و قیامی کرد ^{۳۱} استقامت بان قیام که داد
^{۶-۷} قافی آمد و کلامی گفت ^{۳۲} این اثر را در آن کلام که داد
^{۷-۸} مٹی را غنیم کل مل ^{۳۳} ائثار و قبول عام که داد
^{۸-۹} این کتاب از که این اثر زجا ^{۳۴} این نفوذ از چه این دوام که داد
^{۹-۱۰} حاضر است او بصل و نقل و کتاب ^{۳۵} فاقعوا الله یا اولی الالباب

^۵
 ۱- ق- ۲۹- ۴- ۲- ق- ۳۸- ۷- ۳- ق- ۱۲۵- ۴- ق- ۵۰- ۴۱۲۴- ۵- ق- ۷۳
 ۱۵
 ۱۱- ق- ۹- ۱۵- ۶- ق- ۹۱- ۸- ق- ۶۲- ۲- ق- ۱۵- ۹۴- ۶- ق- ۱۱- ۱۱۳- ۱۱- ق- ۱۳
 ۱۲- ق- ۶- ۸۹- ۱۳- ق- ۴۲- ۲۰- ۱۲- ق- ۷۰- ۴۰- ۱۵- ق- ۱۶- ۴۶- ۱۶- ق- ۵۴- ۸-

آنچه فرمود حیدر کرار ۴۸ - آشکار است یا ادلی الالبصار
 گشت خائن امین امین خائن گشت بیدین عزیز و مؤمن خوار
 عابدان دین فروش دنیا دوست عارفان فاسق و خیانت کار
 عالمان فاجر آمران جابر عاقلان جابر اهل دین بی یار
 اسم اسلام و مردم از وی دو رسم قرآن و خلق از آن بیزار
 شد ز بانها حسن تر از شمشر گشت دلهما عن تر از مردار
 علایی علی قتیان رذل وزیر اطامع و شهان جبار
 گفت ارض مقدس است آرزو بهترین مساکن و اقطار
 لیتی گفت فی نواچها فادیاً نهجی لمن فمیب

^۱ خرد ما بل شکر خند ^{۴۹} دل خلقی ز جان شیرین کند
^۲ لب خندان و چشم قنانش ^۱ فتنه‌ئی تازه در جهان افکند
^۳ بس سپهر را بود از ما در ^۲ بس پدر را برید از من زنده
^۴ سرخوش باد و محبت او ^۳ بادی شاد و خاطری نرسد
^۵ ستم قاتل چسبید نو شانوش ^۴ سر قاتل سپرد خند اخند
^۶ هر که جانش مبراد پیوست ^۵ با کسی نیستش دیگر پیوندد
^۷ ای که از عشق یار بی خبری ^۶ لب فرو بند از علامت و پند
^۸ و صف حسن وی از کفانی پرس ^۷ که بفرسید و ند سو می کند
^۹ بجزو ائمه محبتو نه ^۸ لایریدون و حجت و دونه

۱- ق- ۵- ۵۹ ۲- ق- ۲۹- ۲- ۳- ق- ۸۰- ۳۴ و ۳۵- ۴- ق- ۳- ۱۶۳

۵- ق- ۲- ۱۶۰ ۶- ق- ۹- ۱۱۲ ۷- ق- ۸۳- ۲۹- ۸- ق- ۲۰- ۱۰۷

۹- ق- ۵- ۵۹ ۱۰- بکارس ۱۹۵

^۱ عقل گوید نفس و سوسه مند
^۲ حاکم از حکم پادشاه دارد
^۳ بشنوا حق باین آن مومن
^۴ اِنْ يَكُ صَادِقًا يُصِيبْكُمْ بَعْضُ
^۵ در جهان سه سیل امر الله
^۶ دُستار از او کند کوتاه
^۷ اِنْ يَكُ كَاذِبًا عَلَيْهِ الْكَذِبُ
^۸ تا جبری متاع بے مایه
^۹ حق آخذ نامه با لیمین من مود
^{۱۰} که به بچون چه او چون تا چند
 کوچ حاجت بجهت و سو کند
 که بفرعون گوید از در پسند
 رد و کند یب حق بخود میسند
 نتوانی بریش خویش محنت
 آنگه دل سابد و دهد پیوند
 رایت کاذبی گشت بلند
 خود میندد کان خود تو مبیند
 هم طعن او با تو مین فرمود

۱-ق-۵۰-۱۵-۲-ق-۷-۵۹ و ۶۰-۲-ق-۴۰-۲۹-۴-ق-۱۳۱ و ۱۳۲

۵-ق-۳۷-۱۷۱ و ۱۷۳-۶-ق-۴۰-۵۴-۲-ق-۵۴-۲۶-۸-ق-۴۲-۲۳

۱ امی عجب از چه با ظهور امام
 ۲ در قعود بدجله یوم خد و ج
 ۳ یار در جلوه عاشقان در خواب
 ۴ صور اول دمید و در خواب است
 ۵ رفت باید بسینه بر سر براف
 ۶ چون ندایش کبوش خلق رسید
 ۷ مدح قائم چه پر سی از علما
 ۸ هر که مقبل شد او بود مستبول
 ۹ منکرین که عوام و کر فقها
 ۱۰ متنبه نمی شوند انا م
 ۱۱ در نیام اند جلوه یوم قیام
 ۱۲ عجباً للعجب کیف ینام
 ۱۳ خسته قبر غفلت و او نام
 ۱۴ از چه ایان نشسته اند آرام
 ۱۵ حجت حق مخلوق گشت تمام
 ۱۶ که خدا خواند شان آله خضام
 ۱۷ چه تفاوت خواص را از عوام
 ۱۸ گفته حق انهم بهم انفسا

۱-ق-۲-۹۵-۲-ق-۵۰-۴۱ ۳-ق-۲-۸۳ ۲-ق-۱۷-۴۸

۵-بحار ص ۲۰-ع-۱-ق-۱۳۳ ۲-ق-۲-۲۰۰ ۵-ق-۴۹-۱۳

^۱ عاشقان را بر احمد ان مشاء
^۲ او بخون چیده شود این از آب
^۳ آورده جان سپرد و این روان
^۴ میرانیده هر دو کلمه عشق
^۵ زاهد از بهر زکند زاری
^۶ از پی سیم این بنمونه زیر
^۷ او شهیدی است صادق الافعال
^۸ او و بی سماع و بی یغفر
^۹ آن کسان اولیا الله اند
^{۵۲} کاین غم خویش دارد او غم یار
 سرود او این برد دستار
 او در دین زد این در دنیا
 این ببالای فبر او سردار
 عاشق از مال جان بود سیرار
 در غم یار او بناله زار
 این حماری است یخمل الاسفار
 این و تعنی القلوب و الانصار
 که شهادت باز و خواهنند

۱-ق-۳-۱۸۵ ۲-ق-۴-۶۷ ۳-ق-۳-۱۹۴ ۴-ق-۴۰-۶۰

۵-ق-۲-۲۰۸ ۶-ق-۶-۸۱ ۷-ق-۶۲-۵ ۸-حدیث قدسی ۱-ق-۶۲

۵۲ گفت پیغمبر و مسلمان نیست
 هر که دشمن ز روی برهان نیست
 قائم آمد محبت قاطع
 گوئی اورا دلیل و برهان نیست
 خود چه داری محبت برهان
 که در اینجا هزار چندان نیست
 محبت در جواب خصم عنود
 جز قیام و قوام و قرآن نیست
 قندی از حق هزار معجزه داشت
 خصم را در قبول اذعان نیست
 آنچه دارد ز سر کرده امت
 که بطبق کتاب ادیان نیست
 آنچه جان داده در پیش علما
 که بوقی حدیث و وفایان نیست
 محبتش قاطع است و خصم دلیل
 چاره جز جبر و قتل و بهتان نیست
 یَسْهَدُونَ وَيَعْلَمُونَ الْحَقَّ
 یَسْبُونَ وَيَكْفُرُونَ الْحَقَّ

۱- قَالَ صَنَعْتُمْ تَعْتَمِدُونَ فِي الدِّينِ مَنْ لَمْ يَتَّقِ اللَّهَ فَوَافِقِي ۲- ق- ۲- ۲۱- ۳- ق- ۲- ۱۲۳

۴- ق- ۲- ۱۲- ۵- ق- ۴۶- ۱۹۷- ۲- ق- ۶۳- ۶۴

^۱ خون خدا بر خلق قرآن گفت
^{۲-۳} گفت آن شاعری بود مجنون
^۴ گفت این خویش را شمرده خدا
^۵ بنیله بود با نیکمک اللهم
^۶ نشود نظمی هزار از پی بجز
^۷ حتی سببدان همیشه دعوت کرد
^۸ دشمن قائم اند چون علما
^۹ لا تخاف کلامه الله یحکم
^{۱۰} گفت گویندش آن کرده جہول
^{۱۱} قوم گفتند آنچه نتوان گفت
^{۱۲} گفت شمری ولی پریشان گفت
^{۱۳} کا آنچه خود گفته گفت یزدان گفت
^{۱۴} از چه اسم رحیم در حمن گفت
^{۱۵} بواجلم گفت و نصر و مردان گفت
^{۱۶} خصم زد کرد و جبر و بذیان گفت
^{۱۷} پس عدد و هر چه گفت بتان گفت
^{۱۸} با قرار بهر قطب دوران گفت
^{۱۹} بخند نیستی ز آل رسول

۱- ق- ۷۶- ۳۶- ۲- ق- ۳۷- ۳۵- ۳- ق- ۲۱- ۵- ۴- ق- ۲- ۷۳

۵- حیات القلوب ۶- ق- ۱- ۳۲- ۷- ق- ۲- ۱۲- ۱- بحارص ۱۹۳

۹- بحارص ۱۶۰ ۱۰- بحارص ۱۵

ذکر مہدی چو کرد فخر ز من ^{۵۵۱} کہ نباید طور بعد از من
 شیخان را بہدے موعود ہر زمان را اختلاف بود فتن
 گفت کیان محمد خفی است مہدی مُنْتَظَر بکود یمن
 این گمان بد بیا قرانا گفت اوست نزد کثر ز من بلین
 داشت زیدی بال ہاشم حشم بردناود سہ بصادق ظن
 اظمی را نظر بعد اللہ واقعی را رکا ظم است سخن
 قائم باطنیہ اسمعیل گفتمہ جارودی ابن ابن حسن
 رحلت عسکری و فیہ امام ما کمان داشتیم و شد روشن
 إِنَّمَا نَحْنُ أَحِبُّهُ الْعِشْرَةُ یَظْهَرُ بَعْدَ دَوِّ الْفَسَادِ

۱۔ فی کتاب غیبۃ الطوسی فی رَوِّ العالمین باقائین ص ۱۲۶ استبانہ اِنْ عَلِی ع
 حق باقی ص ۵۹ التَّوَقُّفُ عَلَی الْحَسَنِ ع، لَمْ یُتَمَّ لَمْ یُتَمَّ ص ۱۲۷ الکَلَامُ عَلَی مُحَمَّدٍ ع
 حق باقی ص ۱۲۷ الزَّیْدِیَّةُ لَنْ تَأْخُذَ بِحُجَّجِ الْبَیْتِ ص ۶۰ الْبَطْرُوسِیَّةُ دُاعِیَ الْوَدَّ

الْمَهْدِي مِنْ أَوْلَادِ حَسَنِ الْمُجْتَبَى ص ١٢٨ التَّائِدُوسِيَّةُ إِنَّ نَسِيلَ ابْنِهِ
 هُوَ الْمَهْدِي وَبَعْضُ يَقُولُ الْمَهْدِي مِنْ أَوْلَادِهِ ص ١٤٥ الْأَطْمِيَّةُ إِنَّ عَبْدَ اللَّهِ
 ابْنَ الصَّادِقِ ص ١٢٩ الرَّاقِصِيَّةُ إِنَّ مُوسَى بْنَ جَعْفَرٍ حَقَّقَ بَابِي ص ١٢٩ الْمُجْمَعُ
 مُحَمَّدُ بْنُ عَلِيٍّ الْعَسْكَرِيُّ حَقَّقَ بَابِي ص ١٢٩ حَسَنِيَّةُ إِنَّ أَحْسَنَ الْعَسْكَرِيِّ حَقَّقَ بَابِي
 ص ١٢٩ إِنَّ أَحْسَنَ يَحْيَى بَعْدَ مَوْتِهِ ص ١٤٢ قَدْ وَقَعَ الْفَسْرُ بَعْدَ أَحْسَنَ ص ١٤٢
 جَعْفَرُ بْنُ الْعَسْكَرِيِّ إِمَامٌ ص ١٤٣ لَا وَلَدَ لِلْإِمَامِ أَحْسَنَ الْعَسْكَرِيِّ ص ١٤٤ إِنَّ لِلْعَسْكَرِيِّ
 وَلَدًا أَمَّا لَا ص ١٤٥ قَدْ انْقَطَعَتِ الْإِمَامَةُ بَعْدَ أَحْسَنَ ص ١٤٧ إِنَّ الْإِمَامَةَ ثَلَاثَةَ عَشَرَ
 ص ١٤٧ يَنْطِقُ رُوحُ الْقَائِمِ فِي كُلِّ عَزِيْزَةٍ ص ١٤٧ إِنَّ لِلْقَائِمِ وَلَدًا
 ٢ - وَقَعَ الْفَسْرُ الْكَافِي فِي بَابِ الْغَيْبَةِ ص ١٣٨ و ص ١٣٩

^۱ آنچه در حق قائم اخبار است ^{۵۶} منحصراً یکی از این چهار است
^{۲-۳} یا عدم یا وفات یا غیبت
^۴ یا در آخر زمان تولد او
^۵ بار بار بآدم بانی گفت
 بعدت تولد موعود
 نه ملاکی میسر موعود است
^۶ لَسْتُ بِدَعَا مِّنَ الرُّسُلِ گوید
 این حدیث از امام و پیغمبر
 کَلَّمَ خَالَفَ الْكِتَابَ دَعَا
 کَلَّمَ خَالَفَ الْكِتَابَ دَعَا
 کَلَّمَ خَالَفَ الْكِتَابَ دَعَا
 کَلَّمَ خَالَفَ الْكِتَابَ دَعَا

۱- ثَبِتَ الْعَرْشُ ثُمَّ انْقَشَ ۲- الکافی در وفات امام حسن عسکری ۳- بحار ص ۵۴ و ۵۵ و ۱۴۱

۴- بحار ص ۱۷ المهدی بحیثی فی آخر الزمان ۵- بحار ص ۳۴ ۶- بحار ص ۱۲۸

۷- ق- ۶- ۴۸ ۸- الکافی و البحار و غیرهما

^۱ حضرت عسکری چو یافت وفات ^{۵۷} شیعه شد مفترق بچند جهات
فرقه ای گفت او ندانست^۲ له فرقه ای داشت گفت و کرد و گفت
فرقه ای گفت این حسن و حسن برادر سپرد سرد صفات
گفت عثمان که بدو کیل حقوق از حسن بهر اخذ خمس و ذکات
ناهم از محمد بن حسن که پذیرد شد خلیفه حسن حیات
^{۳-۴} گیرم او بد خلیفه منصوب^۴ متولد شد و نیافت موات
حکم منصوب با وجود بداء قائمیت نمیکند اثبات
شرح این روز گفته پیمبر که علی اُمّتی زَمانِ آت
^۵ اِنْتِ الْقَائِمُ لَفِي الْأَصْلَابِ دَلِّقُولُونَ اِنَّهُ قَدْ غَاب

۱- بحار ص ۴۰ ۲- غیبت طوسی ص ۴۲ تا ۱۴۷ ۳- ۴- غیبت طوسی ص ۳۲ تا ۳۹
جمع احادیث قائمیت امام موسی ع را بیدار می نماید ۵- فوائد المصلین.

قائم اندر جهان مثال نداشت ^۱ و زانم کس آن جلال نداشت ^{۵۸}
 رتبه ذو کتاب را احدی ^۲ جز اولو العزم احتمال نداشت
 شود از فتره الائمه عیان ^۳ که نبی وقت فترت آن نداشت
 موعده انشوت بنو هاشم ^۴ آن فلک کوکب کمال نداشت
 دارد او صد حدیث شب حد ^۵ نو جوانی هزار سال نداشت
 حین حلت کتاب کافی گفت ^۶ روضه عسکری نهال نداشت
 در جهان جز برادر و مادر ^۷ دار ثی بهر ملک و دل نداشت
 نامد آن سرمست سر منحنی ^۸ چون کسی قدرت مقال نداشت
 و هب ای ساعه الی تخفی ^۹ کل نفس بما صنع شجر می

۱- بحار ص ۱۹ و ۱۶۳ دو کتاب جدید ۲- بحار ص ۱۹۲ و ۱۹۳ و ۱۹۴ ۳- کتاب کافی

باب النادر فی النیبه ۴- بحار ص ۱۸ کافی ص ۱۷۶ ۵- بحار ص ۱۱ و ۱۲ و ۱۷۴

۶- کافی مولد الحسن العسکری (ع) ۷- بحار ص ۲۰۰ ۸- کس ۱۵-۲۰-۱۶

۵۹ بین اخبار و آن همه نفرین
 که بر ادوی امام گفت این امر
 باز فرموده در حق من بود
 باز گوید که حضرت قائم
 گوید آدم گرفته تا خاتم
 در علی تا محمد بن حسن
 یعنی آنرا که حق قیام دهد
 چون تو بر فرقه قائمی میخواست
 بهر که لا یغنی عنک قرینا
 این احادیث میدهد تو فوق
 اوستاده و بار و تعویق
 شد بدان که این کشف
 چون در پشت خود میت عشق
 هر که خواهی منم علی التحق
 هر که جوی منم بحشم دین
 انه قائم لكل نفس
 بین در حق جوابش از چه طریق
 گفت انهم یقیمون حجتنا

گفتی آن شه بهر جا بلسا است ^{۶۰} یا بشرد لکر که جا بقا است
 کر بود این دیار روی زمین از چه سیر و نر نشه فیات
 اهل آن شیعه و مسلمان اند پس بگو حج و طوفان کجا است
 که نه زوارشان بطوس نجف بهم نه حجاجشان بنجف و مناست
 بهر بفرقه شهر پنهانی است آن نه تنها ز دیده ناپید است
 کوه کخیر و دهستان یسح کف رضوی و شهر بن موسی است
 خلد ادریس و بوستان ارم باغ عدن آشیانه عفا است
 بانو گویم که آن دو شهر عزیز دز یارات سید الشهدا است
 گنت نور المبین الوهاب دار فی الطیبات و الاطیاب

سَمَارَایِ قَهِّجَبَتِ طُنْ ^۱	که حق آمد بجهت روشن ^۲
عَلَّمَ او علم عَلَّمَ الْقُرْآنَ ^۳	رأی تو جمله اتباع الظن
فَامَى نَه دَسِیلِ اوئی نَه ^۴	شاهدی نه چکاره ای دشمن
شَاهِدُ صَدَقِ او حدیث و کِبَا ^۵	شاهد مجد و نفی از لم و لن
اَعْتَرَضَتْ بِنَجْدِینِ اُپْتِ ^۶	کا و معید فرائض است و سنن
اَلَمْ هَرَسْدُوْا شِدْدَاسِی ^۷	از چه کردید خاص ابن حسن
اَنْ خَدَائِیْ کِهْ کَفْتُ بَهْرِیوَد ^۸	جادولوا بالآتی هئی اَحْسَن
کُتِی پَسَنَدِ بَامَتِ قَاثِم ^۹	این چنین ظلم و قتل و جور و محن
وَارْثَانِ کِتَابِ لَارِیْبِ نَهْ ^{۱۰}	مَطْهَرُ یَوْمُنُونِ بِالْغَیْبِ اَنَد

۱- ق- ۱۱۶- ۲- ق- ۱۰- ۳۷- ۳- ق- ۵۲- ۲۳ و ۲۱- ۴- سَلَّةُ قَهِّجَبَتِ
 ۵- شهادت بر نفی هیچ شرعی سنی نیست ع- دعای مذبه ۷- بحار ص ۱۴۱ ا- ق- ۱۶
 ۹- بحار ص ۱۴۰ ۱۰- ق- ۷- ۱۲۵- ۱۱- بحار ص ۱۶۳

کئی است آن مہری کہ خواشد^۱ ہزاران بلا دچار نشد^۲
 اشیای نبی و نیمی گشت^۳ یا کہ عیسیٰ نہ از دار شد^۴
 یا کہ دندان مصطفیٰ گشت^۵ یا کہ آوارہ دیار نشد^۶
 اہل دنیا بخت راہ ہدی^۷ دین طلب صاحب اقبال شد^۸
 امتحان دلا شود بسلا^۹ بی بلا دینی استوار شد^{۱۰}
 باوجودی کہ بھیک ز رسل^{۱۱} از بنیات رتکار شد^{۱۲}
 دین حق بہچ پامال گشت^{۱۳} بہچ کد آب پایدار نشد^{۱۴}
 شعی کفار با ہمہ قدرت^{۱۵} مانع دین کردگار نشد^{۱۶}
 اَلَمْ نَغْفِرْ غَا فِلْسُوْنَ عَنْ ذِكْرِہِ^{۱۷} وَہُوَ غَالِبٌ عَلٰی اَمْرِہِ^{۱۸}

۱- تن-۱۴-۱۶ ۲- تن-۳-۱۹۴ ۳- تن-۸-۳۰ ۴- تن-۱۷-۱۹ ۵- تن-۵-۲۹^۲

۶- تن-۴۰-۸۲ و ۸۳ ۷- تن-۵۸-۲۱ ۸- تن-۴۰-۸۲ ۹- تن-۱۲-۲۱

۶۳ وَ مِنْ الْغَرْبِ آيَاتُ النَّارِ طَلَعَتْ شَمْسٌ طَلَعَتْ آتَا نَحْمُ
 از جانب خال که کرده بود غروب شد عیان یعنی از بنی هاشم
 از قیام قیامت اولی گشت بهر جهانیان قائم
 نَفْحُ نَفْحَةٍ وَ شَمُّ نَفْحٍ فیه اُخری و ائمت نامم
 ز اولین نفحه عالی و دانی از شعب منضق شد و هاشم
 و از دوم نفحه راقه و قاعه بشف منبط شد و قائم
 قُلْ آتَى الرَّبُّ وَ بَعْضُ آيَاتِهِ لَا تَخَفْ لَوْ مَتَّ مِنْ اللّٰهِ نَحْمُ
 ما تو گویم که آن دو نفحه چه بود آئمه مبعوثی این سخن دائم
 کَانَ ذُو الْاِیْمَنِ الْاَعْلٰی نَحْمُ بعد از آن طلعت حسین آید

۱- بحارص ۱۵۳ ۲- ق- ۷- ۱۸۶ ۳- ق- ۳۹- ۶۸ ۴- ق- ۳۹- ۶۹ .

۵- ق- ۶- ۱۵۹ ۶- بحارص ۲۲۰ ۷- بحارص ۲۱۰ ۸- فی غایة المرام مجرّج

ذُو الْاِیْمَنِ الْاَعْلٰی نَحْمُ فی آخر الزمان .

^۱ مهدی آید از زمان آمد ^{۶۴} هم میا از آسمان آمد
^۲ ز اولین علم علم امت آن
^۳ معنی رب مشرقین امروز
^۴ از رخ مهدی و جمال حسین
^۵ این دو دریا چو قطعی گشتند
^۶ فاش از اقدس و بیان مبین
^۷ عبد باب الله و بهار الله
^۸ این همان نعمتی است که زلفان
^۹ بارک الله ز این مبارک نام
 و از دوم علم البسیان آمد
 بطورین تر جهان آمد
 و جانا بخشین دان آمد
 کان مرجان و درعیان آمد
 بر غنیمان تجریمان آمد
 مستعم بجهت آن آمد
 جن و انس مذهب آن آمد
 و بود و انجبال و الا کرام

۱- بحار ص ۱۱۷ ۲- ق- ۵۵-۳۲۲ ۲- ق- ۵۵-۱۶ ۴- دع و ۷ و ۸

و ۹- ق- ۵۴ و ۵۸ و ۲۲ و ۵۰ و ۴۴ و ۳۳ و ۳۴ و ۷۸.

اُز پی قائم و ظهور حسین^۱ با علی گفت سید ثقیلین^۲
 اِنْ لِي كَرَّةٌ كَأَنَّكَ كَرَمِينَ^۳ گزشتی و گزشتی حسین
 هر زمانی دوستن همی هم اند^۴ حجت واحد نه اشنین
 روح و یحیی و موسی و مارون^{۵-۴} احمد و صهر قائم است حسین
 در خبر از حسین تا قائم^{۶-۵} نوزده سال بوده فیما بین
 اندرین مدت او بود وصامت^۷ بعد از آن بر شاید او شفقین
 پس نوید بملک و ملوک^۸ بر شاطاعت است فیض العین
 در حدیث دگر پس از قائم^۹ میدهد از حسین مرده بعین
 که بود و حاصل^{۱۰} حَسَنَه ماکث بقده از بعین سَنَه

۱- صحت و حجت ۲- بحارص ۲۱۸ ۳- ق- ۳- ۳۴ ۴- ق- ۲۰- ۳۰ تا ۳۳

۵- آناد علی بن نوری واحد ۶- بحارص ۲۲۶ ۷- بحارص ۱۸۸ ۸- بحارص ۲۱۵

۹- بحارص ۱۷۴ و ۲۱۵

۱ چون زنج پرده دستان برداشت ۲ هر که دل داشت دل جان برداشت
 ۳ ممدی آینه الزمان آمد ۴ فتنه آخر الزمان برداشت
 ۵ بر ظلم صنف کعبه آورد ۶ قل لکنتم زبیر بان برداشت
 ۷ هر شیر طلعت مقصود ۸ دست از جان دختان برداشت
 ۹ نقطه معنی بوصف من لظهر ۱۰ برد بر عرش و نردبان برداشت
 ۱۱ همه مقصود انبیاء و رسل ۱۲ گفت تا پرده از میان برداشت
 ۱۳ ریشه کفر از جهان بر کند ۱۴ رسم انکار از جهان برداشت
 ۱۵ پرده از نقطه کتاب وجود ۱۶ آشکارا این چنان برداشت
 ۱۷ میت پنج از صفات طلیعت کل ۱۸ کرد قائم بیان دو حرف رسل

۱- ق- ۳- ۱۹- ۲- ق- ۷۵- ۱۱- ۳- ق- ۷- ۵۱- ۴- ق- ۱۰- ۴۰- ۵- قدح
 بکلی لک و صفت السب فی سبکات پنج (حسن القسم) - ۶- بیان (بیج)
 ۷- ق- ۶- ۴۸- ۸- بیان (ع) ۹- بیان (ویج) ۱۰- سحر ص ۱۸۷

^۱ سرّ حق از کتاب می بینم ^{۶۷} با چرخ آفتاب می بینم
^۲ وجه حق بی نقاب نتوان دید آفتاب اندر آب می بینم
^۳ آفتاب ظهور را تابان چشم عالم بخواب می بینم
^۴ صاحب محو صاحب اثبات نزدش ام الکتاب می بینم
^۵ مستغنی جماعتی بنحیم قومی اندر عذاب می بینم
^۶ کیلی اندر زمین کیلی بشمال یوم یوم الحساب می بینم
^۷ حضرت روح را پس از محی شهر را بعد باب می بینم
^۸ بانگ حق را در آسمان فرین با همه در خطاب می بینم
^۹ که بها جلّ ذکره الا عظم پرده برداشت از جمال قدّم

۱- احادیث وصف عکا ۲- کتبیات می الدین ۳- اخبار شاه نعمت الله
 ۲- ق- ۱۳- ۲۹ ۵- ق- ۵۶- ۱۲ ع- ق- ۵۶- ۲۶ ۷- اَلْاَمْرُ نَبِیِّهِ الْعِزِّ الْمُسْلِم

شاه ابھی اراده چون فرمود ^۱ خلق تو ز کاف و نون فرمود
 خون من الله سید نون بودند ^۲ و اِلی الله یزجون فرمود
 ظاہر و فاش آن مادی ^۳ خلقی ایامی فاعبدون فرمود
 علم اننی انا الله ^۴ رایت شرک سرگون فرمود
 شتہ التبع آن مغیث بیان ^۵ کل خیر لک ز کون فرمود
 مدعی گفت مستغاث نشد ^۶ دعوی امر چون کون فرمود
 چون نشد وعدہ بیان ^۷ باز تحبیدہ دورہ چون فرمود
 در بیان ذات حضرت ^۸ بادل تنگ عرق خون فرمود
 کہ منم بندہ او شہنشاہ است ^۹ جہش اننی انا الله است

- ۱- بیان اب اگر نازل فرماید ۲ و ۳- بیان ۱۱- الباب الاول من الواحد الاول
 ۴- بیان - اح الباب الاول من الواحد الثامن ۵ فی البیان العربی ۶ خطبہ بیان فارسی
 ۷- توقیع عظیم ۸- بیان (دست) ۹- بیان الباب الاول من الواحد الاول

۱. من ختم فخر طاعت پاک
 ۲. یا نفتم که امی بقیه حق
 ۳. یا نفتم که در محبت تو
 ۴. یا نفتم که اولین عبد م
 ۵. یا نفتم که محجوب نشوید
 ۶. یا نفتم که تحفه است بیان
 ۷. یا نفتم که هر زمان گوید
 ۸. یا نفتم که احتیاط مکن
 ۹. یا نفتم که امی بجا آید

۱۰. سَنَّهُ التَّخْمِينُ اِدْرَاكَ
 ۱۱. قَدْ قَدَرْتُ لَكَ حُلَّتْ اِدْرَاكَ
 ۱۲. نَسِيتُ اَرْسَبَ دُشْمَانُ مِ بَاكَ
 ۱۳. اَنْتَ رَبِّي وَلَا اِلَهَ سِوَاكَ
 ۱۴. بِرَبِّیَّانِ وَبِیَّانِیَّانِ اَیَاكَ
 ۱۵. اَكْرَفَقْدَ قَوْلِ طَلْعَتِ پَاكَ
 ۱۶. مَسْمُومٌ اَنْ شَهْ نَهْمِدَ چهره نَجَاكَ
 ۱۷. كَا حَتِیَّاطٍ تَوْهَسْتُ نَارِ طَاكَ
 ۱۸. بَرِّ تَوْ وَاَقْرَبًا شَأْنُ اللّٰهِ

۱- بیان عربی ۲۲-۲- التخصیص ۳- توقع حرف حق ۵- بیان و طایفه

۶- بیان طیب ۷-۸- بیان بیح ۹- بیان عربی

گفتیم ای قوم غیر من یَقْطُرْ^۱
 گفتیم اندر بیان بیانت بند^۲
 گفتیم این دم اگر شود ظا هر^۳
 گفتیم از صدر جای او بنید^۴
 گفتیم از او سوال جایز نیست^۵
 گفتیم اثبات امر مبرم او^۶
 گفتیم آن دم که میکند انهار^۷
 گفتیم آنکس که میکند انکار^۸
 اسم او آنچه در بیان خیر است^۹
 از بیانم نبوده مد نظر^{۱۰}
 قبله نیست غیر من بلفیه
 منم اورا سخت فرمان بر
 شاید این دم در آیدم از در
 دایه شد مهر بانته از مادر
 بنویسید بهر کید گیر
 من یقول لم یجم فکفر
 عدم است از وجود او بهتر
 ذکر هر دون خیر از غیر است

۱- بیان نج ۲- بیان عربی ۳- توجیه حرف حی ۴- بیان اط ۵- بیان بیج ۱۳

۶- بیان عربی ۷- بیان دج ۸- بیان بیج ۱۵ ۹- بیان بب ۱۵

گاه کفتم عیان بهار الله
 گاه کفتم صریح و گاه تلویح
 گاه کفتم مشیت اولی
 گاه کفتم که اسم من طغیبه
 گاه کفتم که امی بهار خدا
 گاه کفتم خوش آمد می بیند
 گاه کفتم نمودر تولیدم
 گاه کفتم عیان بطور مثل
 چه مرا یا چه آله چه حه
 ۲۱ گاه کفتم نهان بهار الله
 گاه بنام و نشان بهار الله
 هست در هر زمان بهار الله
 بوده اندر جهان بهار الله
 بر تو و دوستان بهار الله
 داد و نفهم بیان بهار الله
 بمحو حور جهان بهار الله
 مثلاً شغلان بهار الله
 کل نبرد بهار اولاشی

۱- خطبه نبویه ۲- بیان عربی ۳- بیان یح ۴- بیان ج ۵- بیان عز
 ۶- بیان یح ۷- الحسن ۸- بیان یح ۹- بیان یح

باز گفتم طلوع شمس بهار
 باز گفتم که انتم بحیستان
 باز گفتم پاک طویون
 باز گفتم بواحد اول
 باز گفتم سفینه یا قوت
 باز گفتم منم بشیر ظهور
 باز گفتم که ارشاع تعصاع
 باز گفتم اگر کنی تندیب
 قصد من از بیان اطاعت اوست
 میشود جلوه گزشتن قصد
 تسجود و تسکون الاله
 نزد نور میمن حصار
 توشو مخمب بیوم اتماء
 راکش نیت غیر اهل بهار
 کادرم عرف یوسف ابهار
 باید ارادن مید به بشما
 چشم انصاف توشود اعنی
 همه احکام منحص طاعت اوست

۱- خلیج بقره ۲- بیان دو توفیق ۳- احسن القصص ۴- توفیق حرفی ۵- المص

۶- اسما ۷- بیان ح ۸- بیان ح

۷۲
 كُنْتُمْ اِنْ لَمْ تَكُنْ بِهٖ مُّوَقِنَ
 كَزْهُورِشْ خدَا عِلِّمِ ذَرَّتَن
 حَالِ اَكْرَبْشَنُو چَنین اَمْرِی
 اَحْرَامًا لَا سَمَّ مَحْبُوبَك
 كَزْ دُشْتَنِیْتِ خَاجِ اِیْنِ یَا دُشْتِ
 كَلِّ كَنِیْدِ اِرَا طَاعَتِ اِیْنِ اَمْرِ
 اَرِّی اَرِّی بَسِ اِسْتِ اِیْنِ فِیْمَنِ
 مُّوْمِنِ اَكُنُوْنَ یَضِیْنُ نَمُودِ اِلْهَارِ
 اَنْتَ فَاَنْتَ مِنْ جُھُورِ اَللّٰهِ
 مَعْنٰی لَا یَكُوْنُ فِیْ مُّوْمِنِ
 شَدِّ ظَاہِرِ دَلِیْ نَبِیِّ مُّوْتَمِنِ
 ذَا كِرَاسَمِّ رَا مَشُو مُخْرَجِنِ
 نِیْتِ حَالِ اَكْنَهٗ غَیْرِ اَدْمَكْنِ
 بَرِ شَاقِیِّ بَحْیِ شُودِ مُعْصِلِنِ
 مَنِ مَسْكُتِ بِهٖ سَجَادِ اَمِنِ
 اَتَقَوَّ اَمِنْ قَرَا سَتِ الْمُؤْمِنِ
 اِنَّهُ تَطِیُّفُ بِنُورِ اَللّٰهِ

۱۸ منم عجب باب من یلخز ۷۴ بوده نایب مناب من یلخز
 چون کتاب بیان بود صامت مطلق آن جناب من یلخز
 بهتر از خواندن من از بیان آیتی از کتاب من یلخز
 متعارف حروف عتین حضرت مستطاب من یلخز
 معنی لا اله الا الله ذات وحدت آب من یلخز
 چون بر آردند اگلی باشد بی توقف جواب من یلخز
 همه در حین استماع اقرار باید اندر خطاب من یلخز
 که تعاقب کند بود مرآت شجی ز آفتاب من یلخز
 قلت لا تضیرن فی الاقواز ان صبرتم تضیرکم فی النار

۱- توقع حرف حی ۲- بیان حب ۳- پان ح ۴- پان ب ۵- پان ا

۶- پان یز ۷- پان اب ۸- پان ج

چُون شَنِیدِی زِ حَضَرَتِ او نَام باید از جای خود کنی توقیام
 چُون شَنِیدِی نموده است ظهور بَسْ فَرَسُو یِ او کُن اَقْدَام
 چُون شَنِیدِی زِ حَضَرَتِش خَبَرِی اوست او دَ اَسْلَام وَا لَازِم
 چُون شَنِیدِی بَکُوشِ آیَا قِی توقیاست بدان نموده قیام
 چُون شَنِیدِی از او تَوَکُّلِ آیِه اوست او اندر آن کُن اَبْرَام
 چُون شَنِیدِی از او تَوَکُّلِ مَوْسِی حَقِّش بَر تَوَلُّش بَالِغ وِ تَام
 چُون شَنِیدِی نموده او دَعْوِی دَعْوِیش بَر تَوَحُّجِی است تَام
 چُون شَنِیدِی تَوَاقُّتِی از او تا بامیان زن تو بر تو حرام
 فَرَعِ نَا مَکُن صِل بَا مَقْبُول پس چه داری از فَرَعِ وَا صِل

۱- بیان بهر ۲- بیان دو ۳- بیان لح ۴- بیان دیز ۵- بیان ایز

۶- بیان به ۷- بیان ح ۸- بیان ه

۷۶
 غیر من بطنفسه و من فی لطل
 لا عیض یعلم ما نزل
 دوست دار آنچه شد دل برد
 نفی مرآت کن چو نیست مزل
 به بیان محجب همان از او
 که بیان را هم او بود منزل
 واحد اول ارشود محبوب
 کرده مرآت ذات خود باطل
 از مرایا بطنفسه او غنی است
 بست مرآت هر که شد مقبل
 و ظهور مشیت اولی
 بار حکم به ارشود نازل
 شجر نار را کند عالی
 شجر خلد را کند سافل
 ذکر مشیت ار کند مرآت
 شمس دانم که او بود زائل
 هر کجا نام پاک حضرت دست
 بشنیدی بدان که حضرت او است

۱- بیان باب ۲- بیان یو ۳- بیان ج ۴- توقع حرف حی و دو بیان نیز

۵ و ۶- بیان جد ۹- خطبه بیان فارسی ۱۰- بیان ط

۲۷ من کجا گفته ام بحاج کنید
 با خدای خود احتجاج کنید
 من کجا گفته ام که ظن و قیاس
 با کتاب من امتزاج کنید
 من کجا گفته ام اگر شخصی
 گفت من بظہر علم علاج کنید
 من کجا گفته ام کتاب مرا
 بہر من و بہان و واج کنید
 من کجا گفته ام بدین شمس
 دیگر را بنحو دسراچ کنید
 من کجا گفته ام کہ ہندو
 در رقبہ میر حاج کنید
 من کجا گفته ام کہ روز ظهور
 بہ بیان رفع احتیاج کنید
 من کجا گفته ام من طمینہ
 با کتاب من احتجاج کنید
 بلکہ نعمت کنید وقت ندا
 ہمہ تصدیق او و شکر خدا

۱- بیان رب ۲- ۳- بیان ط ۴- بیان و ط ۵- بیان ط ج ۶- بیان ج

۷- توقع حرف جی ۸- بیان رب ۹- بیان ج

۱ تاکی آخسه بجای من یظهر
 ۲ قبل عهد ولای خود کردم
 ۳ همه مقصودم از نزول بیان
 ۴ جمله احکام باب باب بیان
 ۵ حجت دیگران برهان بود
 ۶ هر چه خواهید از او من بخواهید
 ۷ نصرت اوست کل دین بیان
 ۸-۹ بست تاریخ بهر سال ظهور
 ۱۰ که گراونی کند قبول اعلی است
 ۱۱ که شدم من فدای من یظهر
 ۱۲ اخذ عهد ولای من یظهر
 ۱۳ بود مع دشمنی من یظهر
 ۱۴ ثمر آن رضای من یظهر
 ۱۵ حجت اینجا فدای من یظهر
 ۱۶ بس بود ادعای من یظهر
 ۱۷ خلق و امر از برای من یظهر
 ۱۸ لقب پر بهای من یظهر
 ۱۹ اگر اعلی کند قبول ادنی است

۱- التمس ۱- ترمیم حرف حی ۲- بیان ۳- بیان ۴- بیان ۵- بیان ۶- بیان ۷-

۸- بیان ۹- من یظهر و آله (۱۲۷۶) ۱۰- بهاء (۹) ۱۱- بیان حیر

در بیان ای جماعت گمراه ^{۷۹} حکم من خوب داشتید نگاه
 ای عجب چون باین همه تکیه دستان شزد امنش کوتاه
 جای اثبات دست سال سال رد نوشتید جمله ماه باده
 رد نوشتید و آنهم این همه شست ای عجب لا اله الا الله
 نه حیانه و فانه دین نه کتاب آو از خون ناحق من آه
 کیستم بنده بنده در او بنده بود ازل از این درگاه
 پس ازل من چه منزلت دارد بنده بنده پیش شاهنشاه
 آنهم آنم که شد دل شمس چون نشد اوسته بحال تبار
 انما الشمس تشرق بالذات و نبی تطی الضیاء للمرآت

۱- خطبه بیان (فَلْيَسِّرْ لِمَنْ يَفْقَهُ مِنْ) ۲- بیان عربی ۳- بیان هیچ ۴- خطبه بیان

اَرْجُو اَنْدَرِ ظُہورِ ذَاتِ اَجَلِ ۸۰ مَحْتَجِبِ مَازِلِیْ بِنَامِ اَزَلِ
 کُنْتُمْ اَرْحَقُّ دَحْجَتِ اسْتِخْلُقِ مَازِلِیْ شَمَّ مِنْ عَلَیْہِ نَزَلِ
 شہد اربیان اَدَلایند تَا زَمَانِ ظُہورِ مُسْتَقْبَلِ
 بِرِ اَزَلِ دِلِ اَکْرَبِیَوْمِ ظُہورِ مَحْتَجِبِ شَدْ حِجَّتِ اَوَّلِ
 مَن بَاو کُنْتُمْ اِنْتِی اِنَا مَہِ فِی قَمَرِ اَلْبَہَارِ عَزَّو جَلِ
 کُنْتُمْ اَیَاتِ مِنْ نَمِیْدِ اِنِی اَنْتَ مِنْ عِبْدِ بَابِ اَقَالِ
 تُو نَحْوَانِ مَاسِ رَابِعِیْ یَطْمَحِ کَا یَدِ اَلْبَہْمَةِ اَنْ ظُہورِ اَجَلِ
 دَر زَمَانِ تُو کَر کُودِ ظُہورِ حَکَمِ اَوْرَا اسْتِ مَایَا نَفْعِ
 پَسِ بَدَانِ شَمْسِ چُون شُد اَفْلِ خَلْقِ اَز مَرِثِشِ مِہِ غَافِلِ

کرده ام حاصل بر تو بار عظیم^{۸۱} تا بمن بطیفه آوری تسلیم
 قبل از اجرای حکم دانستم کاورد بر تو حکم سهل تسلیم
 گفته ام علم و خطا خارج را توانی تعلم و تعلیم
 بر تو شرب و دوا بود منوع^{۲-۴} جز بمن فی البیان قرآن تحریم
 هر کسی را کسی کند معزول واحدی از ذهاب کند تسلیم
 بر تو فرض است جز کتاب بیان محول کتب حدیث و قدیم
 آله خارج بود ز دین بیان^{۲-۸} کرد باید برون ز پنج تسلیم
 بمقتضای آیه را بخوان^{۱۱-۱۲} جز دعا و تحیت و تسلیم
 اگر تجاوز کند کسی ز بیان حکم ایمان دگر بر او نتوان

۱- بیان سه ۲- بیان نه ۳- بیان طایف ۴- بیان عربی ۵- بیان چیز
 ۶- بیان دو ۷- بیان دوازده ۸- بیان دو ۹ و ۱۰ و ۱۱- بیان طایف دج پنج
 ۱۲- بیان ای

۸۶ سورة احسن القصص خدا است بس بشارات قبل ادا را است
 کائن بود شرح سوره يوسف از ظهور حسين سر تا پا است
 کَرَّمَ بَعْدَ هَذِهِ الدَّوْرَ وَيَكْرِ الْحُسَيْنِ رَافِعًا است
 نَوَاحِشُ اَرْغِفْنِيْهٖ يَاقُوْتُ آن حسين است قُبَّهٖ اَحْمَرًا است
 سَبْعُ بَعْدَ حِينَ كَهْ كُفْتُ عَلَى گفته ام بعد حين زمان تعا است
 كُفْتُ جَدَمٌ زَمَّهْدِيْ وَهَيْسِي گفته ام من بيان تنظم بها است
 كُفْتُ اَوْتَعَ مَتَّ قَا نَحْمُ گفته ام من كه تسع يوم تعا است
 اَرْضُ شَامٍ اَسْتَوْدِيْ مَحْشَرُ اَرْضُ مِيعَادِ وَاْدِي عَكَا است
 اَنَا ذَا نَارٍ مِنْ عَدَنٍ نَّظَرُ لَا تَوْقُ الْعِبَادُ اِلَى الْمَحْشَرُ

-
- ۱- و قال كرامه يوسف بحسين ۲- احسن القصص ۳- بحارص ۲۱۵ ۴- احسن القصص
 ۵- بحارص ۲۲۹ ۶- تقيع ضميم ۷- بحارص ۱۶۲ ۸- بيان فارسی ۹- بحارص ۱۹
 ۱۰- بيان عربی ۱۱- بحارص ۱۹ ۱۲- احسن القصص ۱۳- حديث ۱۴- حديث شرح نورص ۱۷۵

۸۳ نشیدی که عترت احمد
 کشفه لایستاب منه احمد
 نشیدی بود نهور حسین
 بعد قائم و راجو نیست ولد
 نشیدی که تاب سید و نه
 بعد قائم زمان بود ممتد
 نشیدی که دعوت حق را
 ارض دار السلام شد مغمده
 نشیدی که یهبط الجبار
 ثم لم یس جده یطرده
 نشیدی مدینه عکا
 کشته مخصوص رحمت ایزد
 نشیدی بود ز نسل حسین
 بعد از اوجبت و امام دند
 نشیدی که ارض اقصی را
 مرتضی خواند بهترین مقصد
 نشیدی ثلاثه ایام
 ساعت و کرده است و یوم قیام

۱- ۲- بحار ص ۱۹۰ و ۱۹۲ ۳- بحار ص ۲۱۹ ۴- بحار ص ۲۲۵ ۵- ق- ۲۶-۲۷

۶- بحار ص ۲۱۰ ۷- حدیث ۸- بحار ص ۲۳۶ ۹- بحار ص ۱۵۳ ۱۰- بحار ص ۱۵۱

۱- امی منیث این بایان مژدا
 ۲- طول نامستفاث لاتین بیت
 ۳- خود تو المستفاث باللهم
 ۴- نزد نامستفاث تو خود
 ۵- باز گفتی نمیرسد نام بیت
 ۶- و زنه و بشت و بازده گفتی
 ۷- گاهی این صین و گاه بعد از صین
 ۸- حرف حی خواست چون نام ظهور
 ۹- کاواست مختار و نیست کس آگاه
 ۱۰- بنیث و مستفاث بنار
 ۱۱- پردو از پیش چشمش بردار
 ۱۲- طرح کن طرح را نما اظهار
 ۱۳- کفنه فی امی همین جبار
 ۱۴- نختگان را از خواب کن بیدار
 ۱۵- نوزد نیند و سیزده یکبار
 ۱۶- عاقبت صین استماع قسار
 ۱۷- امر کردی نماید استظار
 ۱۸- از زمان ظهور الا الله

۱- بیان بیج ۲- بیان یز ۳- بیان بیج ۴- پنج شان ۵- بیان مسبری
 ۶- توقع حرف حی ۷- کتاب اسماء ۸- بیان فارسی ۹- توقع ۱۰- توقع حرف حی
 ۱۱- توقع میرزا عبد الکبیر ۱۲- بیان جز ۱۳- توقع حرف حی ۱۴- بیان بیج

^{۸۵} اگر تحقیق خدا است نه شَهِدَ اللَّهُ قَبْلَ أَنْ تَشْهَدَ
 اگر آثار قدرت است دلیل رَفَعَ أَمْرَهُ بِغَيْرِ عَمَدٍ
 حجت بالغه است اگر کلمات نَعَدَ الْبَحْرَ قَبْلَ أَنْ تَنْفَدَ
 اگر بود شده طاعت او لَمْ يُعَادِمَهُ فِي الْبِلَادِ أَحَدٌ
 اگر اخبار قبل منظور است ثَبَّتَ فِي الْكِتَابِ قَوْلَ نَحْنُ
 اگر اخبار غیب برهان است تَمَّ مَا أَنْجَر بِهِ وَوَعَدَ
 اگر تو خواهی نفوذ و خلق کلام أَمَا أَتَيْكَ قَبْلَ أَنْ تَزِيدَ
 کوئی آیتش ابطرت نیست قُلِ الْآيَاتُ مِمَّنْ اسْتَوْقَدَ
 فَنَائِي حَدِيثِ أَفْتَنُمُ وَبَائِي كِتَابِ أَتَقْتَنُمُ

۱- ق- ۶- ۱۹- ۲- ق- ۱۳- ۲- ۳- ق- ۱۸- ۱۰۹- ۴- ق- ۴۲- ۱۴- ۵- ق- ۹۸-^۱

۶- ق- ۶- ۵۹- ۷- ق- ۴۲- ۲۰- ۸- ق- ۷- ۱۵۶- ۹- ق- ۷۷- ۵۰

مطلع ذات کبریا است بهار^۱ مظهر آیت قما است بهار^{۸۶}
 سبک اگر بگذری بکل کتب مقصد کل انبیا است بهار
 آنچه ذکر قما است در قرآن زانچه آما با نها است بهار
 معنی آیت و اشرف ال از فض من نور ربها است بهار
 سرطه حقیقت لیس نور و انوار الضحی است بهار
 از قیوم لر بزم شد فاش مرج کل مایوی است بهار
 الغرض بعد تته ایام فعلی العرش استوی است بهار
 اشم اعظم که اولین اسم است در دعای سحر بها است بهار
 کا و لش اسم طلعت ابهی است و آخرش نام حضرت علی است

۱- ق- ۶۹- ۱۷- ۲- ق- ۱۸- ۱۱۰- ۵۴- ۲- ق- ۲۹- ۴- ۴- بیان زج
 ۵- ق- ۲۹- ۶۹- ۶- ق- ۸۳- ۶- ۲- ق- ۱۱- ۱- ۸- دعای سحر

بَارِ اسْرَاقِ کَرْدِ آیتِ نور^{۸۷} شد سَمَوَاتِ دَارِضِ وادیِ طور
 رُزْ رُشْکَوْتِ اَبَیْتِ شَعاع نورِ مَصْبَاحِ دَرِ جَاحِ طُور
 جَلْوِ کَرشد چو کُکُبِ دَرِ می شجرِ از وادیِ مَقْدَسِ طُور
 کَر چه نَه شَرِقی است و نَه غَرْبی آمد و شَرِقی و غَرْبِ اَرِ مَحْمُور
 دَر سَنَدِ رِیْهَاتِ یَکَاذِ یَضِیعی نَفْخِ دُومِ دَمِیدِه شد دَر صُور
 عَالَمِ اَز نُورِ وادیِ طُور است کِه پیدِ آید است نُورِ اَز نُور
 سَوفِ یَیْنَدِی لِنُورِهِ الْعَالَمِ نُورِ حَقِّ اَز کَجا شُود مَسْتُور
 حَقِّ بُوْد حَقِّ اَکْرَمِ اَنْدَس رُزْ رُزْ اِست اَکْرَمِ اَنْدَس
 قُلْ اِلٰی نُورِهِ سَیْنَدِ یَهْم وَ یَدِ اَللّٰهِ فَوْقَ اَیْمِیْمِ

دُرْجَانِ آیتِ جلال و جمال ^{۸۸} ملبور بجگرفت کمال
 سر مستورِ انفس و آفاق ^۲ یک بیک بر جهان نمود جمال
 ارپنهان جمله اشعار ^۳ آمد و آید این نمکِ ثقیال
 باش تا در افقِ تنق بند ^۴ بدر تا بان که اینک است طال
 یومِ شنبی السَّارِ است امروز ^۵ از نمکِ بحر تا رُوسِ جبال
 مُس و کات است ناقلِ الاخبار ^۶ بهم و غال است حاملِ الاثقال
 یومِ یومِ تَبَلُّلِ الْأَرْضِ است ^۷ ماضی و حال بین و استقبال
 حامیِ پی سوز لاله خود سوز ^۸ شده ملبور یادگارِ سفال
 طَوْتُ الْأَرْضِ دَارَتِ الْأَنْجَارِ ^۹ و جَرَتْ فِي الْمِيَاهِ فُكَّتِ الْأَنْجَارِ

۱- ق- ۱۶- ۲- ق- ۱۶- ۵۷- ۲- ق- ۳۱- ۱۵- ۴- ق- ۳۰- ۶۰
 ۵- ق- ۸۶- ۹- ع- ق- ۹۹- ۲- ۴- ق- ۱۴- ۴۹- ۸- حدیث

مُصْطَفَىٰ چُون بِلِيلَهٗ الْاَسْرَىٰ	خَواستِ مَعْرَاجِ غَايَةِ الْقُصُوٰی
رَفَتْ اَز مَسْجِدِ احْرَامِ کِه بُد	مَسْجِدِ اُسْتَسْ عَلَی التَّقْوَىٰ
سِرَّةُ الْمُنْتَهَاۤیِ مَسْجِدِش	مَسْتَقْبَلِ شَدِّ مَسْجِدِ الْاَقْصَىٰ
اَز خُدَاشِدِ دَر اَیْنِ مِیْنِ مَبْعُوثِ	ثُمَّ اَوْحَىٰ اِلَیْهِ مَا اَوْحَىٰ
چُون دَر اَعْلَىٰ اَنْفَقَ خُدا رَا دِیدِ	کَفْتُ سَحَابِ سَبَبِ الْاَعْلَىٰ
پُشِ دَر اِهْنِی اَنْفَقَ بِحَشَمِ قُوَادِ	وَجْهَ حَقِّ دِیدِ نَزْلَتِ الْاُخْرَىٰ
بُودِ نَزْدِیْکِ وَ قَرَبِ اَیْنِ دُوْهُوْرِ	قَابِ قَوْسِیْنِ یَا فِت اَوَادِنِی
کَفْتُ دَر وَصْفِ اَیْنِ مِیْنِ جَبَلِ	نَهْرِهِ اَنْجَبَتْ هِیَ الْمَاوِیٰ
هَر چِه بَعَثَتْ رُزْدَاتِ اَقْدَسْ شَدِ	کَلِّ دَر اَیْنِ دَادِی مَعْدَسْ شَدِ

۱- ق- ۱۷- ۱- ۲- ق- ۵۲- ۱۰- ۴۱۲- ق- ۵۲- ۱۳۲۷- ۵- ق- ۵۳- ۸- ۹

۶- ق- ۵۳- ۱۵- ۲- ق- ۹۵- ۳۰۲

این زمین است ارض اسرائیل ^{۱-۲}	که در اومیت ایل ساخت خلیل ^۹
این زمین است کز ظهور بها ^۳	شد بشارت انبیاء تکمیل
این زمین است مقصد توبه ^{۴-۵}	این زمین است موعده نخل
این زمین است کانبیا گفتند	می شود جلوه گاه رب جلیل
این زمین است کانه راوداود ^۶	گفت بنیم نجات اسرائیل
این زمین است کاشیاء فرمود	از تو خیزو شریعت و تزیل
این زمین است مسکن یهوده ^۷	که بشارت دهد از آیین ییل
این زمین را بنص کل کتب ^۸	این سخن شد خلاصه تفصیل
دعوت حق بود بدار سلام	اول حشر کل ببه اشام

۱- تئوین- ۱۲- ۲۸- تئوین- ۴- ۱۳- ۳- ق- ۷۷- ۱۱- ۱۹- ۴- تئوین- ۲۳- ۴- ۵- کاشفات^{۱۰}

۶- اشعیا ۵۲- ۸- ۲- فرامیر- ۵۳- ۶- ۸- اشعیا ۲- ۴- ۹- یوئیل ۳- ۱۷- ۱۰- فی تفسیر ائمی ازجده

فی بزاشام ۱۱- فی الجمع فی لغت حشر الحشر ارض اشام

حُلْ اَقْصَى كُرْشَةِ زَحَدٍ ۱
 يَا نَفْسَ مَوْدِ اَحْمَدِ مُرْسَلٍ ۲
 يَا نَفْرَمُودَ طَلَعْتَ عَلَوَى ۳
 يَا نَفْرَمُودَ حَضَرْتَ صَادِقٍ ۴
 يَا نَفْسَ مَوْدِ حَضَرْتَ بَا قَر ۵
 يَا نَفْسَ يَرْوَنَ مَجْدِ الرَّبِّ ۶
 يَا نَفْسَ دِرْاَوَلِ دِ آخِر ۷
 بِمِ خَیْنِ لَا اَحْتِیاجَ لِلْقِیَمِ ۸
 يَا نَفْرَمُودَ حَضَرْتَ دَاوُد ۹
 ۱۱
 مَتَبَارَكُ بِحُكْمِ بَارِکَن
 اَیْنِه طُوبَى لِمَنْ رَأَى عَمَّا
 اَزْ هُورِ مَکَلَمِ سَیْنَا
 کِه بَهَارِ اَللهِ اسْتِ نَقَطُ بَا
 اِسْمِ اَعْظَمِ دِ اَیْنِ دَعَا اسْتِ بَهَا
 مِنْ حَبَارِ اِلِهَانِ شَعِیْبِ
 اَلْفِ دِ یَا بَرْمَزِ یُو حَا
 بِاَلْقَمَرِ وَ اَلنَّجْمِ اُفِیْهِ اَصَا
 نُوْر اِرْ نُوْرِ مِشُوْدِ مِشُوْدِ

۱- ق- ۱۷- ۱- ۲- حدیث ۳- خطبة طنجیه ۴- فی الکافی ۵- دعای سحره- اشیا ۳۵
 ۶- مکاشفات- ۲۲- ۱۳- ۸- ۱۲۸: اسم ابهار ال ف دی- ۱۲۸ الف دیا
 ح س ی ن = ۱۲۸ ۹- مکاشفات ۲۲- ۵- ۱- مزاسیه- ۳۶- ۹

مردد چار جا طور عظیم ^{۲۲} شد اخبار در کتاب کلیم
 طور و ساعیر و بعد از آن فاران ^{۲-۳} پس درود خدا و جنة عظیم
 ریا گفته است عرش خدا ^۴ خوانده خواهد شد ارض اورشلیم
 گفته داود رب صیون ^۵ برائید از سر تسلیم
 آشوب گفته قوم را آنجا ^۶ آورد یک یک پی تعلیم
 باز گوید که بر جمیع بشر ^۷ حق عیان میشود در این تعلیم
 می نشیند بنحیة داود ^۸ بر سر قوم می نهد یسیم
 کند این وادی مقدس ^۹ همچو جئات عدن و باغ نعیم
 مردود داود و هم میا داد ^{۱۰-۱۱} که طور خدا مبارک باد

۱- تثنیه ۲-۳۳ ۲- ق- ۱-۹۵ ۳- فی الجمع ابتداء ۴- ارمیا ۲-۱۷
 ۵- فرامیر ۹- ۱۱ ع- اشیا ۲۷- ۱۳ ۶- اشیا ۱۷- ۷- اشیا ۲۸- ۵
 ۱- اشیا ۱۶- ۵ ۱۱- فرامیر ۱۱۸- ۲۶ ۱۱- تثنیه ۲۳- ۲۹

گفته داود کاش اِرسِیَوَن ^{۱۳} آمدی مُنَجِّی جَان بیدُن
 که بشمار حصار دار شود مر مرا رهنما و راهنمون
 گفته میکا که نیزه آرد شود چون بر آید شریعت اِرسِیَوَن
 گفته عاموس با هستی باش بختی می بینم بی چون
 گفته جقوق قدس از فاران آید و کردگار از تیسون
 گفته حکی حق آن دم از هر قوم زبده کان آورد به پیرامون
 گفته حزقیل حق دست قوی سلطنت میکند بقوم زبون
 هوشیاع گفته درو عکا باب اَمِنْ لَیْذُلْ الرَّاجُونَ
 گفته شیاعیون دُخْضُنُ الرَّبَّ لَهَار و زینت لشب

۱- مزایر- ۱۴- ۷- ۲- مزایر- ۱۰۸- ۱۰- ۳- میکا- ۴- ۳- ۲- عاموس- ۴- ۱۳

۵- جقوق- ۳- ۳- ۶- حکی- ۲- ۷- ۷- حزقیل- ۳۰- ۳- ۸- هوشیاع- ۲- ۱۵

۹- اشعیا- ۴- ۱

این همه مرده کاغذ آن کفن نیست ^{۹۴} بر ظهور مسیح روشن نیست
 بیشتر مرده و بشا راتش جزئی این ظهور ذوالکفن نیست
 باشد آنها اگر ظهور مسیح پس چرا نیزه گدا آهن نیست
 گفته حق ساکن است در صیون روح را جای سر نهادن نیست
 گفته حق جنگ را کند منوخ هیچ قومی ز قوش امن نیست
 گفته زو مرد و زن دهد مرده گوید این مرده حق بزرگ نیست
 گفته گرد و عیان آب جاوید ابن گوید که این حق من نیست
 مختصر این قبیل بسیار است که کنونم مجال گفتن نیست
 بشنوازد انیال و یوحنا کز سه صدق گوی آتنا

۱- اشیا ۲-۲ ۲- یوئیل ۳- ۱۷ ۳- نمى ۸- ۲۰ ۴- یروشیع ۲- ۱۸
 ۵- یوئیل ۲- ۲۸ عربی سبطاوس ۱- ۱۲ ۲- اشیا ۹- ۶ ۸- نمى ۶- ۹

وُلّٰحیٰ قَشْدَہٗ اِنِیَالَ عِیَانِ ۱۵
 کَزِ پَسِ نَسْخِ آیتِ قُرْبَانِ
 چُونِ نُو دَر فِت اَرِہزار وِیست
 شُو دَ آنِ سُرورِ بَرِّکِ عِیَانِ
 بَارِہِ سَکَرِ بُو حِیٰ یُو حَا
 کَاہِنِ سَخْنِ رَا دُو بارِہٗ کَرِ دِیَانِ
 تَا نَبُو تِ کُنْدِ دُشَا ہِہ
 قَدَر تِی یَا فِت سَنْدِ اَرِہزار دَانِ
 مَتِ آنِ ہزار وِ دُو صَد وِ شِصْتِ
 کِلِہ نَمَانِ دُو زَمَانِ دِہِمِ زَمَانِ
 اِبْنِ عِبَارَاتِ مُخْتَلَفِ کِیْمَانِ
 چَلِ دُو دُومِہ سَہِ رُو زِہِمِ کَلِہ سِتِ
 ثَابِتِ اَرِہکِ خَبَرِ کُنْدِہ سَہِ ظُہُورِ
 مُدَقِّقِ اَنْجِلِ مِصْحَفِ اَدَسِ
 خُوشِ بَیْکِ تِہِرِ مِہِرِہ سَہِ نِشَانِ
 کَرْدِہ ثَابِتِ بَحْثِ دِہِرْمَانِ
 مِینِ مَطَابِقِ چُکُونِہ اِیْنِدِ دُو دِلِیلِ
 اَنِ زِ تَوْرِیْتِہ دَاہِنِ بَیْکِ اَرِہجِلِ

۱- دانیال ۱۲-۱۲ ۲- مکاشفات ۱۱-۳ ۳- مکاشفہ ۱۲-۱۵ ۴- مکاشفہ ۱۱-۱۱

۵- دانیال ۱۲-۷ عیسیٰ ۱۸-۲۱ و ۲۲

آنچه از دانیال متذکر است ^۱ بر همه خلق بهترین نده است
 گفت تا دویصد هزار و یصد روز ^۲ بصفای ارض قدس متذکر است
 بعد از آن گفته تا زمان میح ^۳ شصت و نه هفته تمام حد است
 شصت و نه هفته تا زمان میح ^۴ بعد شصت و نه چهار صد است
 سال میلاد طلعت آنجی ^۵ هفت و ده با هزار و شصت است
 این دوراد و هزار و یصد و پنجاه ^۶ غیب دانات احد احد است
 یعنی از بعد نوح قمر بانی ^۷ یک هزار و دویست بانو دات
 هفت هفته بنای اورشلیم ^۸ چهل و نه غمار آن بعد است
 کَفَّ اللَّهُ هَذِهِ النَّمَّةُ ^۹ لِلَّهِمَّ كَيْفَ نَبِّهِ الْأُمَّةُ

و ادیحی چو امیخ اخبار ^{۹۷} این چنین کرد خلق را انداز
 کایف الناس حله توبه کنید کاید آن شه بقدرت قهار
 از بن و برگ بُرد و سوزد هر درختی که می نیارد بار
 کوه و تل را همه نماید پست شیب و گودال را کند کُसार
 خه من کاه را زنده آتش گندم پاک را کند انبار
 گوهایی بلند را بمون راهبای دشت را هموار
 گرم از آب میدهم تمیید لکین او آید و دهد از نا
 همه ای مار ز ادکان شیرر باید از قمر او گسید فرار
 که منم بر درش لازم پست بنه غلین او نیارم بست

پُتَحْ اَنْجَارِ حَضْرَتِ یَسِیٰ ^{۹۸} گشت ظاہرِ بظاہرِ اَرِیٰ
 پُتَحْ بِرِجَایِ فَاذِ سَبْتِ اَبَدِ حکمِ مَنصُوصِ حَضْرَتِ مُوسِی
 دُخْتَرِی طَعْلُکِی عَمَانُویْلِ بعدِ تَخْصِیرِ مَسْجِدِ اَتِصِی
 زَادِ قَبْلِ اَرْبَعِ شَتِّ صَدَالِ بِهَرِ عِصِی بَیَانِ کُنْدِ مَتِی
 مَوْشِیخِ کَلَمَہِ طُفْلِ خُودِ اَمِصِرِ خَوَاسِمِ اَرِ عِبَادَتِ عَزِی
 نَسَبِ اَیْنِ سَخْنِ دِ بَسْجِ فَاذِ اَلَمَلِکِ قِنَمَہِ ضَمِیْرِی
 رَمِیَا کَلَمَہِ حَبِہِ قَوْمِ اَیِرِ رَا حِلِ اَرِ تَلِیْتُ نَمُودَہِ اَبَا
 بَارِ کُزْدِ قَوْمِ دِ بَرِ شَتْدِ اَرِ چِ نَسَبِ دِہَنْدِ بَرِ عِصِی
 کَلِ چِہِ دَاذِ بِخَرَدِ اَیِ اَصَدِ یَا قِی مِنْ بَعْدِی اِنَّمَا اَحْمَدُ

۱- مئی- ۵- ۱۸ ۲- خروج ۳۱- ۱۲ انج ۳- اشیا- ۷- ۱۴ ۴- اشیا- ۸- ۹
 ۵- مئی- ۱- ۲۳ ۶- بر شیع- ۱۱- ۱ ۷- مئی- ۲- ۱۶ ۸- رِیبا- ۲۱- ۱۵ ۹- مئی- ۱۷- ۱۲

۹۹ گفت عیسی که با خدایان باشید قَطْرَ حَبِّ قَطَرٍ باشید
 مَطْلَعِ نیستید از آمدنش آید البته با خبر باشید
 از برای نجات خود به نیاز رو به رکاه دادگر باشید
 رَبِّ رَبِّ بِنِ نَدارد سود گرفته مانبر پدر باشید
 آید او همچو دزد اندر شب همه بیدار و با خدایان باشید
 آمد آن مُسْتَطَرِّ بنام خدا تنبیت گو بیکه گری باشید
 گرفته نزدیک او شوید امروز گویم البته دور تر باشید
 هر درختش من را بار آرد بزم عارف شجر باشید
 باز گوید حکایتی بمثل که از آن مشکلات کرد و حل

۱- مثنی ۱۴-۱۴ ۱- مثنی ۲۴-۲۴ انج ۳- مرقس ۱۳-۲۳ ۴- مثنی ۲۲-۷ ۵- یوحنا ۱۲

۶- مثنی ۲۴-۲۴ ۷- مثنی ۲۳-۲۹ ۸- مثنی ۲۲-۷ ۹- مثنی ۱۷-۷ ۱۰- لوقا ۸-۱۰

کُفْتُ شَخْصِي شَانِدَا کُتَان ۱۰۰ پس سپردت بدست دهقانان
 خود سفر کرد و پس روانه نمود
 پَس فرستاده شد بدست تپی
 آن هم افسرده باز گردانند
 نور چشم عزیز او کُشتند
 تا که گردید مالک بتان
 او خود البسته آید و گیرد
 بستانرا از بوسان بمان
 علما جله باغبانان
 انبیا چاکر و مسیح پسر
 بَاغ باشد شریعت یزدان
 پدرا اینک مهمن مَنان
 مَلِكُ الْمَلِكِ الْمَلِكُوت
 صاحبُ الْاَقْدَارِ وَالْخَيْرِوت

۱۰۱ باز گوید زمانه برگردد
 بعد من روز حمله عالیا
 نپذیریدم که بعد از من
 مرا که تا انتها نماید صبر
 تا زمانیکه دانیال نبی
 حکم اورا پس از غرابی قدس
 بچوبتی که خیزد از خاور
 همچنان طلعت جمال قدیم
 حق بآن وعده که هر کس خواند
 این جهان پر ز شور و سرگرد
 از شب تاریک و تر گردد
 بر شما خواست را بهر گردد
 ناجی از دین دادگر گردد
 گفته این شام غم سحر گردد
 هر کسی خواند با خبر گردد
 پس درخشان بباختر گردد
 بر همه خلق جلوه گر گردد
 سر زده از مشرق و مغرب راند

۱۰۲ گفت آن ایلیا که دانی بود؟
 شخص سحای می معبدانی بود
 درک آنرا کجا تو آنی کرد
 شخص اول چگونه ثانی بود
 گفت بر آسمان که بالا رفت
 غیر آنکس که آسمانی بود
 گو کجا او از آسمان آمد
 ابن مریم چنانکه دانی بود
 گفت در من کسی نمیرد
 گو که بود آن که جاد دانی بود
 تن عیسی کجا و خبر کجا
 خون کجا خسر ارغوانی بود
 زنده و مرده آسمان زمین
 هر چه گفت آیت نهانی بود
 ثانیابی تو که تازه
 عارف آن کجا تو انی بود
 خون بایل بود بر قابیل
 از چه جوید ز قوم اسرائیل

۱- شمس - ۱۱ - ۱۳ - ۲ - یوحنا - ۱ - ۲۱ - ۳ - ۴ - یوحنا - ۳ - ۱۲ و ۱۳ - ۵ - یوحنا - ۱۱ - ۲۵

۶ - مرقس - ۱۴ - ۲۲ - ۷ - شمس - ۱۳ - ۱۰ و ۲۵ - ۸ - یوحنا - ۳ - ۳ - ۹ - شمس - ۲۳ - ۳۵

^{۱۰۳} سخنانش همه اشارت بود بظهور پدر بشارت بود
 در نماز یک روز و شب خوانی که تو را اندکی بصارت بود
 همه امروز آن عبارتها یک بیک نکته و بشارت بود
 امی^{۳-۲} پدر نام تو مقدس باد این سخن دفع هر حبارت بود
 ملکوت تو باد آینه در بشارت بهین عبارت بود
 رای تو باد بر زمین نافه پی تاسیس این عمارت بود
 در میان در با صحن بار خوش از نفس با بشارت بود
 روزی مابده تو روز بروز بظهور آتش استعارت بود
 چون که منمود لا تخافوا الله وَاَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْطَّبَقَاتِ الْمَكُونَاتِ

۱۴ ای کرده پسر پدر بسینید
 این پدر را در آن پسر بخوید
 چون برابر کنسید این دُهور
 دُم هُسی و فیض روح قدس
 هم اطمینان دلال شوید
 آنچه خوانند و ز آن اثر دیند
 آنچه گفتند بیشتر گویند
 بود آن مرده بهر این ملکوت
 گئی بشارت به ز خویش میح
 بر پدر مرده پسر بسینید
 آن پسر را در این پسرینید
 بس مشابیه یکدیگر بسینید
 هر دو توأم چشم سر بسینید
 هم مداد اُمی کور و کر بسینید
 باز خوانسید و آن اثر بسینید
 و آنچه دیدند بیشتر بسینید
 باز با دقت نظر بسینید
 ز آنکه تحصیل حاصل است فصیح

۱- یوحنا- ۶- ۵۷ ۲- یوحنا- ۱۷- ۲۱ ۳- یوحنا- ۵- ۴۵ ۴- یوحنا- ۶- ۴۵ ۵- متی ۱

۶- یوحنا- ۶- ۲۹ ۷- یوحنا- ۱۴- ۱۲ ۸- یوحنا- ۶- ۷ ۹- متی ۲۱- ۱۰ ۱۰- متی ۷- ۱۰

کز بانه قه یار خواهی بود^{۱۵} بصر حق جان شار خواهی بود
 این پرانده گوشت اندازا چون شبان پاید ار خواهی بود
 کز پی عیبه زمان گیری مرد مردم شکار خواهی بود
 گر کنی بردش تو شاگردی تو بسم استاد کار خواهی بود
 حتی باقی دُغبی اموات^۵ چون خداوند کار خواهی بود
 عالم دین مسلم ملکوت محرم سید یار خواهی بود
 هم دلت چشمه حیات شود^۲ هم تو خود پایدار خواهی بود
 طفل سان بی بنانه دین پیر^{۱-۱} ورنه در انتظار خواهی بود
 بن یهودان حسنو مظهرند^{۱۱} بجزار اعدا ر متقدرند

۱- برخا- ۱۲- ۲۵ ۲- برخا- ۱۰- ۲۰ ۳- شمس- ۴- ۲۰ ۴- برخا- ۱۴- ۱۲- ۵- برخا- ۲۸

۶- شمس- ۲۴- ۳۷ ۷- برخا- ۷- ۳۸ ۸- شمس- ۱۸- ۳ ۹- لوقا- ۱۰- ۲۱ ۱۰- لوقا- ۱۳- ۲۴

گفت پولس زمان بود نزدیک^{۱۰۷} از برای ظهور رب ملک
 رتب الارباب و شاه شاهان است^۱ ساکن نور و دور از نزدیک
 ناس احکام دار تا و تقی^۲ که دسج برود و او بریک
 آنکه مومن شود شود روشن^{۳-۴-۵} و آنکه منکر بود بود تاریک
 جان جان جان خود نموده پاک^۶ عادلان کرده روح خود ملک
 گفت پطرس چو در اندر شب^۷ آید و گردد آسمان تغلیک
 بنماید همه روز خدای^۸ همه ز قمار خوشتر را نیک
 نیست در وعده خدا تاخیر^۹ نیست در مرد و پدرشیک
 آید و بسنی آشکار و پدید^{۱۰} آسمان نو و زمین جدید

۱- نامه پولس تبسیسراطس- ۶-۱۴ ۲- نامه پولس بیزانیان- ۱۲-۲۷ ۳- نامه پولس

بیزانیان- ۴-۵ ۴- نامه پولس بیزانیان- ۱۰-۳۸ ۵- نامه پولس بیزانیان- ۷-۱۲

۶- رساله دوم پطرس- ۳-۱۵ تا ۸-۱۵ ۷- مکاشفه- ۲۱

۱۸ این شجر حق باصل ثابت گاشت
 از پی قطع آن ضعیف و شریف
 ۱-۲ آرمه بار خربه و جور کشید
 ۳-۴ و ز کسی چشم اجر و مزد داشت
 ۵ گز نه نامور بودی و معذور
 بیچ عاقل بلا بنحو دلگاشت
 ۶-۷ سطوت عالم اقدار امم
 ۸-۹ بساطین بین چگونہ نوشت
 ۱۰ حضرتش راز امر باز داشت
 ۱۱ مانع سبیل امر حق پیداشت
 ۱۲ خار و خاشاک فکر خود بر خس
 ۱۳ بر که او دم بدین چراغ دید
 ۱۴ کفیف یفیفون نور اشد
 ۱۵ اَلصُّمُونِی بَصْدِهِ اَلْاَنْوَاذُ

۱۶۳
 ۱-ق-۱۴-۱۶ ۲-نسی-۱۵-۱۳ ۳-ق-۱۴-۱۵ ۴-ق-۳۶-۲۰ ۵-ق-۷
 ۶-ق-۶۱-۹ ۷-ق-۱۲-۲۱ ۸-ق-۳۲-۱۷۳ ۹-ق-۴۶-۳۱ ۱۰-ق-۷۳

یافت حکم از همین قدوس^{۱۰۹} امپراطور در مملکت روس
 گای ملک دیده از جهان بید^۱ پس قدم نه براد افرید و نس^۲
 کو تبتیس ای شه پاریس^۳ که مزن در کلیتیا ناقوس^۴
 بانگ ناقوس اعظم است بند^{۵-۴} زیر مضراب پنجه قدوس^۶
 هم مخاطب شد مذل موک^{۷-۳} یک یک از رئیس نامرئوس^۸
 قصر روم و خسرو ایران^۹ مکه انگلیس و شاه پروس^{۱۰}
 که منم بیوه و مستندی و رتب^{۱۱} شاع شرع و صاحب ناموس^{۱۲}
 زور بازوی طلعت ابھی^{۱۳-۱۲} کوفت بر بام مغت کثور کوس^{۱۴}
 مُلُت مِن نِدَائِهِ اَلْاَقَاق^{۱۵} و علی صوته بسنج طباق^{۱۶}

۱- بین من ۷۶ ۲- بین من ۶۱ ۳- بین من ۴۹ ۴- بین من ۲۹ ۵- بین من ۸۷ و ۸۰ ۶- آندس من ۳۱ ۷- آندس من ۳۲ ۸- آندس من ۳۱ ۹- آندس من ۲۰۲ ۱۰- آندس من ۲۰۲ ۱۱- آندس من ۲۰۲ ۱۲- آندس من ۲۰۲ ۱۳- آندس من ۲۰۲ ۱۴- آندس من ۲۰۲ ۱۵- آندس من ۲۰۲ ۱۶- آندس من ۲۰۲

ما لک الملک بر کرد و ملوک	۱۱۰	بائت زد کای جماعت ملوک
این مختصر سراج یک وطن است		بر کنید از قلوب شوک شوک
هم سلاطین برادران هم		کرد باید برادران سلوک
در جهان محمی کنسید پای		در عمار بلاد و صبح ملوک
جمع آریه اندر آن مجمع		عقلا از همه بلاد و ملوک
و ندر آن مشورت کنید بهم		تا شود جنگ از جهان متروک
که شائبه نزد من مسؤل		قطره ای خون اگر شود مسفوک
جان و دل از من آب و گل نشست		این دو هر یک بسکه فی مسلوک
جان رجا مان بود دل از دلبر		ملکت و مال قیصر از قیصر

تا عیان شد جمال وحدت کل	رو بوحث نهاد کثرت کل
عشق منوخ کرد مذہب عقل	عقل با مور شد بخدمت کل
دور دور محبت است شود	شرع با جز این شریعت کل
آیت صلح کل بود منوخ	از چه از آیت محبت کل
آیت عاشرو امع الادیان	متحد ساخته طریقت کل
آیت جمله باریک داریه	متفق داشته حقیقت کل
همه اهل بها کمر بستند	پی اصلاح دل بهمت کل
بله امی عاشقان دوست گنبد	خوشتن افدای بهت کل
هُوَ فَوْقَ الرُّؤُسِ يَنْظُرُ كُمْ	يَجُودُ السَّمَاءِ يُنْصُرُ كُمْ

شد با سان پیام ارداو^{۱۲} کیش تازی شود پید آور
 مهران گردد را سخنی است که دهندش بجه کرانه کذر
 بگذرد چون هنر از آن آئین بسله پیکرش ز کید یکر
 شود آن دین چنانکه شناسند بنمائی اگر بآئین گر
 از همین چرخ نامدار بگذرم آرام از دود تو سنجبر
 مینی آنگاه که زبهی کیشان باخت گرد کرده تا خاور
 هم بدین گرد گفته چون گردند تانیاں سپهر اندرین کشور
 از پس کینه زد و دود و آتش آید ایران خدای همیشید
 شود این بوم خسترم و آبا هر دلی شاد و هر تنی آزاد

۱- دساتیر ساسان نخست ص ۲۰۷ ۲- دساتیر ساسان پنجم ص ۱۱۶ ۳- دیکلر

کشت حق از تو ظاهر ای ایران	۱۱۳ کثر نفعی عیان شد از دیرین
ناز کن ناز به سه عالم	فخر کن فخر به همه کیهان
شاد شو شاد و کرتوشه پید	نَالِكُ الْمَلِكِ عالم امکان
وجد کن وجد کرتوشه ظاهر	شجر طور موسی عزرا ن
شکر کن حمد کن که از تو شد	ظاهر و فاش و آشکار و عیان
سرتوریه و مضمرات زبور	رمز انجیل و معنی منتهان
دوست میدار مت که نمبر	گفت حب الوطن من الایمان
حیف از ایرانیان که نشینند	این حدیث از امام متقیان
اِنْ اَعْطَيْتُمْ لَطَائِعَ الْمَشْرِقِ	لَكُنْكُمْ لِمَنْجٍ فَاق

بله امروز روز معلوم است ^{۱۱۴} صبح معلوم و صبح موهوم است
 بنده امرا را نبیا و رسول ظاهر و آشکار و معلوم است
 محراب صندوق علم ربانی تا بیوم القیام مخموم است
 لیک در دست هر فقیر کنون لعل منشور و در منظوم است
 فیلسوفان بفکر میکفتند که صحف جمله غیر مفوم است
 دست حق پرده از همه برداشت تا به اند سرگموم است
 بهم به اندگان همه اخبار سخن غیب و ان قیوم است
 داشت شریل مرده تاویل یوم تاویل حکم مخموم است
 آنکه در خط و جمع مشر آن بود و عکینا بیانه سر مود

- ج ۱ ص ۱۶۰ حدیث کبیر ۱- ق- ۲۷- ۴۵- ۳- ق- ۳۴- ۴۴- ۴- ق- ۹۹- ۲-

۳- ق- ۴۰- ۱- ۶- ق- ۵۱- ۷- ۲- ق- ۲- ۱- ق- ۷۵- ۱۹- ۹- ق- ۷۵- ۲۲-

۱۱۵ روح آیات حضرت باری چون شود دین جهان ساری
 نطفه است جبین طفل و جوان
 این چنین گفته حضرت باری
 بَعْدَ اَزْ اَنْ صُنِفَ مِنْ نَعْمَةٍ
 فَنَسِيَ كَرْدُوش طاری
 یعنی احب ای حکم دین انوش
 قَاتِلُوا الْمُشْرِكِينَ کَا فِتْ
 یَا محال است یا به شواری
 نَتَوَدَّ شَدَّ اِنْ زَمَانِ جَارِ
 شود اسباب نجلت و خواری
 خَلَطِ احکام دین بمبتدعات
 در شریعت بجای صدق و خلوص
 یا نفاق است یا ریاکاری
 اَلَمْ نَمَّا رَا نِیَا فَرِیْدَه عِبْث
 دین دیگر نمیدانای چاری
 اِنَّا اَنَّهُ لَا یُرِیْدُ اَلْفَسْرَ
 یَدِلْ عُنْ خَلْقِه بِالْیَسْرِ

۱-ق-۱۲-۵ ۲-ق-۲۳-۱۴ ۳-ق-۳۶-۶۸ ۴-ق-۲-۱۰۰

۵-ق-۹-۳۶ ۶-ق-۲۰-۴۰ ۷-ق-۷-۱۷ ۸-ق-۲-۴۲ ۹-ق-۲۳-۱۱۷

۱۱۶ در زمان مسیح در انجیل حکم صلح و صلاح شد تنزیل
 که زنده است اگر بگونه راست جانب چپ بایدت تحویل
 با چنین حکم ذلت ظاهر کرد هر امت عزیز ذلیل
 چون بعد رسول حکم خدا مجدال و قمال شد تبدیل
 قدرت کل خلق عالمیان گشت بر طبق حکم رب جلیل
 ججججیان شدند صیدیان حکم انجیل ماند در تطویل
 فعلشان فعل امت اسلام نامشان نام امت انجیل
 داد امروز عاشروالادیان ارتباط ملل بوجه جمیل
 لَا مَرَدَ لَا مَرَدَ الْمُبْسَهْ مُمْ لَا تَقَادَحْ حُكْمِهِ الْخُلَمْ

دین حق غیر دین ابھی نیست ^{۱۱۷} جز بدین دین توام دنیا نیست
 عالم امروز عالم دگر است ^۱ مقتضی غیر دین ابھی نیست
 تو بآمین او تو لا کن ^۲ که در آمین او برتری نیست
 بآنک الملک لغت بند ^۳ گرچه در ملک کوش اصنافیت
 فاعلموا انکم لما توفوا ^۴ رویت ذات حق تعالی نیست
 اخرجوا قومکم من الظلمات ^۵ ذکر و آنصهر موسی نیست
 ان تسلی دهنه این روح است ^۶ روح را جز باو تسلی نیست
 اجل الله الالات گفت ^۷ که بجز این اجل مسمی نیست
 لمن الملک ایما الصبار ^۸ للملک المسکین التبار

۱- ق- ۲۴- ۵۴ ۲- ق- ۵۱- ۱۲ ۳- ق- ۶۴- ۴۶- ق- ۴۰- ۱۶
 ۴- ق- ۲- ۲۲۲ ۵- ق- ۱۴- ۵ ۶- یوسف- ۱۰- ۱۷ ۷- ق- ۲۶- ۴- ق- ۱۳- ۱۳

۱۱۸ جان جاوید روح ایمان است دین بحیم جهانیان جان است
 حصن خط و حصار اطمینان قلعه استوار ایمان است
 خسر و ملک ظاهر و باطن حافظ آشکار و پنهان است
 بر کجا عقل و عمی از دین است آنچه کل بسنی از کلمات است
 مابه الائتلاف نوع بشر مابه الفصل و حش و انسان است
 دین درختی است لم یزل خرم بار اوجود و کبرش احسان است
 خیر خود را فدای خیر عموم کند آن کس که اهل ایمان است
 دین صراط قوم آخرت است دین ترار و عیال که بیان است
 مطمئن من آمن باشد و همان من اتقی بویه

۱- اشراقات ص ۷۶ - اشراق اول ۲- ورق اول فردوس ۳- ورق دوم فردوس

۱۱۶ دست و پایی تواند و جان بین
 نغمه عالم ای و دیده من
 دست را پایی چون بود بدخواه
 گوش را چشم چون شود دشمن
 غم عالم بخور نه غصه خویش
 راحت خلق جو نه راحت تن
 زجر حیوان محو چه جای بشر
 خیر عالم طلب چه جای وطن
 نیت خیر کن بخاص و بعام
 بدل پاک بین مبر و بزن
 همه اطفال را چو کودک خویش
 تربیت کن بفضل و دانش و فن
 شخصت ارشد فزای نوع چه پاک
 دانه فی کاشتی شد خرمن
 ملک کامروز از تو مسرور
 تو و اعقاب را بود مخزن
 رُبُّکُمْ ذُو عِزِّایَةٍ وَ سَعَةٍ
 نَسَبَتْ جَبَّةٌ سَبْعَ مِائَةٍ

۱- اشرفیات ص ۷۸ ۲- آمدن ص ۶۴ ۳- آمدن ص ۲۵۷ لوح حکمت

۴- آمدن ص ۱۸ ۵- اشرفیات ص ۷۸ ۶- ق- ۲- ۲۶۳

کاش اعضای ما سریشم بود ^{۱۲۰} همه رک های ما بریشم بود
 بخیه اتصال عالم کون سبب التصاق مردم بود
 کاش این اختلاف و جنگ و جدل ما مش ارضه جهان گم بود
 کاش قومی که ز حبسه باجویند برد کر قویشان ترحم بود
 کاش بر خلق روح دین بهار آنچه مخفی است در تحیم بود
 کاش در غرق ما و نفع عموم این یم فیض در تلاطم بود
 کاش امروز شمس احکامش روشنی بخش چشم انجم بود
 کاش آنکه میکند انکار کفرشان خالی از توهم بود
 لیر و ان شرعه الالبه یحعل الارض خبه علیا

میرو و عسر چون بصر اَکَل ۱۳
 مال چون از پی کد اشتن است
 چون در آخر بخاک باید خفت
 چون معدر شده است روزی تو
 دار فانی اگر بیدار بگو است
 چون رجوع تو عاقبت نجات است
 باصیت رفت و صرف دست
 ما تو کویم غلیم اَنفُکُم
 کر تو در فکر غر و تکلیفی

جبه کن تار و دلم علم و عمل
 صرف دین گر شود بود افضل
 ای خوشا حال خفت و مقتل
 سعی در کار دین بود اجل
 منزل باقی ارجح است اجل
 آنچه آخر کنی بمن اول
 حال کن بکار مستقبل
 هم بخود لا یضرکم من فضل
 فکرم و یتکم ولی دینی

۱- دیوان حضرت امیر- حرف الام ۱- ق- ۲۳- ۲۴- ۲- ق- ۵- ۱۰۴

۲- ق- ۱۰- ۲۲ ۵- ق- ۱۰۶- ۶

۱۲۲
 ۱. با سحر و کار با خدا کردیم
 ۲. تن و جانی که بودند رفت
 ۳. عزت و آبرو که دهمی بود
 ۴. مال و ملکی که بود حشرت دود
 ۵. کل و خشت سرای فانی را
 ۶. دل و فرزند و خانان کیدیم
 ۷. نمی نخب دیم جمله را ناچار
 ۸. سرو سودای خوش در این باز
 ۹. بهتر از این و کز تجارت نیست
 ۱۰. بخدا کار خود را کردیم
 ۱۱. در ره دوست با خدا کردیم
 ۱۲. خسران دشنام اشتیاق کردیم
 ۱۳. وقف غارت گر خا کردیم
 ۱۴. صرف سر منزل بقا کردیم
 ۱۵. ترک پیوند و افتد با کردیم
 ۱۶. اوست کار را تنها کردیم
 ۱۷. با خدا از سر رضا کردیم
 ۱۸. این تجارت در او خسارت نیست

۱-ق-۴۰-۴۷ ۲-ق-۱۱۲ ۳-ق-۵۹ ۴-ق-۲۰ ۵-ق-۹ ۶-ق-۲۳

۷-ق-۲۴ ۸-ق-۹۸ ۹-ق-۱۰۰ ۱۰-ق-۳۵ ۱۱-ق-۲۶

آدم از خاک بود آدم شو^{۱۲۳} خاک شو خاک پای عالم شو
 بنده فی بندگی عالم کن آدمی دوستدار آدم شو
 بانصار اوبت پرست مجوس همسر و هم نشین و همدم شو
 ضغفار اهلین برادر باش غر بار امین سپه عزم شو
 بر جهان و جهانیان کیر باغ خلد و بهشت خرم شو
 هر کجا دل شکسته فی بسنی بهر اصلاح آن مصمم شو
 خاتم از کف ده سلیمان باش گرد اشب کرد حاتم شو
 اشی بهائی خلاف عهد کن بنده باب غصن عظم شو
 بشنو از بیکل عبودیه نَزِ لَوْ نِ عَنِ الرَّبِّ بُوَیْه

۱- لوح جمال ۲- لوح حکمت ۳- کتاب آدمس ۴- طراوات ۵- لوح جمیع
 ۶- لوح ضیاء ۷- لوح دنیا ۸- کتاب عهد

تا خدا خلق این بجهی دین کرد
 طهرت کل چو رحمت بود
 مشکل هر سه تی آسان خست
 پی نظم معاش و حسن معاد
 بهر تکلیف چشم و دست و زبان
 پی اصلاح ملک و ملت و دین
 آخر الامر با بیان صریح
 پیکر نامقام کیستی را
 عَمَّتِ النِّعْمَةُ عَلَى الْإِنْسَانِ

عالمی را بهشت آیین کرد
 خلق ته دین بطریق گوین کرد
 مفضل هر طریق تبیین کرد
 وضع نیکوترین قوانین کرد
 آنچه شایسته بود تلقین کرد
 خلق را تابع سلاطین کرد
 مرا که عهد خویش تعیین کرد
 بطراز کمال تزیین کرد
 تَمَّتِ الْحُجَّةُ عَلَى الْإِنْسَانِ

چشم از هر مجبانه بردارید ^{۱۲۵} کوشش از هر فسانه بردارید
 متمم بصلح کل گردید دشمنی دوستانه بردارید
 تیر و تیغ و کمان بپایندازید نای و چنگ و چخانه بردارید
 همه یک دین و یک زبان گردید اختلاف از زمانه بردارید
 رسم یکجائی ز روی زمین بهر حق یکانه بردارید
 دین سه پرده یکجائی است این دوئی از میان بردارید
 در ره عشق نیر میثاق قدمی عاشقانه بردارید
 ماننی نیست در زمانه اگر سر از این آستانه بردارید
 و جهوا و جگم لباب انحنی مستمدهن من جناب انحنی

ای جمال مبارک همچون ^{۱۳۶} ای شهنشاه ملک کن فیکون
 کی تو نسیم حق حمد تو کی
 نعمت از قیاس ما برتر
 أَنْتَ تَنْتَبِیْ بِحُزْنِ الْأَعْظَمِ
 کرمت از کمان ما افزون
 وَنَحْنُ بِطُغْيَانِ الشُّعْرِ
 رخ گشودی ز سِرِّكَ الْمَحْزُونِ
 راه دادی بِحَسْبِكَ الْمَأْمُونِ
 خاکساریم بر دوش اینک
 أَنْتَ رَبِّیْ وَلِیُّ مَنْ دَالَاکَ
 جان سپاریم در دوش کنون
 رَبِّیْ مَسِینَ مَنْ تَا جَاکَ

ما همه دوستان یزدانیم
 همه ز ابرمیان گریزانیم
 می شناسیم یار از اغیار
 صوت زراغ از بهر ازیدانیم
 همه باز نغید ساعد شاه
 دست آموز دست سلطانیم
 همه ثابت بعد و میشتانیم
 همه رانج با مرد پیانیم
 عارف حرف نفی از اثبات
 چون سبق خوان این بستانیم
 آنکه حق را مطیع فرمان نیست
 ماکی اورا مطیع فرمانیم
 از جمال قدیم و عهد تویم
 خاش الله که روگردانیم
 جز یکی را خدا نمیکویم
 جز یکی را خدا نمیخوانیم
 نحن لا نشکرک بر احد ا
 لا شکرک له ولا وله ا

دست پرورده جمال قدم	ماه به جوهر صبح امم
تثبث بحبل مستصم	تمسك بعروة الوثقى
متوجه به نیت اعظم	متوكل بقوله متصور
از همه مفصل چه پیش و چه کم	از همه منقطع چه خوب چه زشت
جز یکی جمله را شمرده عدم	جز یکی جمله را گرفته هم
جز خصم هر چه بوده دیده منم	جز خدا هر چه هست بوده هوئی
مسابه بگوید ار محکم	کوشش بر قول غیر حق ندیم
که گشاید زبان بلا و نعم	غیر در امر حق چه حق دارد
لَيْسَ فِي الدَّارِ غَيْرُهُ دِيَار	همه اغیار و غصن اعظم یار

غصن اعظم که بنده ابهی است	۱۲۹	ذات من طاف حوله الانساست
حصن امن و امان و حرز جهان		شرق فضل و غنا و بحر عطا است
صاحب عهد و مرکز پیمان		مبدی حکم و رحمت کبری است
نقیض مایش از دعا لم		یکلم ما یرپه و انشا است
از عبودیت در ربوبیت		او مقدس که این دوازاساست
بنده حضرت جمال قدم		نایب خاص طلعت ابهی است
ادی خلق و منجی عالم		بنده حق و حجت دنیا است
اصل او منشعب از اصل ویم		ذات او منبعث از ذات بهاست
هو ربه لا اله سوا		و حده لا اله الا الله

۱۳۰	امرتی را بخت میثاق	او بود مالک علی الاطلاق
	هر که او مدعی است بر مالک	او است بی شبهه ناقض میثاق
	بیت معمور شاه ابی را	مصرف بود باستحقاق
	هر که آساره او یبهد است	او است سلطان انفس و آفاق
	آن توجه که خاص ذات حق است	کی سوی خلق میسرید به خلاق
	کی تواند کسی بکل پوشد	شمس آفاق چون نمود اشراق
	او است مخصوص در همه الواح	او است مخصوص در همه ادراک
	بهر سر وجود موجود است	میرانید خاضع الانعلاق
	عَمْرًا لَوَا صِفُونَ عَنْ صِفَتِكَ	مَا عَرَفْنَاكَ حَقَّ مَعْرِفَتِكَ

ذَاتِ ابْنِ بَجَرْتِ بَجَدَ ۱۳۱
 مِسْزَنُ نَالِ الْمِغْدِ
 كَهْ نَفْرُودِمِ اَيَّاهُ الْاَخْصَانِ
 اَشْهَدُ اَلْكَتُمِ بِاَشْهَدُ
 يَخْتَمُّ كَهْ لَيْسَ مِنْ اَبْنِ
 اَشْهَدُ اَلْكَتُمِ بِاَشْهَدُ
 يَخْتَمُّ زَايَتِ مِثَاقِ
 مَن هُوَ خَفِيفٌ وَمَنْ يَقْدَرُ
 يَخْتَمُّ كَهْ جِلْدِ مُتَبِينِ
 فَخْصِ اعْظَمِ مَا بُوْدَ مَصْدَقِ
 نَاطِرُ وَجْهِ خُضْرَتِشْ بَايَدِ
 يَخْتَمُّ كَهْ اَوْسَتْ زَاوِلِ قَدِيمِ
 وَهُوَ لَمْ يَلِدْ وَ لَمْ يُوْ كَدْ
 يَخْتَمُّ كَهْ شَاهِ مَطْلُوقِ اَوْسَتْ
 بِهْ مُحَمَّدٌ وَ دَاوُدُ اَوْ دَلَاخِدِ
 اَيْنِ حَنِينِ رَبِّهِ نَسِيتُ حِدَاخِدِ
 يَخْتَمُّ كَهْ اَوْسَتْ سِرَّ اَنْدِ
 هُوَ مَا مِنْ اِلَهٍ اِلَّا مَوْ
 يَخْتَمُّ بَوْصَفِ خُضْرَتِ اَوْ

يَا مُنْعِمُ يَا نَسِيبَ الْأَعْظَمِ
 يَا مُنْعِمُ بِرَبِّهِ كُلِّ خَلْقٍ
 يَا مُنْعِمُ كَمَا أَوْزَعْتَ قَدِيمِ
 يَا مُنْعِمُ بِوَجْهِ حَضْرَتِ أَوْ
 يَا مُنْعِمُ كَمَا فَطَرْتَ اللَّهَ اسْتَ
 يَا مُنْعِمُ يَا مَرْمِزِ أَوْ
 يَا مُنْعِمُ بِعَدْوِهَا بِرُفَا شِ
 يَا مُنْعِمُ كَمَا تَشْرَفُ أَوْ
 قُلْتُ طُوبَى لِمَنْ يُؤَاتِيهِ

۱۳۲

أَنْصُرُونِي وَخَسِرُوا الْعَالَمَ
 غَيْرَ آقَايِ غُضَنِي الْأَعْظَمِ
 يَا مُنْعِمُ كَمَا أَوْزَعْتَ قَدِيمِ
 مَوْجِبِ شُونَهِ كُلِّ أَمَمِ
 آيَةُ غَيْبِ رَأُشُدِ مُنْعِمِ
 هَمَّةِ مَأْمُورِ أَنْ هَمِّهِ مِنْ هَمِّ
 هُوَ سِرُّ الْوُجُودِ فِي الْعَالَمِ
 أَنْتُمْ اسْتَقْبِلُوا هُوَ الْأَقْدَمِ
 قُلْتُ وَبِئْسَ لِمَنْ يُخَالِفُهُ

گفتیم آنکس که عمرت الله است
 گفتیم آن کس بود عمرت و آل
 گفتیم او از برای عالمیان
 گفتیم اندر وجود او مستور
 گفتیم او منشعب از اصل قدیم
 گفتیم اعلیٰ اگر شود او فی
 نقض اثبات وحدت او کرد
 سبب این بود ورنه میدانند
 ابن نوح نجی چو شد با لک
 چشم او بر وصیت الله است
 که مطیع اراده الله است
 قبله الله و کعبه الله است
 قُدْرَةُ الله و قُوَّةُ الله است
 دیگری کی ز سِدْرَةُ الله است
 این نه امر و نه سُنة الله است
 این را تأثیر غیرت الله است
 طاعة او اطاعة الله است
 شد مخاطب بلش من ابک

هر که ز انحصان و هر که منتسب است ^{۱۳۴}	متوجه بفرع منتسب است
خویش را منتسب ننمیداند	یا که این حکم غیر حکم رب است
چون بخواند توجه او عجمی است	باید انحصان چو بشنود عرب است
نام ناقص نیست درم زبان	تا گویند خارج از ادب است
ز آنکه در اصطلاح نتوان گفت	نام شب و روز نام روز شب است
گویم و در مثل مناقشه نیست	بولوب نیز هاشمی نسبت است
خود اطاعت نه اشتن ز کتاب	پس بدان مثل شدن عجب است
هست پیمان مراد فایان	کافری نقص عهد را سبب است
قد عرفنا الفی با پیان	ثم ایمان با یان

بعد حق فرقه‌ای که شیعه شدند ^{۱۳۲}
 بو لای خلیفه منصوص
 حاصل بهترین و دلیله شدند
 صاحب تربه منیع شدند
 حجت ملت بدیعه شدند
 فرقه شیعه شنیعه شدند
 پیرو نفس با طبعه شدند
 از پی باغ و راغ و ضیعه شدند
 باچه اشخاص هم شریعه شدند
 صاحب ملکت وسیعه شدند
 بر همه عام و بر تو مخصوص است
 لیکن اینجا صریح و منصوص است

اَلَمْ فَرَمُوْا غَاثِرُوْا اِلَآذِيَّانِ ۱۳۸ كَفْتُ لَا تَحْلُوْا مَعَ الشَّيْطَانِ
 اَلَمْ فَرَمُوْا بَارِكِدْ اَرِيْدُ كَفْتُ اِبْرَارٍ رَغِيْبَتِ دَانِ
 اَلَمْ ذَكَرْتُمْ اَنْطَقْتُمْ اَكْرَدُ كَرْدِ حَكْمِ تَوْجِهٍ اَعْصَانِ
 اَلَمْ اَمْرًا ذَا اَحْتَقَفْتُمْ دَاوُدَ دَاوَالَا اَعْرَضْتُمْ اَوْفَرَانِ
 اَلَمْ كَفْتُ اَحْرَامِ آلِ دَحْرَمِ كَفْتُ يَكْ يَكْ شَرَاطِ اَيَّانِ
 اَلَمْ كُوَيْدُ مِنْ اِدْعَا اَمْرًا كُوَيْدُ اَنْطَرْنَا اَلَا مَرْنِي اَلَا مَكَانِ
 اَلَمْ فَرَمُوْا اَنْتُمْ اَوْزَاقِ كَفْتُ بَاخَاكِ يَشُوْدِي كِيَانِ
 كَفْتُ مَعْدُومِ صَرْفِ نَوَابِ شَدِ كَرَشُوْدِ مَعْرِفِ زَدِيْنِ يَكْ اَنْ
 اَفَا لِكُلِّ نَشْتُمْ اَيَقْنْتُمْ اَوَيْسُ الْكِتَابِ اَنْتُمْ

حق در آمدن توجُّهوا فرمود ^{۱۳۹} شرح این آیه موبه فرمود
 قبل از این آیه در عبودیت مؤمنین را تَمَكُّوا فرمود
 بعد از این آیه ذَمَّ حُرِّیَّتْ کرد توضیح و اَعْلَمُوا فرمود
 و آنچه عارف مراد الله مدح طوبی که با و فرمود
 باز در لوح عهد پیمان را کرد تجدیه و اَنْظَرُوا فرمود
 از برای من و تو و همه خلق باز حَکَم توجُّهوا فرمود
 طرّاً اَعْصَان و کلاً اَقَانِ باز محکوم حکم او فرمود
 لا تُقِیُوا الْکِتَابَ کرد بیان نص ما لا عَرَفْتُمْوا فرمود
 اِنْ یُکَلِّمَنَّ اَنْتَ آیه تدری خیر من الف آیه تروی

۱۴۰ ما کہ حکم توجُّوٰ داریم
 کی توجہ بغیر او داریم
 حق مرید است او مرادانہ
 بُرادِ مُرادِ رو داریم
 گر از این قبلہ رخ بگردانیم
 خود بگو رو کہ ام سو داریم
 ما مُتَوَجِّجِ بَتاجِ توحیدیم
 سرسوی شرک کی فردا یم
 ایکہ گفتی سخن ز من بشنو
 باتو دیگر چہ گفتگو داریم
 با وجود نواسے بیل کی
 کوشش بر مرغ ہرزہ گو داریم
 اوست اُمُّ الْکِتَابِ فَضْلِ حَلَا
 نص ما لا عَرَفْتُمُو داریم
 میکہ ہر طرف کہ میخواب
 رشتہ عمدہ در گلو داریم
 کلُّ مَنْ فِي الْبَہَا بِمَرْجَا
 طاف مَن طاف حَوْلَ الْأَنْسَاءِ

ز اِصْطَفَیْنَا چوئی استدلال ^{۱۴۱} نبود بعد حق نفسیر ضلال
 با خدا لاف مہر می چہ زنی کہ تو مشروطی او با استقلال
 نہ شریکی نہ مالکی نہ دکیل نیست حق ہیچگونه متعال
 داشتی حق بندگی لیکن کردی اینہم بخود سری پامال
 متصرف بکو چگونہ بُوَد ائمہ حقے ندارد از اموال
 بنیال محال متشکل ماضیت رفت حال و تقابل
 ائمہ بر عہد حق وفا نكند کی شمرده شود ز عترت آل
 ہمہ اہل بہا با مرہبہ تابع حکم حضرت متعال
 کَلِّمُہُمْ یُخْرِجُوہُنَّ بِالطَّاعَتِ یُؤْمِنُونَ بِالْکَلِمَاتِ الْمَکْلُوتِ

دین بادین طلعت ابهی است	۱۴۲ یک یک احکام او تمام بجای است
نص عظم بود خلیفه او	حسب الاعتراف عبد بها است
او خود اقرار بندگی دارد	و آنچه در دست او است از مولا است
کز توجه کسی با او نکند	مگر دین طلعت ابهی است
اختلاف تو احرار آورد	دوری از اختلاف حکم خداست
نص خاص توجّه ارحم است	بدعت لا توجّهوا از کجا است
رود از جا کر آسمان و زمین	باز حکم توجّهوا بر جا است
نسل الله ان شیه قفا	بقیة از او نه خواہش است
نشیدی که طلعت عباس	صارت بعد از حسین امام الناس

آنچه طالع مطلع قیوم ^{۱۴۳} همه راجع برج معلوم
 همه آثار حضرت قائم همه الواح طلعت قیوم
 هست منقذی چو او کند انصاف هست مخبری چو او کند محموم
 ذات مضمون آیت شایق هست معلوم و مابقی موهوم
 او است معبود و دیگران عابد او است سلطان و دیگران محکوم
 بگلی تابع اند و او متبوع بگلی عاصی اند و او مصوم
 هر که در این حرّم نشد مخرم از تقای خدا بود محسوم
 او حکم بها است ربّ اناّم اگر چه عبد الّها بود موهوم
 نشیدی که العبودیّه جوهر کشف الّرّبویّه

آنکه در مصر جان شه‌شاه است	حضرت من اراده الهه است
قصه غصن اعظم و اخوان	شرح یعقوب یوسف چاه است
یوسفی کافاب طلعت او	سجده کاه ساره و ماه است
چشم حق برادران خود	برخان طلعتی ماکرود است
گو یعقوب دیده ات روشن	نوحیمت بمصر جان شاه است
صد هزارش کموری دشمن	چون زینجا بجان موخواه است
عاقبت ای برادران عزیز	چاره کار مال و آه است
ای خودان زمان استغفار	ای زمان وقت خاش الله است
تا کبی لید با خدا ی عظیم	ان ربی کبید کن عظیم

بایست عشق دی آید از جانم ^{۱۴۵} من ویم یا نیم منب انم
 یا اگر از نغمت من رُوحی دم عشقش دیده در جانم
 که نفعیه حدیث و اخبارم گز حکیم دلیل و برهانم
 که یهودی و گاه نصرانی گز مجوسی کهی مسلمانم
 که بتوریه و گاه در انجیلیم گز یازند و گز بقرآنم
 این چه غوغا دین چه آشوب است در دل و جان که مات حیرانم
 تا قیامت نمیشود خاموش در جهان نفسی که میخوانم
 چون شود نغمه ام خموش که من بیل بوستان پیا نم
 نصرت اهل حق تجر شد و دوز که لستغفکم فی الارض

۱۴۶ جانم افسرده گشت از بدغم
 پیسه من میدرم چرا ندوم
 تنگ آمد تنم ز پیسه هبم
 دل ز جان میکنم چرا نهم
 پای دارم چه ابرو دهم
 بی تو جان و تنم چکار آید
 دست دارم چرا بسر نزنم
 بکده معقول گفتم و معقول
 امی فدای تو با و جان و تنم
 بکده تکرار کرد قال اقول
 ذوق عشق تو رفت از سختم
 شرح انموذجی شده و هبم
 من تو را طوطی شکستگم
 شرح انموذجی شده و هبم
 من گرفتار یار خود یستم
 گرچه هرگز ذکر حضرت اوست
 بعد از این ما ذکر حضرت دوست

ای رخت جنت جمال قدم	۱۴۷	برترین حجت جمال قدم
برترین حجتی دلته دامت		آیت رحمت جمال قدم
آیت رحمتی و شد قلمت		شاید قدرت جمال قدم
شاید قدرتی و در همه وقت		قائم خدمت جمال قدم
قائم خدمتی و در همه جا		ناشر ملت جمال قدم
ناشر مشی و در همه ملک		رافع رایت جمال قدم
رافع رایتی و از دل جهان		عاشق طلعت جمال قدم
عاشق طلعتی و حضرت تو		بنده حضرت جمال قدم
ما تورا بنده و تو بنده او		ما بتو زنده و تو زنده او

ای رخ و گیسوی تونور و ظلم^{۱۴۸} دی قد و ابروی تونون و ظلم
 هم دم صافی تو آب حیات هم کف کافی تو کان کرم
 بنده از قد تو سر و سہی خادمی از حد تو باغ ارم
 مرکز غم و در خیل نفاق مهدی وقت و سدیل ستم
 نامه نامی تو عهدت دیم حضرت سامی تو غصن قدم
 منصب عالی تو عجب بها رتبه دانی تو مسیه امم
 یکسر در حق تو بود گواه یکدلہ در حق تو داد و رقم
 خطہ چین و خطار دم و عرب کشور بند و حد ترک و عجم
 منبع صافی تو بحر قدیم منشبت نامی تو اصل قوم

۱- این بند ترکیب در چهار بحر خوانده میشود :

- ۱- مُعَلَّاتُ مُعَلَّاتُ مُعَلَّاتُ
- ۲- فاعلاتن فاعلاتن فاعلات
- ۳- مُنْقَلَبُ مُنْقَلَبُ مُنْقَلَبُ
- ۴- فاعلاتن فاعلاتن فاعلات

تو دریمی و تو بگری و کان	تویم درمی و تو عقی و جان
یم در تو تویم صافی عنده	دریم تو در می شان
تو حق و ربی و عبده و رقی	تو در می و بی و بگری و کان
تو سر حق و تو کشتی نوح	تو حق سری و تو می جان
کف من تو کف موسی و طور	خطیه تو دم عیسی و خوان
خط و حد تو تل خطمی و گل	حد و حد تو صف خیری بان
حد و کد تو حد بانی دین	حد و ند تو ضد ماحی آن
حد حب تو حد قافیه سنج	حق عنده تو حق خافیه دان
خط عز تو خط سامی حق	نص حق تو نص نامی حق

۱- این بند ترکیب در هفت بحر خوانده میشود:

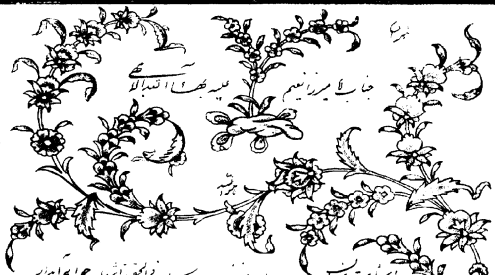
در چهار بحر که مورد ضبط ۱۴۸ و بعد از ده بحر زیر: ۵- معا عین معا عین فعلن

۶- فعلن فعلن فعلن فعلن ۷- فعلن فعلن فعلن فعلن

ای حسد اکار ما با کُندار ۱۵۰ پرده از پیش چشم ما بردار
 همه را از عطای خویش بخش همه را بر رضای خویش بخش
 دین حرام و ذیل کفر مکن عقل ما را نفس و دین سپار
 مستبلا را بعد ثابت کن مدبران را بجنب خویش یار
 زبانت غفلت قلب ما برد آید روح رحمت بطق ما بگمار
 ریشه کین رسینه ما بر کن تخم الفت میان خلق بکار
 مردم ملک را مرفه ساز خسرو عهد را مویه دار
 گنه جملہ را بطف بپوش حاجت جملہ را بفضل برآر
 اَمَّا اَنْتَ رَبَّنَا الْوَتَابُ الْغَرِيبُ الْهَمِيمُ الْوَتَابُ

قسمت نقلی که از روی خط حضرت نعیم استنساخ و متعابد شده در اینجا خاتمه

میسیاب و نسخه اصل مورخ است بتاریخ رجب ۱۳۳۲.

استاد کرامت

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

سریعاً ابلاغ دارید و علیک السلام

سریعاً ابلاغ دارید و علیک السلام

سریعاً ابلاغ دارید و علیک السلام

سریعاً ابلاغ دارید و علیک السلام

سریعاً ابلاغ دارید و علیک السلام

سریعاً ابلاغ دارید و علیک السلام

سریعاً ابلاغ دارید و علیک السلام

قصیدہ نوحیہ

بِوَا لَآبِیْهِ اَلْاَعْظَمِ

مرابود دل چشمنی ز گردش کردون	یکی چو دجله آب دیکمی چو بجه خون
چرا گزیم سخت و چرا نالم زار	که از مضیق جان و میسر مایه یون
در دایره مقصود خود نمیسیابم	مرا نه پای برون باشد نه جای مدون
مرا چه فایده از جاه اگر شوم قارن	مرا چه عاوه از مال اگر شوم قارون
چومی نهم چه شرمیده به عمار و ضیاع	چو گدازم چه اثر میکند نبات بنون
مرا چه فخر که نوشم حصار یا حلاب	مرا چه فضل که پوشم حریر یا کون
چو ملک و مال نماند چه محشم چه فقیر	چو روزگار نیاید چه شاد و چه غمخون
بهوش نازم و بهر جانور از آن مملو	بروح بالم و بهر جانیکه از آن مشحون

مرا از این چه که گویم چه کرد اسکندر^{۱۵۲} مرا از این چه که دانم که بود باطمین
 مرا چه کاری که شد بلال و بدر که شد بقدر تابش خورشید بر من تو چه نمودن
 مرا از این چه که دانم کرات گردش معلق اند و روان دزد و قوه اند بون
 چه گویم آنکه قبر زمین من بر شمس هم او بشس دگر محمد به سپیدامون
 چه لازم است کوف خوف ادا نم که خورزماه و مه افل ارض نیل کون
 چه لازم است که گویم ثوابت و یار همه شمس و کرات اند و خم کردن
 مرا از این چه که باد آن هوا که موج زد خف خشت بغوث و قیل و سوس و د
 چه گویم این رل سالم است یا مذهب چه گویم آن رجز مطوی است یا مضبون
 ز صرف و نحو و حروف و قرائت و تجوید زوقف و کوفون و وصل و بصریون
 رجال و فقه و اصول و جدال و استنباط حدیث و حجت و تفسیر و سنت و قانون
 ز اشتقاق و بدیع و معانی و انشاء بیان و خط و عروض و قریض و شعر و فنون
 حساب و هیأت و جبر و مناظر و تاریخ چو نقش و بند و جغرافی از جمیع شئون

سیاست مدّن و شرح و زرغ و کان النّاس^{۱۵۳} حقوق ملت و نرج و نرج و نرج و نرج
 طب و علام و شرح و نرج و نرج و نرج خواص حمله ادویه و نرج و نرج و نرج
 طلسم و دعوت و تعبیر و کیمیا و نرج نجوم و طالع و اعداد و نرج و نرج و نرج
 علوم فلسفه و منطق از جدید و قدیم مُحَلّات حواشی سَفْطَاتِ مَتون
 بدین علوم هلا نقد عمر خویش ده کز این معاطه گشته عالمی مغبون
 از این علوم سوی علم دین حق بُری که غیر معرفت حق به فریب فون
 فنون فلسفه شنو که سر بر سَفْط است فنون کلبی و دهری تمام جل و نرجون
 چراغ فنون طبعی شده فی تو علوم چرا علوم الهی گرفته فی تو فنون
 رساله حکایت سر بر مشکوک مقاله ادب احیت جلگی مطعون
 علومشان پی دفع حیا و صدق و صفا فنونشان پی فن و فساد و نرجون
 همه ابا حه عرض است و اشراک خلوط همه اشاعه فنق است و املا بطون
 خیالشان همه کوتاه و چشمان همه تنگ فنونشان همه و هم و شونشان همه دون

نمودند شریعت اگر بر این یا جوج
بحق حق سخن این کرده ظاهرین
شوی ز علم الهی سلاله کونین
هر آنچه گفت نبی این زمان سین مشهود
علومشان همه از انبیا ولی ناقص
ولیکن آرد انصاف جهان انسان
بعلم و دانش پی میر و بجای قدیم
تعلم است که فرموده فضل الاحمال
مترقات قدیش حکمای بزرگ
چو بوحی و چو اقلیدس و چو بطلیموس
یَعْلَمُونَ لَآ اِلَهَ اِلَّا هُوَ
جهان سراسر است و حکیم اندر او بجای خود

۱۵۴

نمود بچاکس از جان مال و عرض مین
بحکم قلمت بترین طاهون
شوی ز حکمت کلمی نتیجی همون
هر آنچه گفت حکیم این زمان بین بطون
فوتشان همه از اولیا ولی محون
بعلم و دانش ممتاز باشد از مادون
بقل و فکر بر در بصفت چون
تغواست که یکا عشق به ابرسون
چو سقراط و چو بقراط و زینون
چو طالس و چو فلاطون و چو پرس و سیلون
یَسْجُونَ لَآ یُصِیحُونَ اَوْ یُنْشُونَ
زمان تن است و علوم اندر او بجای میون

۱۵۵
 دلی توست غنان تو سن فنون کش
 نخوانده سطر یب آوری ربّ قدیم
 زهد تا بعد علم جو دلو بالقین
 حقایق کلش را حکیمها مهوت
 طبایع اند چه اجسام در بر و ظهور
 بصرف قدرت در این فضائی نامحدود
 امور عادی را عام دید و خاصه ص
 بکنه پست ترین صانع حادثش برسد
 بحکم حق متحرک بود سپهر و نجوم
 ز امر نیت پس انصیت جنبش اجرام
 یکی عظیم تا مل ز روی محسوسین
 بهر یکی ز جاد و نبات و از حیوان

دلی تو خام ضعیف ابرش علوم حرمون
 ز بی مزاج که قبض آوردن ترسیمون
 ز علم حق که بر آنت اعتماد و رکون
 جوامع کلش را ادیبها مرهون
 حقایق اند چه ارواح در خدا و کمون
 بود عوالم حید بکیده گرد فنون
 بقدر خود و هو اعلم بما یصفون
 چه جای ذات قدیش هزار افلاطون
 بلی ز جان متأثر بود عیون جفون
 ز آب نیت پس انصیت گردش حنون
 در این سراچه که ربعی از آن بود مکون
 هزار عالم نادره خامه در کمون

۱۵۶ دروای عقل تو عقل دگر بود غالب
 درون جان تو جان دگر بود کمون
 بین که سلسله دانه بازل محمدش
 بین که رشته یک بیضه با ابد مقرون
 نهان و ظاهر از این صد جهان ظهور و فروغ
 کجا کجای حقیقت گذر توانی کرد
 چنانکه بینی فیض حیات از این عالم
 ز ما در اطمینان اگر مدد نرسد
 ز ما در اطمینان در این مضیق جهان
 گروهی از عتلا برخلاف عادت کل
 خلاف طبع گروهی بدرد و غم خشنود
 میل طبع بین جمعی از جهان بیزار
 بین شوق و شغف فراقی همه مقول
 بطوع سلسله فی در غدا بنگارند
 بطبع طائفه فی در بلا می کوناگون
 تو کز سراسر طبیعت نمیردی بیرون
 بطل از مدام میرسد بطون
 بدین جهان بخدا این جهان شود درون
 عوالمی است خدا را ز حد و عدد افزون
 بطوع طبع بین غوطه میزنند بخون
 خلاف طبع فریقی ز جور و کین ممنون
 بطیب نفس مگر قومی از وطن بگزین
 بین مذوق و طرب زمره فی همه بسجون
 بطبع طائفه فی در بلا می کوناگون

جیح است و غنوخان ولی نه از باره ^{۱۵۷} تمام محمود پریشان ولی نه از انسیون
 چگونه داد خبر دانیال از امروز چگونه کرد اثر قول اشیا اکنون
 چگونه گشت دفاعه و جمیع کتب بطریق مضمّن توریّه و مضمّن انجلیون
 کمی بدار سلام و کمی باور شلیم کمی کجزل و گنه بر شام و که صیون
 هزار دو و صد و شستی که گفت یوحنا برای احمد که کم شده است نه افزون
 معین آمده ارض مقدس مسعود موزج آمده یوم مبارک میمون
 و کیف جاران اخی کجا بان لنا پنا العسبری و الاله الهادون
 چنان بوعده جمال قدم نمود جمال بدان جمال مبارک زمانه یافت گون
 چگونه گشت عیان حق بودی و لبتین چگونه گشت پدید او کجوه و اکثریون
 چگونه بی سپه او قاهر است و کل مقهور چگونه یک تنه او غالب است او خلقیون
 سروده بی سبب علم خوشترین آیات نساوده بی مدد غیر بهترین قانون
 چرا ندیده با و صد هزار جان قربان چرا ندیده با و صد هزار دل مفتون

ز خنثش تمش خنثش قلوب و صدور^{۱۵۸} ز زامش نظرش زامش ظهور و بطون
 عاظم علامشش کرد نموشش کتاب امرارایش کرد گون
 سین رود بخش در جهان چو درین جان سین جدهارش دروان چو درک خون
 خصومت خصما آب سوده دراون رقابت رقبا باد بوده برهون
 ثبوت حکمش در قطب باروان بهم دوام امرش در دهر با بد مقرون
 چگونه آتشی افزوخته است در دلهما که هیچ آب نیارند شان این کانون
 کرده بخش روی زمین و زیر زمین گذشته امرش از بند و چین و شلاطون
 بیک نظر بشارت و صد بلا و بلوک بیک قلم بستاند و صد قلع و حصن
 چگونه کرد با مصلی بدعت دین که تا بحر نکرود منتهی از ناہون
 پی بنای شریعت ز کس نخواست بی نداشت بپا آسمان خداستون
 بفضل و بخش اقرار کی نمائی کی بعلم و قدرش انکار چون توانی چون
 تو خود که نظم بیک خانواده توانی کمن مبارزه با ناظم جمیع تدون

تو خود که صحت کار خود نیدانی ^{۱۵۹} کمن بجای سلطان ملک کن قلیون
 تو باید بستیزی بیک بشیر ضرر دهند در ره اومال جان از او مضمون
 هزار حیف که دارم در این توانی نهند هزار گفته که نتوان نمودش موزون
 سخن زدست شد و در دل تمام نشد روم دوباره کنون بر سر همان مضمون
 مرادلی است در این روزگار بطلون فریب خورده باز بچه های کوناگون
 زمانه جلوه کند زنگ زنگ چون طایوس سپهر شوه و ده گونه کون چون بطلون
 بس است تابست ای هر شد دلم بریان بس است گردش ای هر شد میطمین
 مرا سری هست چه سازد باینمه سودا مرادلی است چه سازد باین نمین
 و دو خیالم گاهی بدشت چون ماشین پرد هوایم گاهی بحسرخ چون بالین
 ز جان گذشته ام و دل نمیشود فارغ زن گشته ام و جان نیرودیرمن
 جز بجانان جازا کجا است تاب شکوب بخزد لبر دل کجا است صبر و کون
 گهی بخویش گیریم که انگال و بال گهی بخویش بخندم که انجنون فون

دلم گرفت زویرا نسر ای فضل و مهر ^{۱۶۰} خوشا مالک عشق و خوشا دیار جون
 ز پای تجی بختم عقل عاقل گسخت کجا است لیلی من ایخدا شد م مجنون
 بجز اراده رحمانی از در قدرت که میواند از این در طه ام بر دیرون
 بی اراده حق من اراده الله است که شد اراده حق با اراده اش مقرون
 یگانه عهد با آنکه چون اراده حق اِذَا ارَادَ شَيْءٌ يَقُولُ كُنْ فَيَكُونُ
 شئی که ما را حق سوی او است را بنما می که ما را سوی حق او است بنمون
 خجسته گوهر سحر وصال سترانه که او است در صف علم حق در کنون
 نبرد فضلش فضل است فاذا الاضلال نبرد وجودش مغن است مانع الماعون
 عدوی او است بنجو خصم یار از او یار مطیع او است خود او من و جل از او ملوک
 بر صف طلعت من جاف حوله الاضلال سرود می سخن از بود می از او مانون
 بدح ذاتش میقیم آنچه گفته خدای نه شر الشرا یمنعهم الغاؤون
 تو اخیلفه رحمن دای سفینه نوح غمین مشو که حقیقت نقض شد موعون

بعد حضرت آدم بجزر و کین قایل	بدون جرم و گناه ریخت از برادر خون
بعد نوح چون گمان شکست عهد پدر	ببذل نفی نسب شد غریق بحر الهون
بعد حضرت یعقوب یوسف صدیق	ز کید اخوان دقید بندگی سجون
بعد حضرت موسی زبط اسرائیل	یکی چو حضرت هارون دیگر قی قارون
بعد حضرت روح الله از حواریتین	یک از خاچا و یهودا یک از صفا شمعون
بعد حضرت ختمی مآب از امت	یکی بصدق ابوذر یکی ابوشعیب
بعد حضرت اصلی دوتن وحید شدند	یکی رشید امین و یکی جان جنون
بعد طلعت انبی هم این چنین بایه	یکی است ثابت عهد و یکی است یاقصودون
بعین لب گشایم ولی خدا گوید	هر آنکه میسکند عهد من بود ملعون
ز حق بعد مر این فرقه چشم می پوشند	که حق ز باطل پیدا است در جمیع شئون
قسم بردی تو ای مقتدای کل امم	قسم بموی تو ای رهبرای کل قرون
قسم باصل تو یعنی بضررت مطلق	قسم بحی تو یعنی بحقیقت چون

قسم بوجه تو یعنی بوجه الشرف ۱۳۲ قسم بسر تو یعنی بسر المخزون
 بخاکپای تو یعنی کمبای مراد بگرد راه تو یعنی بتو تپای میون
 بمطبی قدم تو بموطن و آتین بسجده گاه خلائق بریت و الزیتون
 کعبی ثنای تو ام مطمئن گردد دل سرسراغ ببالین نمی نهد دیون
 ولی نصیم کجا مدح تو تواند کرد نیازموده نهاده است پای دیون
 مطیع امر تو از کبد نفس با آزار اسیر بند تو از شید و هرباد مصون

اشعار بھاریہ یا صنفیہ

[illegible]

هَوَا لَابِ

فروانی گرفت ظل ضیعی بهار لب زین شست بارشکوفه شیرخوار
 بار درختان شدند بار در و بار دار سرنهان هر چه داشت کرد میان بزمگاه
 تو کو فی امروز شدت نه اشک

فصل بهاری گذشت باد ایاری وزید فواکه رنگ رنگ زهر شمر شد پدید
 نقش در زد و کبود سیاه و سنجید ز حضرت بی بری خاک بسر نیت پدید
 ز داغ دست تهنی مار بخود ز چار

باز شده بوستان سنگ بشتین ۱۶۴ صورت هستی گرفت لطیفه مار وین
بصورت گونه کون آمد مار وین فست و بادام و جوز خندق و زیتون وین

ترنج و نانج و سیب آبی و امرود و

باغ تو اکر گردا و سنگ سنگ سیم و درش گونه کون لعل و درش رنگ
زبر جدش کیل کیل ز مردش سنگ سنگ لالیش مشت مشت درایش چنگ چنگ
خزانش کوه کوه جواهرش بار بار

چو دید معان که تیر تیغ بر آفاق زد ناریش کاخ ریخت شعله بنه طاق زد
خانه ز قشلاق کند خیمه به سیلاق زد سحر و کتاب گفت طعنه با وراق زد

ز شهر بر بست رخت سیاه انمدها

سکوفه در نوبهار گرد بر آرد و شاخ کنون شکوفه بر ریخت چون ثمر آرد و شاخ
بر اثر یکده گربار بر آرد و شاخ دانه بر آرد و بیخ بیخ بر آرد و شاخ
شاخ بر آرد و برگ برگ بر آرد و بار

۱۶۵
بیاغ بس نسو دین باردی اولاد او
پس مه خرداشان تبیه مرداد او
گاه بدایه سپردگاه باستان او

تا همه اطفال باغ شدند کامل عیار

طارم پچان تاک سپر آیین بود
خوشه انوار اوسیل و پروین بود
بشاخ نیلوفر و تنه نسیرین بود
یا کلف شیخ شهرنجه سیمین بود
یا گلجوی عجز نشد در شاهوار

طیبت لعل ساز لعل تراشیده باز
لعل تراشیده را پهلوی هم چیده باز
پهلوی هم چیده را به نقره چیده باز
نقره چیده را به تخته پوشیده باز
تخته پوشیده را بنام نامیده باز

درخت نارنج بود دخترکی کاظمه
ز نفع باد بهار بیاغ شد عاظمه
طلح سمنی برادری مدد تابد
طلح سمنیش شده مدد پر از آبد
بچهر گلگونش مانند آبله آبدار

برز شاخ مین سبک سمن دقن ۱۶۶ نیمه رخ سرخ دوست نیمه رخ ندومن
عاشق و معشوق کی رود بیک پهن فی عظم عاشقی است کشته و خونین کنن
عجب دم دلد او کی زود ماور باد

درخت امرو دین کشتی آینه کشته صراحی ساخته در او شکر نخته
مست و کل فرخبران هم در آینه کشته برابر آفتاب شاخ آینه کشته
کز پس شش مه شود دوی سهارا

مهندس طبع ساخت هند دانه کره علوم جغرافیای دج در او کسره
جزیره و بر و بحر چشمه و کوه و دره بعرض چون مایه شش زدن دگر دانه
بزن خط استوا بر خط نصف النهار

روی دلارای به آرزو سبب زرد شد چهر مصفاى او از چه پر از زرد شد
لحان برم همچو من صفت غم و درد شد چنین شود هر که اوزد لبرش فرد شد
چنانکه من کشته ام به جزاردن

بجان رسیدم ز درد ساقا خیز ^{۱۶۷} از آن می درد سوب با غم ریز
ز می بستم خرد خاک سیه بریز نامه کنم سخت سخت خامه کنم ریز

جامه کنم چاک چاک جامه کنم پاپا

آتش عشق و جسون شعله زندگاه کا گاه کنم دای دای گاه کشم آه آه
ناک ناک سال سال مویه زمان باد صبح چو کلبک در می خنده زخم قاه قاه

شام چو مرغ سحر گریه کنم راز را

از غم باری عزیز ز بحر شخصی شریف چهره اوبس نسیر پیکر اوبس لطیف
منطق اوبس نصیح کلام اوبس مریز رتبه اوبس منع درگاه اوبس نسیف

بازوی اوبس قوی سیکل اوبس نرا

فرقت اود کلد از دوری اوجان نمکن گرگس افستنه جوسنبل اوجان کن
ابروی اوتیغ کش مرده اوتیرزن آهوی اوشیر کیر غمره اوصف شکن

هندوی اودل باطره اوجان شکار

سیرت او ازین حالت او مهربان ^{۱۶۸} صحبت او دلفریب وقت اجل بیان
 حضرت او مستطاب حجت او مستعان طلعت او آفتاب نعت او آسمان
 رقت او مشتری قدرت او دروگنا

آدم نوح ابراهیم نوح خلیل اعدال خلیل یوسف غلام یوسف موسی کمال
 موسی عیسی مقام عیسی احمد خصال احمد قائم قیام قائم ابهی جلال
 بهار عباس نام غصن خد او دنگا

بار در آمد ز در جلوه کنان دوست دوست دیده غلط میکند نیست غلط او است دوست
 چه جای پیر این است من بر پوشت ساتی مجلس کلبه بار دگر دوست دوست
 مطرب مصل نخبان بار دگر یار یار

جلوه ای از روی او گلشن گلشن تمن نکستی از خوی او عالم عالم چین
 نکته ای از لعل او کشور کشور مین شبنمی از موسی او دنیا دنیا ختن
 نسبی از بوی گویستی گیتی تار

ای سرائیل و ما در خم چو کان تو ^{۱۶۱} غلطان از هر طرف چو کو بیدان تو
 خوش آن سرود جان که رفت بپسار تو هر سرود جان کی شود قابل قربان تو
 کرنمایی مستبول ز بنی بری قضا

عقلی و عقل نخست روحی و روح روان مهری و مهر سیر حانی و جان جهان
 ماهی و ماه زمین شاهی و شاه زمان ملک و ملک این جیسی و حسن امان
 خلدی و خلد برین باغی و باغ بهار

تاج زیبای تو بحسن دعوی گرفت عاشق و معشوق و عشق صورت و معنی گرفت
 لفظ معنی شافت اسم ستمی گرفت در خود هر کسی مسکن و مأوی گرفت
 عشق بجز نیاز حسن مبته و وفا

شاهی آماج شاه شاه ملائک خدم ماهی آماج ماه ماه کو اکب حشم
 خضری آماج خضر خضر مبارک قدم میری آماج میر میر معالی شیم
 قطبی آماج قطب قطب مظهر دأ

شمس جالت چو گشت بعالم افروخته ^{۱۷۰} بهر کسی عاشقی نبوی آموخته
 یکی چو حباب و چشم بهر برد و خسته یکی سراپا چو شمع ساخته و سوخته
 یکی پی سوختن پر زده پروانه دار

توئی توفیق تویم توئی تو اصل قدیم توئی تورب حیم توئی تو حق علیم
 توئی توحی کریم توئی تو عرش عظیم مهر تو خلد نسیم تو نار بحیم
 حُب تَوْفِیْمُ الْعَرِیْنِ بَعْضُ تَوْفِیْقِ الْفَرِیْدِ

حق و حق جدید رکنی در کن شد ید صریح و صریح مشید فردی و فرد و حید
 توئی ولی حمید توئی کتاب مجید توفیق نایب از تو بحکم نایب
 تو مالک یوم دین تو صاحب خفا

حضرت مدثری مظهر و طاهری غالبی و قاهری مقتدر می طاهری
 نصیری و ناصر می کاشفی و ساتری ادلی و آخندی غایبی و حاضری
 باطنی و طاهری نهانی و آشکار

اگر نماز آوریم توئی تو مسجود ، ۱۷۱ اگر نیا آوریم توئی تو مسجود ،
 بحق چو راز آوریم توئی تو مقصود ، رو کجہ باز آوریم توئی تو مسجود ،
 شود مارا بس است غیب دیگر چکا

اصلی اصل الاصول ذاتی ذات العلی صدری و صدر الصدور حجبی و وجه القدر
 بدری و بدر البدر شمسی و شمس النعمی غیبی و غیب الغیوب بی درت الورد
 سری و سر الوجود نوری و نور النور

سر کرم توئے رفر مننم توئی غصن منظم توئی اکبر و اعظم توئی
 اصل مقدم توئی اسبق و اقدم توئی بیش توئی کم توئی طهر توئی یم توئی
 این تو دو آن ہم توئی توئی خدا و کلا

دیدہ چکار آیدم اگر بخوید لقا لب بچه کار آیدم اگر بخویش
 تن بچه کار آیدم اگر گردد وفا سر بچه کار آیدم اگر نباشد خدا
 جان بچه کار آیدم اگر نسا ز من شا

اگرچه بچید لغات دیده او کور به ^{۱۷۲} لب که گوید شاست لانه زنبور به
تن که نگردد فغان بجاک مستور سر که نباشد فغان ز ملک تن دور به
جان که گردد نثار باد غم خوار و را

ای که چشم تو برد تا بش خورشید تاب کتاب داری بدست برد آم کتاب
ز ملک نوح نجی کبوه داری شتاب کوری و با ذره بین مطیلبی آفتاب
دور بنه دور بین دیده نزدیک آرد

بیازا بچی افق شمس در اشراق بین تابش خورشید عشق جوشش عشاق بین
شور در انفس گرفتند در آفاق بین کتاب اقدس بخوان بهمد و ميثاق بین
گوش سوی عهد کن چشم ميثاق دار

از ره رب کریم دگر مرد برخلاف از این خط مستقیم دگر مجرا خراف
بامر شاه علیم دگر نخواه اختلاف بشرع فرع تویم دگر لمن اعتداف
بعد از قدیم میان میان استوار

طلعت شمسُ التَّوَنُّسِ طلعتْ عیدِ اہبست ^{۱۷۳} قدرتِ رَبِّ الْفُؤُسِ قدرتِ عیدِ اہبست
 رحمتِ رَبِّ الرُّبُوبِ رحمتِ عیدِ اہبست حضرت غیب الغیوب حضرت عیدِ اہبست

ذاتِ الہ الاولہ ذاتِ ہمین شہراً

حاملِ اسرارِ حقِ کبوجِ اولیتِ کیست محلِ ثقلِ عظیمِ طاقتِ کسِ چسبیت
 بجایِ حقِ غیرِ حقِ حبانِ کندیست نیست محلی کجائیشِ حقِ جزا و نیست نیست

در ہمہ ارض و سما در ہمہ لیل و نهار

نعیم و صفِ حبیبِ ای احبابِ گفت چو بین الاحباب بود سطرِ الآدابِ گفت
 ولی تبصیفِ حقِ ہر چہ زہرِ بابِ گفت بجزا للترابِ رَبِّ الاربابِ گفت

بندہ کجائی بردباتِ پروردگار

مستطوبہ بیت نہ حروف

ہو اَلَا بَہ

ہا ہلہ بشدی بقار بہا، عرش مہنی زبہا بہا،
چرخ معنی ز علا بہا، شمس معنی ز جلا بہا،

بشری بشدی لقوم لہقا،

طوبی طوبی لابل اللہا،

ہلہ آن کاشف اسر غیب، غیب مع است بلا شکیب،
یب کن یب کہ یب عیب، عیب نہ گر خواجہ موسیٰ شعیب،

یا طار الان لقت جاز الالب،

فی ظل النور اذا قد کتب

آمده آن بحیث اندر جهات ۱۷۵ جامع اسما و جمیع صفات
مالک آب و ملک افعال پرده بر انداخته از وجوہ ذات

قَدَرَفَعَ اللَّهُ فِي الْآفَاقِ صَيْثَ

هَذَا يَحْيَى دَهْدَا يُمَيْثَ

غیر بهائیت جبار امیث اکند غیاث است بهر تنیث
کوی بآن محتبان خیث از رنن طیر قبا این حدیث

إِسْمَاعِيلَ مَطَرٍ لِلْعَيَاثِ

عَفَّةً هَذَا مِنْ الْمُنْعَاثِ

خوطه دری چند بحسب حاج دفع کن ارضین دلت احوال
سازسل تو مصفا زجاج غذب فرات است سمح احوال

قَدْ طَهَّرْنَا نَحْنُ كُلَّ زَيْجِ

مَنْ قَرَعَ الْبَابَ دَجَّ دَجِّ

آمده آن فدی کن صد بیج ^{۱۷۶} آمده آن زنده کن صد میج

آمده آن نطق ده صد فصیح آمده آن المح کل میج

قَدْ رَقِيتَ فِي صَفَاتِ الْفَضْلِ

مِنْ سَلَمِ الْإِبْتِغَاءِ نَبْذًا أَصْحَ

آن گل تنهید برآمد ز شاخ و آن شه تهنیس در آمد بکاخ

جان ز قیامش شده در اصرار تخنی صحرای جهان شد فراح

صُورِي فِي الْأَطْرَافِ إِذَا قَدْ نَفَخَ

رُفُوحٌ فِي الْأَجْسَادِ إِذَا قَدْ رَسَخَ

ای تو بیک جلوه وجه وحید دی تو بیک جذب ذات فرید

ارض بدیع آری و خلق جدید خسر و عالی کنی ادنی عبید

أَشْهَدُ بِأَنَّكَ وَمَنْ فِي السَّالَاةِ

أَنْتَ إِذَا تَأَهَّرَ فَوْقَ الْعِبَادِ

كَلِمَاتٍ أَكَلَوْتُ طَاوُ ١٧٧ كَلِمَاتٍ رَاجِعَتْ مَعَا

يَا قَدْ أَمَرْتُ بِرَوَانِهَاتِنَاوُ عَارِفٌ تَوَادُّو كِيَابُ شَاوُ

فِي كَلَفِ الرَّحْمَةِ إِنِّي أَلُوُ

مِنْ تَرَجِ الْفِشْتَةِ إِنِّي أَعُوُ

طَلَعْتُ أَعْلَى رَسْمَاتِ نُوُ جَلُوهُ لَرَأَيْتُ مِصْرَ نُهُوُ

بَارِ بَدِينِ نَفْسِهِ فِيلِ صُورِ زَوَكُهُ إِلَى اللَّهِ تَقْصِيرُ الْأُمُورِ

قَدْ نَصَبْتُ رَأْيَهُ رَبِّ الْبَصِيرِ

نَعْمَ الْمَوْلَى نَعْمَ النَّصِيرِ

بَلِ نَفْسُهُ دُوسٌ بُوْدُ نَفْسُهُ سَاُ مَحْنٌ بِعِيشٍ شَدَّ كَشَافُ رَاُ

مَحْنٌ دُيٌّ أَرُومِيٌّ شَبَايِدُ بَارُ فِي بُنَايِ عَسَاقِ وَجَارُ

أَقْسِمُ بِأَنَّهُ وَرَبِّ الْغَيْرِ

لَا حَ مِنْ الْمَغْرِبِ شَمْسُ السَّحِيرِ

شُعَّةٌ طَلَعَتْ شَمْسُ الشُّمُوسِ ١٧٨ هِمْنَةً قَدَرَتْ رَبُّ النُّفُوسِ

در همه اقطار فروگرفت کوس در همه ملک از عجم و روم و روس

أَشْرَقَتِ الشَّمْسُ بِأَنْوَارِ الشَّمْسِ

جاءَ لَنَا الْيَوْمَ كَأَجَارِ الْأَسْسِ

کبر و سلمان دیو و کوش از شه ابھی همه دار کیش

رحمت حق است از اندریش آب ز یک چشمه خورد لگن میش

قَدْ حَسِرَ الْيَوْمَ جَمِيعُ الْوُحُوشِ

قَدْ سَرَّ السَّحْبَنُ تَمَامَ النُّفُوشِ

آمده من یفهره الله بنص نص بیان خاص ابل انص

مسترض نص مبین نقص یوم تقار است کما فی القصص

يَا لَأَلْأَنقَطَةِ بِلْ مِنْ مَحِصْ

قَدْ طَلَعَ الرَّبُّ هَذَا الْقَمِصْ

طاعت مَنْ يُشِيبُهُ اللَّهُ فَرْضٌ ١٧٩ فرض بود بر همه اهل ارض
ارض خدا آمد باطل و عرض عرض امانت نتوان داد عرض

جَوَّهَرُكُمْ مُسْتَتَرٌ بِالْعَرْضِ

أَنْفُكُمْ خَائِفَةٌ فِي الْعَرْضِ

مژده که رچید بها آن بساط آمد و ستر و بساط نشاط

چید بساطی بد و صد انبساط امر محیط آمد و عالم محاط

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يَخْضِلُ لَكُمْ

أَكْرَمَهُ اللَّهُ تَقْدِيسَ مُحِيطٍ

جمل بود معنی بارش و اطافی بود سرش و ادغلاط

درک کن این نکته بسی محاط خط کن این سر کمال خفاط

مِنْ قَلَمٍ الْأَفْرَدِ لَوْحٍ خَفِيطٍ

قَدْ خُتِمَ بِحِجَابٍ غَلِيطٍ

۱۸۰ جلوه گر آمد بقیص بدیع
 مستوی آمد چو بسترینع منگی کرسی عنایع
 قَدْ خَلَقَ الْخَلْقَ عَلَى الْإِخْتِرَاعِ

وَأَبَدَهُ الْأَمْرَ عَلَى الْإِبْتِدَاعِ

نیر آفاق بر آورده تیغ حرق نموده همه احجاب بینع
 قسمت خاش شده آه و دینع سکه شمس است بسی بیلع
 أَسْمِعُوا الْقَوْلَ وَهُمْ فِي الْفِرَاقِ

لَيْسَ عَلَى الْمُرْسَلِ إِلَّا الْبَلَاغُ

شمس در اشراق بیج شرف نور طلب انجش از هر طرف
 ذره صفت و کثرت صفت مقبض از او قمر بی کلف

ارْتَفَعَ الْعَالِمُ بِالْإِعْرَافِ

وَأَخْخَصَ الْجَاهِلُ بِالْإِقْبَافِ

خرق کن این خنّده سالوس ذرق^{۱۸۱} زرق بریای فاسا زعرق
عرقه چه ترسد ز بروقات برق برق چه آند که شد آبش فرق

يَا لَآءِ الْوَاهِمِ اِذَا قَدْ صَدَقَ

لَكَ لَقْنٌ طَبَعًا هُنَّ طَبَقٌ

ای جگر پاک ترا ز روح پاک ذات تو اعلی است ز روحی پاک
بار تو بر هم شکن بار پاک بار تو سا طه کن بار پاک

اَنْتَ لِحُلٍّ كَلَوْتَ مَكْنَتَ

وَصَدَكَ يَا رَبِّ لَكَ لَأَشْرِكُ

ای شد ز ریه دست مصل دگر افلاک کفّی تجلّ
فرش غلامان دست عرش دل دل چه بود دل که بودست گل

مَا اَنَا رَبِّي اَنَا عَبْدٌ ذُلِيلٌ

اَنْتَ بَهِي قَدَمِي جَعَلَنِي

با بهر شه می که جمال غلام ^{۱۸۲} گشت عیان فی ظلم من غلام
 یافت از او ملت قائم قوام کرد قیامت ز قیامت قیام

قَدْ رَعِيتَ كُلَّ عِلَامٍ رَمِيمٍ
 نَزَلَتْ اِنَّا عَمَّ شَيْ عَظِيمٍ

مرده که محبوب همه عالمین مقصد و مقصود همه مرسلین
 منظر و منظور همه عارفین مطلب و مطلوب همه مقبلین

قَدْ نَشَفَ الْوَجْهَ لَا بِلِ الْقَيْنِ
 اَزَلَقْتَ اَنْجَمَ الْمُتَقَيْنِ

شایه مشکین قلم شد مو ساحه مشکوی جان مشکبو
 از قلم ابداع مشکین او کشته نمود از هوایات هو

مَنْ عَرَفَ اَتَى عَلَى نِيَّ عُلُو
 مَنْ شَعَ النَّفْسَ وَتَى نِيَّ دُلُو

دیده ای که من جمله ۱۸۳ هر چه جزا است کن از دل
تا نگوئی ز او یک دل کی شود این دست از زلزله

مَا أَتَىكَ لِيْلَتٌ
وَحَدَّثَ تَرْفَعُ الْأَشْيَاءَ

ز دچو منادی بطور صیلا بر طار ارض و سما بر طار
قاعه را خواند بخوان و لا از تو آلت آمد و ازنا بلی

وَجِئْتُكَ مِنْ كُلِّ جَانِبٍ جَلِيٍّ
وَأَمَّا عَنْ كُلِّ صِفَاتٍ عَلِيٍّ

چون نبرد عقل مذات تو پی خد نصیم است شای تو نی
نطق دی و نعت تو بیست هی نیست تحیات خدا صدی

بِأَنْتَ تَسَادُّ بِرَقَّتِي
قَدِ انْتَهَى اللَّهُ بِاسْمِ اللَّهِ

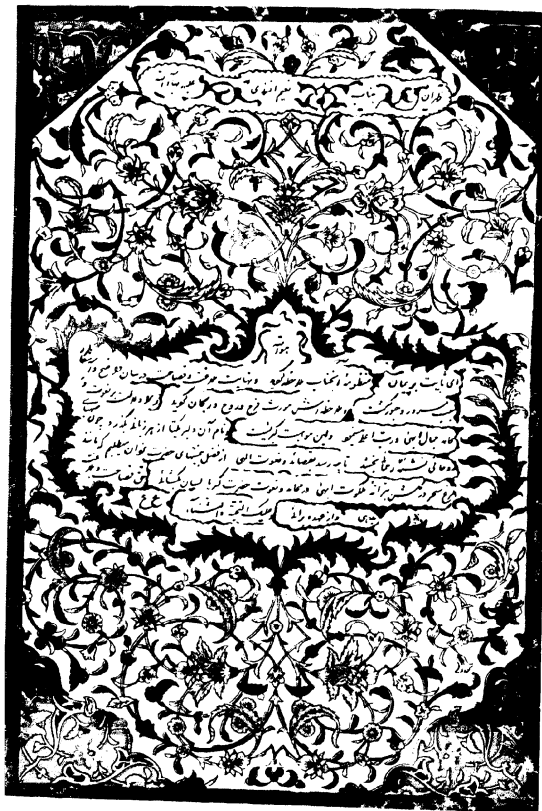
گفته شد این شعبه در ایام ۱۸۴۰ در سنه دویست و یک بهاء

روح امین گفت که در انتها، خیر شارت ده باهل بهاء

وَرَحْمَةُ اللَّهِ بِنَا فِي الْكَلْبِ

وَنُضْرَمِنْ اللَّهِ وَنَمُحُّ قَرْيَبَ

سال ۱۳۰۲ قمری

دران می خست

ای بایست بریدان
بسیار و در جوارش
کدام ببالا می
در حالی
هر که در پیش
در آن

کتاب دوم

اوله عقلیه

هَوَا الْعَظَمُ لَا يَهْجِي

باز آمد بهار و آمد گل	لاله و یاس و سوسن و سنبل
تکیه زد بر سریر شاه بهار	خطبه خوان شد تهنیت میل
ابر ز آّب و باد رفت جهان	برق زد تیغ و رعد کوفت دهل
از سوار و پیاده صف بستند	در چمن شکر شکوفه و گل
پس همه جانب از نسیم دمیم	بفرستاد انبیا و درّ دل
تا بهر شاخ مرده گوید قسم	تا بهر مرغ خنثی خواهد دل
تا بپوید جاد سومی نبات	رو بمقصد کنند قطع سبّل
همه اجزاء کائنات شوند	حاضر اند حضور حضرت گل
تا بهر بینند قول ربّ جهم	کَيفَ يُخْفِي الْعِظَامَ وَهِيَ رَهِيمٌ

۱۸۶ کل حرا سلفت در گلشن
 ببلان دیده شمار و شن
 مقدم فسرخ مبارک گل
 باد میمون به ببلان چمن
 میدهم مرده ضلّصل و قمری
 میرند خنده سفل و سوسن
 گوید آن گل برآمد از سرشاخ
 که برآمد ز ببلان شیون
 آمد آن گل که بود در همه عصر
 خسته خار ابتلا و محن
 آمد آن گل که دید در همه وقت
 ببلانش اسیر زاع و فغن
 یعنی آن گل که شصت سال کشید
 رخت از یار و دولت اردشمن
 تا بفسد مان و حکم حق سازد
 تیغ را داس و نیزه گاو آهن
 صیغه صلح شرق و غرب زند
 طفل ترک سلاح و حرب زند

مرده یاران که یار یار شماست ^{۱۸۷} وقت کار است و کار کار شماست
 آنکه شد مرکز توجه خلق متوجه سوی دیار شماست
 آنکه سر به پایش افشانیم او کنون تاج افتخار شماست
 بستانید و جان نثار کنید که سر و جان ما نثار شماست
 شهر یاری که شهر بند عدو بود صد شکر شهر یار شماست
 ما نکریم خد متی بسزا دیده مادر انتظار شماست
 چشم بد و در چشم اهل جان تماشای روزگار شماست
 گل سوری بیستان آمد نوبت ناله های زار شماست
 مرده ای میدان بهار آمد بهتر از صد بهار یار آمد

سرزد از مغرب آفتاب دقار^{۱۸۸} شرق از آن لیل گشت غیب نیا
 این همان آفتاب مستقر است که کنون چون فلک بود و آرد
 این همان آفتاب مشهور است که به در زمین بود سیار
 این همان آفتاب نورانی است که خطایای خلق کرد و تار
 این همان آفتاب که مغرب سینما به طلوع روز شمار
 این همان آفتاب که شرق تافت بر غرب و دیدیش آثار
 این همان آفتاب عهد کرد و نقبس کرد و انجم و اقصا
 این همان آفتاب روحانی است که از او خیره میشوند ابصار
 غرب را گو کنون بشرق بناز شرق را گو کنون به غرب باز

بر شما بند و جمال قدم ^{۱۸۹} شد نماینده جمال قدم
 در جمال حیل او بسینید رخ رنشد و جمال قدم
 و زبیا ن بلیغ او شنوید نطق ز بسده جمال قدم
 و ز صفات کلمی او گماید خوی فرخنده جمال قدم
 و ز لب لعل او نظاره کنید لب پر خنده جمال قدم
 و ز عطایای او بیاد آریه دست نخنده جمال قدم
 بشتابید تا چو ما نشوید خوار و شرمسند و جمال قدم
 در رهش بندگی کنید و شوید بنده بند و جمال قدم
 گر شما بندگی ز سر گیرید بخند از بندگی ز سر گیرید

ملک ایران کشور امریک^{۱۹۰} میفرستد بمینست تبریک
 که مبارک قدم مرکز عهد باد میمون خطه امریک
 شمس مشرق برآمد از مغرب لیک مشرق از آن شد لیک
 کایت وحدت حقیقی حق که ندارد بدیل و شبه و شریک
 کرده یک خطه مشرق و مغرب کرده یک فرقہ دین و مذهب
 داده دلها چنان بهم پیوند که نیابند تا ابد تفلیک
 گرچه از راه آب و گل دوزند لیک از راه جان و دل نزدیک
 گفت و البته ساری جاری است در مالیک و ملک حکم ملک
 که بود موعده و داد بشه آمده وقت اتحاد بشر

اَمَيَّتْ اَناس با همه بشريم ^{۱۹۱} بنده يك خدامي دادگريم
 خواهران و برادران هميسم چون زيك مادر زيك پدريم
 هم يك صورت و يك هويت هم زيك عنصر و زيك كهريم
 متكل با حسن التقويم مقصور با عدل التصويم
 همچو درنده جنس خود ندرد ما چرا نوع خوشترين بدريم
 مدتي رنج دشمني برودن حال يا عيش دوستي ببريم
 متوطن درون خانه تنگ از چه رود دشمنان كيدگريم
 همه دانيم باريك داييم گرويب ستم گر ان نغوريم
 ميرند صاحب جهان فرياد بندگان رسته بندگان آزاد

گرستان و کبر و بودایم^{۱۹۲} گریه و بسود و ترسایم
 گرز و دوس و پر و دوس و دشت ز انجلیسم یا فراسایم
 گرز امریک و گرز افریکیم ز آسیا یا که از اروپایم
 مردیک خاک و طفل یک و ظنیم خلق یک شهر و اهل یک جائیم
 گریه ایم و زرد و سرخ و سیاه چار طبع و جود یکتایم
 این همه اسم های رنگارنگ خوش شوئید یک مسایم
 این همه حد و سد چرا سازیم ماکه چادر نشین بصحرایم
 جنگ ادیان خواب کرد جهان ماکنون صلح جوی دنیا ایم
 این جهان مبتلا برنج و غناست چاره اش منحصر بدین بهاست

این همه تیپ و توپ و طیاره ^{۱۶۳} این همه تیغ و تیغ و خمپاره
 و این همه نیر و تفنگ و تفنگ موز و میثاق و قداره
 این همه بلب و این همه بالون این همه حسن و این همه باره
 این همه موج و فوج و خنجر کش این همه جوش و جیش و حراره
 تا نمائیم ما همه خود را خوار و زار و اسیر و آواره
 نیم ما خون نیم ما ریزد براد سه چار و خو نخواره
 پس بیایست چاره فی ناچار جست از بهر خلق و سچاره
 شصت سال است طلعت با گوید ای فرقه استمکاره
 مجلسی صلح خواهد میباید بر شهان پادشاه میباید

این همه در جهان جدال هست ^{۱۹۳} ای سلاطین دای جدال هست
 این همه قتل و نهب و خوریزی ز آنچه کردید تا جدال هست
 این همه اختراع و صنع جدید بهر تنسیع جان دال هست
 این همه کرد و حید و تدلیس از پی فتنه و قتل هست
 این همه صرف مال قوم ذلیل از پی عزت و جلال هست
 این همه خرج و این همه اسراف این همه بر جهان دال هست
 بر تیسمان و بیوگان آزار بر ستمیده گان دال هست
 بر عایای مستمند فقیر بهر جنگ این همه منال هست
 که باین مال و این منال زیاد میتوان کرد این جهان آباد

ای خدا جو خداست میخواند^{۱۹۵} حضرت کبریات میخواند
 ذات باقی ز عالم فانی سوی ملک بقات میخواند
 ای توشاق و مظهر ثواب حق بزم لقائت میخواند
 ای منسینی تو آسمانی شو کز زمین بر سمات میخواند
 حق یکجا میان جنگ و جدال سوی صلح و صفات میخواند
 بند گانش غریق بحر بلاک از برای فداات میخواند
 شاه دین ای که ای راه نشین در صف انبیات میخواند
 جانب صلح کل صلاح عموم سوی دین بهات میخواند
 سعی در اتحاد من فی الارض هست بر ذمه خلایق فرض

خالق جان در ارق تن کیمیت	هر که گوید مُصَوِّر من کیمیت
چشم بسته دیدن کیمیت	گوش را قابل شنیدن ساخت
بانی این مقام و مسکن کیمیت	آفریننده سپرد و بخوم
در شب تار و روز روشن کیمیت	بر فروزنده مه و خورشید
مجلس آرای باغ و گلشن کیمیت	صانع گل شوق بلبل
کوهر اندوز کوه و معدن کیمیت	لاله انسه و رتبه و صحرا
آکنده سازد چنین مژین کیمیت	فرق طاوس را بتاج گهر
آتش افروز سنگ و آهن کیمیت	کیمیت الفت ده ز وزیرین
وَحْدَهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ	همه گویند بادل آگاه

ایدل ایدل بیا خلوت راز	۱۹۲ خلوتی با خدای خویش بساز
لذتی از حیات و عمر بگیر	ده خلدی بروی خود کن باز
دست حاجت بزن بمن فصل	رومی طاعت نه سجاک نیاز
عیشی آید بود از این خوشتر	که تو باشی و یار خلوت راز
دست درو آب صدق بشوی	کبر و کین را زیر پای ادا از
در حضور خدای خویش بایست	با خضوع و خشوع و سوز و گداز
شرح راز و نیاز خویش بگوی	در بر کار ساز بند و نواز
سر خلقت بچشم خویش بین	ز آنکه معراج مومن است نماز
إِنَّمَا مَطْلَعُ الزُّبُوبِ	خَلَقَ الْخَلْقَ لِلْعُبُودِ

دل بجاودستان کند ^{۱۶۸} یاد آن یار مصداق بان کند
 شب ناز و سحر شب آهنگی به هوا تخی اگر قفان کند
 بر نیاید دم و فرد زود ذکر یا تو اگر بیان کند
 قطره آب می نوشد مرغ تاله سرسوی آسمان کند
 دانه از خاک بر ندارد مور سجده اش تا بر آستان کند
 کند تا دو کعب بند گیاه سرفند او ز خاکدان کند
 نهد برگ تا به تن را از پی حشش زبان کند
 نیست چیزی که عرض حاجت خود با خداوند راز دان کند
 همه دگر و ذکر توحیدند در نماز و نیاز و تمجیدند

نمیت کس کر خدا رجا کند	۱۹۹ وقت غم بروی التجا کند
مشرکی نیست کاو میان بلا	چون موصد زحق رجا کند
معدی نیست کاو بوقت خطر	همچو مخلص بدل دعا کند
کافری نیست کاو بجاو امید	طلب حاجت از خدا کند
هیچ بیدین درمندی نیست	کر خدا خواہش شفا کند
گر خطائی کس خطا کاری	دانش از ذات خود خطا کند
طبع بی اختیار ما دانا است	نمیت کاری کہ جز بجا کند
چون با اختیار ما دادند	کاری اختیار ما کند
طبع و نفس و خرد کہ پی ز پی اند	ہمہ بالذات بندگان دی اند

هستی دانه آله بستی هست ^{۲۰۰} کش بیای دست دستی هست
 گاه پست نمود و گاه بلند تا به انی بلند دستی هست
 او پرستش سرشته در گل تو ز آن خداجوی دبت پستی هست
 ددت پیر خواب تا دانی غیر از این منزل نشستی هست
 در پس خواب می کند بیدار که درستی پس از نشستی هست
 نه بخود آمدی نه باز روی دستگیری و پای بستی هست
 گاه شاد نمود و گاه غمگین کو بجای شراب مستی هست
 دعوت انما کند ظاهر که بهر دورانی آشی هست
 صنع کرد تا تو را آورد آله آورد رهمنمائی کرد

هر دوگان مرد کار میخواهد	صاحب اختیار میخواهد ^{۲۰۱}
این همه عضو ظاهر باطن	روح فرما نگذار میخواهد
این همه خلق مختلف شرب	نمکی کُلفت دار میخواهد
این همه حرف مؤلف مخرج	نا طعنه هوشیار میخواهد
این همه چرخ و آلت و دشین	کار و ان مرد کار میخواهد
این همه نقش مرد و اسب و گیاه	شخص صورت نگار میخواهد
این همه شاخ و برگ و میوه و تخم	ساقه فی استوار میخواهد
این همه دستگاه ارض و آ	قادر کردگار میخواهد
در جهان جمله هیچ کثرت نیست	که هم او هستی بوحث نیست

کثرت آن کس که جمع ضد کرده ^{۲۰۲} ضد و نذر احسم نموده
 جز جزبند تمام عالم را از دگر جزر مستم کرده
 احتیاج وجود هر موجود قبل از احباب منوجه کرده
 بهرامکان کون هر ممکن سم و تریاق مستعد کرده
 در جمیع صنایع محصور صنع بی حصر منضم کرده
 همه اضا و را بیکدیگر بهر ترکیب مستعد کرده
 ماه و خورشید و باد و باران را ز پی پرورش معد کرده
 حل و ترکیب ابلیت تبیحجه آن ذات منفرد کرده
 آنچه باید کم و زیاده نداد عقل داند که بی اراده نداد

و عد حق را بجه پیمبرین ^{۲۰۳} در حق نسل او مقرر بین
 نوح گوید خدا بخانه سام درجه نسل او پیمبر بین
 باز گوید غلام او کنعان نسل او را غلام و چاکر بین
 هم بیافت خدا ده دست نسل او فاتح و توانگر بین
 و عد حق بین بحق ابراهیم نسل او با شمار حشر بین
 و آنچه گوید برای اسمیل در بارش ده و دسرد بین
 و آنچه یعقوب بایودا گفت نسل او بر یهود مستر بین
 گفت دشمن که ابراست احمد نسل این کوثر آن یکم تبر بین
 جز تو انامی پاک پاینده کیفیت دنامی را از آئینده

۲۰۴ من بصدق کلیم و بطبق کلام
 چار بشت شده بچار مقام
 بنگرداده دانیال نبی
 خبر از سه ظهور و سه ایام
 شد زمان نبوت احمد
 هزار و دویست و شصت تمام
 شصت و نه هفته بود تا مسیح
 تا بهاد و هزار و سیصد تمام
 باز چون دانیال یوحنا
 مکیک دو ظهور را اعلام
 مصطفی سال عیسی مهدی
 اربعین گفت و سبعة اغوام
 چارعت از چار پیغمبر
 وصف قائم بین و صدق امام
 آنچه قائم بوصف ابی گفت
 صدق واقع بین بطبق کلام
 این خبر ها که داد در کتاب الناس
 در نیاید هیچ حدس و قیاس

لوح پاپیس مین و ناپلیون ^{۲۰۵} کز کفش ملک شد چنان بیرون
 مین بلوح رئیس کزید او رفت بیرون ادرنه و مادون
 لوح بران و حال رقابین که چنان شد غریق بحر الهون
 لوح ایران مین و خسراش چون دو اصبح بهم شد بمقرون
 لوح آمدس بخوان و مرده او که توای ارض طاشو مخزون
 معشر الروم مین و صوت البوم کرسی ظلم را بین و اردون
 ذلت روم مین بلوح سلیم ما گم مین معین اذ یسکون
 باش تا بکدی شواطی رین بسوف جزا طبع در خون
 نه فتنه مین و سال شد ذل عبد العسیر و حال فؤاد

آنچه نه بود ملت اقدم ^{۲۰۶} در حق خصن اعظم انعم
 یک یک ز این سرشته ظاهر فاش و پیدایه محل و مبهم
 باز شد باب سخن و کرد طلوع آنچه در لوح برنگاشت قلم
 حصن امن و امان و حرز جهان خصن اعظم تعایه کرد اعم
 گشت از این تعایه ارض قلوب نسبت نسبت علم و حکم
 بهر خط و نما و رزق نفوس از جمال قدم شد او نمم
 بر همه اهل مشرق و مغرب مشرق فضل گشت و بحر کرم
 قائم و دین نمود قیام بعبودیت جمال قدم
 قوت و قدرت عظیم و جو کرد بر جسد جهان مشهود

آنچه ذات قدم بیان فرمود
 ۲۰۷ خصم عظم همه عیان فرمود
 پرده از وجه امر حق برداشت
 سر توحید را بیان فرمود
 تازی بستی خطابه های خوش
 می ندانی که او چنان فرمود
 فیلسوف و کشیش و استغفرا
 دعوت داور امتحان فرمود
 هر که را بندگان که خصم قوی است
 این سفروغ این بگمان فرمود
 ملک ایران و اهل ایران را
 افتخار جهانیان فرمود
 دین اسلام و اسم احمد را
 بر همه ملک و دین روان فرمود
 در ظهور و نزول مهدی و روح
 نبی آخر الزمان فرمود
 یَنْزِلُ الرُّوحُ حَبْلُ بُرْهَانٍ
 یَبْلُغُ انْخِلَاقَ قَاصِدِ سُلْطَانٍ

۲۰۸
 زین نغمه ام حق بود باشد آنچه پوشیده بود پیدا شد
 زین نغمه نام انبیا در سل که بر افتاده بود دانش باشد
 زین نغمه حضرت اعلی که فراموش بود اعلا شد
 زین نغمه دین طاعت ابلی که نمان بود رسم دنیا شد
 زین نغمه خون جمله شهدا که ز اموات بود احیا شد
 زین نغمه رحمت همه احباب که میان رفته بود بر جا شد
 زین نغمه چشم و گوش خلق جهان که ز حق بود کور و کوردا شد
 زین نغمه یات عموم بشه بهر اصلاح خود مهتیا شد
 شب بخورشید باشد آبتن باش تا زو جهان شود روشن

۲۰۹
 هر بنی دعوت از او داد کرد غصن اعظم میان احد کرد
 دعوت فرقه یهودی را در کنائس سومی مسیحا کرد
 دعوت امت نصاری را در کلیسا بشاه بطحا کرد
 دعوت ملت مسلمان را در مساجد بدین احسا کرد
 دعوت اغنیاء بنی را در مجالس بختر سودا کرد
 دعوت اهل علم ادنی را در مدارس بعلم اعلا کرد
 دعوت دهری و طبعی را در محافل بذات یکتا کرد
 دعوت فرقه سیاسی را حصر در جمیع دین و دنیا کرد
 نصر عبده انحر و عنده دعا الا خراب و ضده و حده

۲۱۰ جان من جان مانمیرد علم و محصل دُنْهانی میرد
 تن که می میرد او کنون مرده است جان که بخشد بقا نمیرد
 ست و شیا رختنه و بیدار جان بود همه کجانی میرد
 گر میرد ریاد کبر و عناد و حب و صدق و صفائی میرد
 بنصیه بی خود س جوچه نه است پیر و انبیا نمی میرد
 آنچه می آید از خزانه او باقی است از قانمیرد
 خویش را در خدا می فانی کن پس بدان کبریا نمی میرد
 جان انسان که هست تو ذات از چه پیس و خدا نمی میرد
 آنکه بود از قدم عدم نشود که عدم عارض قدم نشود

دست حق تا اساس کار گذاشت ^{۲۱} هر چه گذاشت استوار گذاشت
 در جادو نبات و در حیوان خاصیت با مضطرار گذاشت
 آدمی آفرید و در کف او احتیاری بیادگار گذاشت
 آنچه نهاد از او بحیرتخواست بلکه آن گان با اختیار گذاشت
 پایه دین چو پایه خلقت بر او سخت و پایه ار گذاشت
 بود دین و کتاب حاکم او تا عمل کرد و برقرار گذاشت
 از زمان گان کتاب را هر کس خواند و بوسید و بر کنار گذاشت
 از در رحمت از سر قدرت باز از نو اساس کار گذاشت
 تا خدا بود و هست و خواهد بود رهنما بود و هست و خواهد بود

آنچه ما در دل اعتقاد کنیم
پس عمل نیست است و از اول
در عمل نیز چونکه نتوانیم
باید اجماع و نبود آن اجماع
نشود حاصل اعتماد مگر
پس بود اجتماع ما باین
باید آن منتهی شود یکی
باید آن بهم بود مطابق علم
این شریعت شریعت الهی است

۲۱۲
اندر آن سعی و اجتهاد کنیم
باید اصلاح اعتقاد کنیم
کار را با افراد کنیم
تا بقانونی اعتماد کنیم
تحمید بر مبدء و معاد کنیم
که بدان رفع هر فساد کنیم
در نه باید که جهاد کنیم
تا در آن با هم اتحاد کنیم
که همیا بوحشت دنیا است

مجاہدہ کرد	بسی اسرار از آن مشاہدہ کرد
ب وجود	نسخ و تجدید را معاہدہ کرد
لاف صور	خلق اشیا چون نفس واحدہ کرد
ید چنان	کہ بہر تہہ کسب فایدہ کرد
اسہ کلی	جذب ملزوم و خط عائدہ کرد
تے پرورد	پس پی بردنش مساعدہ کرد
خط لازمہ بود	و آنچه را برد و دفع را اندہ کرد
مای زمان	نسخ قانون و وضع قاعدہ کرد
رشد کاسہ	شد خزان و آنچه بود شد فاسہ

آنکه خیر وجود حاصل کرد	۲۱۲ خیر حاصل بخوش واصل کرد
هر وجودی است خیر و خیر وجود	آنکه تحصیل خیر حاصل کرد
نیست شر در وجود و شر وجود	آنکه خیر وجود باطل کرد
باسادت کیلکه کامل شد	باسادت تر آنکه کامل کرد
بکمال وجود نائل شد	بکمال وجود نائل کرد
آنچه قتل وجود بود و کمال	همه را از وجود زایل کرد
یعنی او خود بخیر عامل شد	دیگران را بخیر عامل کرد
از برای ظهور خیر و کمال	انبیاء را خدا و سائل کرد
و تو ایمان سعادت بشری است	بجز آن هر چه هست در بدستی است

آنچه داری تو غیر عادت نیست
 عادت از هر کس عادت نیست
 تا تو تحقیق اصل دین نکنی
 آن عبادت بغیر عادت نیست
 در ره دین حق تفکر کن
 که بجز این ره سعادت نیست
 حق تو را سومی ترک عادت خواند
 جز عبادت ترا ارادت نیست
 اصل دین امتحان کن از نیک است
 نیک را حاجت عادت نیست
 در نه هفتاد سال بندگیست
 در جهان قایل افادت نیست
 در عبادات کبر و ترسا بین
 کآن بجز عادت از ولادت نیست
 بین چه فرموده است پیغمبر
 بهتر از این دگر شهادت نیست
 ساعتی فکر و حقیقت دین
 بهتر است از عبادت سبعین

کَلَمَتِ نَشَأَشْ کَارِکَاهِ اَلْکَنْتْ	خوشر از صورت تو نفس هست
صَوْرَتِ سَاخْتِ هِجُو صَوْرَتِ خِیْشِ	ما ملونی منم چو ساخت شکست
تَوَاکُزِیْنِ مِیَانِهْ بَاشِیْ نِیْسْتِ	هستی هست را که دانه هست
کَر تَوَا نِیْ دُخُویشِ نَشَأَسِیْ	پست تر از تو هیچ نبود پست
بُودِ خُصْتِ بَرایِ دَانَا نِیْ	چون ندانی چه شود چه گشت
کَر دَانِیْ بِنِزَمِ کَرَّ مَنَا	سی کن تارسی بیلا دست
تَا کِهْ دَر عِلْمِ دُرُ عَمَلِ مِیْنِدْ	کس بیلای دست تو نشست
هَر زَمَانِ مِیْشَدِ تَرَا بِلَا	عقل تو چون بلم و دین پیوست
عِلْمِ و دِیْنِ اَز سَحِیْثِ سَبْعِیْنِ	میشد تو را بعلین

آنچه گردند خست و دانا تر	۲۷	دین حق گردد آشکارا تر
آنچه بالا رود عقول بشد		پایه دین از او است بالاتر
آنچه عالم کند تهیه علم		دین حق را شود مهیاء تر
وضع دین در زمانه کار خداست		او بوضع زمانه دانا تر
عالم امر و خست همرا داند		این چو نادانست آن بهما تر
هر که محتاج دین بود بخصوص		آنکه دانا تر و توانا تر
دین جمالی که علم زیبائی است		یا زیبا تر یا زیبا تر
حل حشمتی که دین چراغ وی است		مرد بینا بشمع بینا تر
حل کل بر سنمای اعظم اوست		نقش عالم کتاب اعظم اوست

دین ضرور است خاصه بر سلطان	۴۱۸ تا سازد زمانه را ویران
دین ضرور است خاصه بر وزیر	تا که نهند بار بر دوشان
دین ضرور است خاصه بر علم	تا گردند فتنه و دوران
دین ضرور است خاصه بر قضا	تا عدالت کند در دیوان
دین ضرور است خاصه بر حکما	تا جمل ناورند در برهان
دین ضرور است خاصه بر فقرا	تا نباشند باعث هيجان
دین ضرور است خاصه بر اعضا	خاصه بقلب چشم و دست و زبان
دین ضرور است خاصه بر دنیا	تا در آفاق خلق جهان
دین که در خلق طرقت الله است	نشا خلق خشیت الله است

جذبیدن تربیت گشت صنیر	جذبیدن تسلیت نیافت کسر
جذبیدن نیست دفع بخل غنی	جذبیدن نیست رفع رنج فقیر
جذبیدن تنگی گشت جوان	جذبیدن مطمئن نیامد پیر
جذبیدن نبود اتحاد عتول	جذبیدن نبود اتفاق ضمیر
جذبیدن طبع کج نکرد در است	جذبیدن نفس دون نکرد در سیر
جذبیدن مال نیست جز خسران	جذبیدن علم نیست جز تزدور
جذبیدن خاطری نشد روشن	جذبیدن مثنی گشت منیر
اوست فقر وضع و ذل شریف	اوست صبر اسیر و رحم ایمر
گرچه مانسیم در جهان بانی	دین بامیکنند حسان بانی

متقی تر طلب نه عالم تر ^{۲۲۰} ز آنکه عالم تر است ظالم تر
 هر چه اعلم شوند دین ازم دین بظالم تر است لازم تر
 کثرت ظلم شد ز کثرت علم بود صحت قدیم سالم تر
 پایه حب نوع و صلح عموم هر دو از دین شوند قائم تر
 علم مخدوم گشت و دین خادم کیست مخدوم آنکه خادم تر
 علم و دین لازم اند لیکن دین دوست تر بند و ترلایم تر
 علم و دین توأم اند لیکن علم سخت تر نیز تر معاد م تر
 علم و دین بهم اند و هر دو بهم عام تر تام تر لازم تر
 دین بی علم میتواند نیست علم بی دین بغیر مفید نیست

دین بود شامل خواص و عوام ۲۲۱
 نه دین علم شامل همه کس
 بر همه خلق و همه اعدا و ام
 جز کلمی عمر قسسته ز انام
 اول دین که آخر علم است
 خاص را تربیت نماید و عام
 دین به نیکی ترا کند مجبور
 دین بود اعتقاد و علم و عمل
 دین وفاق و وفا و صدق و صفات
 صبر و شکر و توکل و تقدیس
 دین بود نور است اندر این اجرام
 نور نور است اندر این اجرام
 دین خلوص و محبت و درع است
 نظم و ترتیب گفت باقی است

دین تور اصحاب اقبال کند ۱۲ نزد هر کس بزرگوار کند
 دین همه متوج و بهر متوج بنده است امیدوار کند
 دین بهر ماتم و بهر درط در بنیات پایدار کند
 دین بهر محسوس و بهر محض خلق بسیار با تو یار کند
 دین بهر مطلب و بهر نکت دل و جان سخت و استوار کند
 دین بهر شغل و دین بهر کاری مرزا مرد کامکار کند
 دین منت سالم و رخت خندان بادل و جان در چکار کند
 دین دلت بگسلاند از هر بند بنده خاص کردگار کند
 نیک بین شو که بزبده پی است نیکی از دین بدی زبیدی است

خلق بودند در جهان کرد کور^{۲۲} فخرشان فتنه فخرشان شر و شور
 عقل و جان خیر و روح و دل تیره حرص و دین چیره علم و دین مقهور
 سامان کر سخن سرایان لال رهروان گشت در بنمایان کور
 همه دلمها چو خانه مقرب همه لبها چو لانه زنبور
 با جمیع بلکه با سبع نزدیک ز آدمی بلکه ز آدیت دور
 مغرور سر چو صغره اندر کور روح دین چو مرده اندر گور
 مغرورین فیل بود و دل در سنگ حق شتر بود و گوش خانه مور
 همه را دیده بر خرف چون موش همه را چشم بر علف چو ستر
 قومی آشفته خلقی افسرده از بدن زنده از خرد مرده

آمد از جهان ز عالم جان ۲۲۴ کیمیائی ز طمعت جانان
 عقل را عقل کرد و دل را دل روح را روح داد و جان را جان
 عقل کاو بود معدن شک و یرب کرد کنیز نقین و اطمینان
 دل که بود او محل خواهش خشم کرد او را مکان امن و امان
 روح کاو بود کان حرص و طمع کرد کان قناعت و ایمان
 جان که بود او مقام خوف و ہراس کرد عاشق بمقتل و قربان
 طبع کاو بود دوزخ جاوید کرد او را بہشت جاویدان
 الغرض از کفایت الا بپیش کرد معمور کعبۃ الرحمن
 قلب ماہیت و حقیقت کرد حیوان برود آدمی آورد

طبع گوید که راحتی فی الزّاح ^{۲۲۵} گفت حق لایمقن لّلازواخ
 طبع گوید که فی الشّردِ سُدور گویدت حق که فی العافِ صلاح
 طبع گوید که التّجّاح ضُرور گویدت حق که التّجّاح مَبّاخ
 طبع گوید که التّجّور کذیذ گویدت حق که التّصلّاح هَلّاخ
 طبع گوید که فخرکم فی التّخرّب گفت حق التّجّاح فی الاِصلاح
 طبع گوید که انْحِبِ الْجَلال گویدت حق که انْحِبِ الْجَنّاح
 طبع گوید الاِنتقام مُنْهَب گویدت حق که لِلْکَلْبِ نُبّاخ
 گوید آن عَشّ کما لَبّ جَبّار گوید او کُنْ کَرّ اَرِیعْ فَلَاح
 طبع فزبان دای حیوان است لیکت حق رِنمای انسان است

گفت دین فشه است چهل و چون ^{۲۲۶} کفتم این گفته جا بی محسن
 حکم خفت به امر صمت زشت ؟ داد و دین فشه جود و احسان و ن ؟
 گفت نیک است لیک حاجت کفتم آماشه است تا کفون
 شهر بی شمه خانه بی صاحب شخص بی شرع و ملک بی قانون
 گفت باید دلی قدیم بس است کفتم امروز چون پسندی چون
 حل بدست تحمل موهوم کین و پر میرد چهل و ریزش خون
 گفت امروز چیست لازم وقت کفتم امر خند ا بود اکنون
 صلح کل نظم ملک و وحدت نوع نشردین رفع کین رواج فتن
 گفت آری لزوم وقت این است مقتضای زمان چنین دین است

هیچ روزی نماند و آن را ^{۲۳۷} بگردا حکام و امت آن را
 پایی آن بجز کثافت نیست
 نیکی آن بجز اذیت نیست
 بخشش آن بجز حاکمیت نیست
 طاعت آن بجز بعت نیست
 رحمت آن بجز رحمت نیست
 ذکر او جز یاد شهرت نیست
 فلک او غیر مال و کثرت نیست
 قلب را قشور دیده را رمد است
 بگردا مسج باپی دهقان را
 بگردا فرد سلسل آن را
 بگردا شمع کور صفای آن را
 بگردا بزم تعزیت خوان را
 بگردا سرشکاف نادان را
 بگردا زند سبجه گردان را
 بگردا یک یک اهل ایمان را
 بگردا طالب علمین الایمان است

در میان یسعیان دین کو	جان دین کو و روح آئین کو
گیرم او داشت حکم صلح و صلاح	لیکن اجبای آن قوانین کو
شیر و بزغال به به دو کوساله	در یکی خوابگاه و بالین کو
بهر آن مُبَدَّعاتِ نامقول	از کتب و زرسل براہین کو
اتزاع سلاح و صلح عسوم	مجمع مصلح سلاطین کو
وحدت جمع کو و وحدت نوع	وحدت نطق و دین آئین کو
نه در انفس اثر نه در آفاق	ثمراتش و تلقین کو
مصلح خلق گزیده دین بها است	خود تو انصاف ده که آن دین کو
و عواتی که جز در این دین است	از دواج عظیم و عظیم است

گفته هر فقه حق بجانب ما است	یا همه راست یا همه بخطا است
کر همه بر خطا است حتی نیست	کر همه راست حتی در اهل بهائیت
دعوی و امت و کتاب و دوام	عقل و دین گوید این بحکم خداست
ورنه هراشتی ز امت قبل	مورد اعتقاد و استهزا است
همه گویند غایب موعود	ناصر و ناشر شریعت ما است
در علامات و معجزات و حدود	همه را اعتراض و چون چراست
بکلی گوششان سوی پران	جملگی خیمشان سوی علما است
وضع و اجرا و خط دین یقین	کار حق میهن دانا است
چشم از این نکته گریز پوستانی	دیگر اثبات دین تو ثوانی

همه ادیان زخی ذوالمن بود ۲۳۰ متعالی متین و متقن بود
 همه از یک خدا و از یک وحی یک ره و یک مقام و یک فن بود
 بهر خوبی صلح و صدق و صفا تو بر این مجوس بنهن بود
 بهر نیکی حب و مهر و وفا تو دلائل مغوار روشن بود
 حکم تجدید دین بشر حید بهر ما از خدا معین بود
 وحی و آیات و نبیات و زُبر کار مخصوص ذات ذوالمن بود
 بود تکلیف ما اطاعت او چون حق قادر و مبین بود
 خدمت و جان نثاری از عاشق رد و انکار کار دشمن بود
 تو برد اندکی مجاهد کن بعد از آن وجه حق مشاهد کن

دل ز قلب اگر کسی شود ^{۲۳۱} عقل بی شبهه دین حق جوید
 دانه فی را که دست صنع نکاشت اونه میزاید دانه میسودید
 صورتی را که خلقت حق نکاشت اونه میسپاید دانه می پوید
 چون گلی را بسازی از کاغذ اونه می بالد دانه می بوید
 بلبی را که آری از پروبال اونه میسالد دانه می موید
 در قی را که دست حق نوشت پنجه روزگار می شود
 ای که گفتی علامت حق چیست میکند حق می آنچه میگوید
 هیچ مومن نشد هیچ زمان آنگه در دین بهانه می جوید
 نکرد و کس از دلیل و کتاب نکرد و مرد و خیزد از تراب

و هم بنکر با چاکر ده ^{۲۳۲} اهل عالم ز هم جدا کرده
 علم را نه اعتلا گشته عقل را منع ارتقا کرده
 مکر صاف صحیح سالم را محدود مقلد مبتلا کرده
 مذهب پی را بقعر چنه برده روح را ساکن سما کرده
 کرده اثبات شیئی نامقول پس بدان نفی نامعدا کرده
 در ظلال کتاب روحانی اختراعات نارد کرده
 هر محال تمیج داسه را حل بر قدرت خدا کرده
 برتر از جمله اهل عالم را منع طاعت از انپا کرده
 و هم اگر مشار خلاف نبود دین کی بود و اختلاف نبود

به بشه ی که شد جمال حسین ^{۲۳۳} زیب آیام وز نیت گونین
 دیده را نور داد و دل را روح ملک را زیب گشت و دین ازین
 همه مقصود این ظهور عظیم رفع بینونت است از ما بین
 نصرت جیش صلح و خیل صلاح هست بر عهده خلایق دین
 در جهان یک ندای وحدت نوع افضل است از عبادت ثقلین
 آمد و آمده فسون بنظر آمد و آمده علوم بعین
 آمد و رفت جور و جمل و جنون آمد و برد شور و فتنه و شین
 ختم اسلام گشت بر قائم بدر دین گشت در ظهور حسین
 اولین نغمه شد مُپتِ حیات و دین نغمه محبی انواست

این حسینی که حق فرستاده	۳۴ یک تنه بر جسمانی استاد
این حسین از عده و بی پانجه سال	سریالین امن نهاد
زیر شمشیر بوده یا زنجیر	از برای شهادت آماده
این حسین از رمی و عراق بشام	با همه اهل بیت افتاده
مال تاراج گشته آل اسیر	یکدم از غم نبوده آزار
دوستان خود این حسین بسی	بسوی قلعه فرستاده
دیده اصحاب خود شهید و اسیر	هر صبا حی که دیده بجاده
دره دوست چون حسین علی	این حسین آنچه داشته داده
قَالَ رَبِّيَ عَلَيَّ تَغْزِيَتُكَ	اَنْتَ ثَارِي وَ اَنْتَ دِيَتُكَ

و عهد را که حق با منمود ^{۲۲۵} شکر لله بدان وفا فرمود
 و عهد خود را بتمام و بحین ابتدا کرد و انست فرمود
 قائم آمد پی خدای حسین باشف جان خود فدای فرمود
 این دو صدر روز کرد عاشورا و آن دو صد دشت کرد با فرمود
 قائم آمد برای وصف حسین گفت و تحلیف خود ادا فرمود
 آمد و وصف آن ظهور عظیم بیت افزون ز انبیا فرمود
 قائم آمد پی ورود حسین راه را پاک و باضا فرمود
 بهاد عهد ظهور الله تسع را مدت تقاضا فرمود
 کرد ما را بدین سخن آگاه هوایای و انا ایا د

مَنده ی آمد بفتح سیل عیسی آمد پی شفا ی علیل
 مَنده ی آمد بشر عیسی عیسی آمد موس تنزیل
 مَنده ی آمد بین قد آن عیسی آمد مکمل انجیل
 مَنده ی افراشت رایت تجید عیسی آورد آیت تسهیل
 مَنده ی آمد بحکم سیف و سان عیسی آمد بحجت و دلیل
 مَنده ی آمد بنام آل رسول عیسی آمد باسم باب حلیل
 مَنده ی آمد چانه لفت نبی کرد تقسیم مال را تعدیل
 عیسی آمد چنانکه بود خبر کرد حکم جهاد را تعطیل
 مَنده ی عیسی که باب بها است در حقیقت چو یحیی عیسی است

بعد مَمَدی نزول عیسی شد
 یوم قائم قیامت صغری است
 چو مَمَدی است نَفْعَةُ الْأَوَّلَى
 وَتَبِ الْأُتَى بَشْتِ نَقْطَه است
 هفت و نه چون خلافت مَمَدی است
 کَفْن و دَفْن و حُسْن و طَمَام
 بعد قائم حسین و بعدِ حسین
 بر سه صغره صور اسرافیل
 گزند ابلیز بعد قائم بود
 در فلسطین و حول اَتَهْش شد
 چون رِصغری گذشت کبروی شد
 نَفْعُ ثَم فیه اُخْرَى رِش
 انشقاق قمری عیجی شد
 پس چهل سال حکم صغری شد
 مَمَدی جمال ابلی شد
 حجت از نسل او بنیاشد
 از پی حشرو نشد و احیاشد
 بعثت نقطه بی علامت بود

۲۳۸
 تا حق این شمع مستقیم آورد
 مثل را شمع تویم آورد
 نموت معوج و جابله را
 جانب خط مستقیم آورد
 بهر عقل و رای و وضع جدید
 بهر آرزو و طمعست قدیم آورد
 از پی ارتسباط کل مل
 رشته محکم تویم آورد
 مومن خطه و خیال تقسیم
 قدرت و نموت سلیم آورد
 شمع کامل مدینه فاضل
 از پی عالم و حکیم آورد
 جسم را روح و روح را بجان
 ملک را جنت نعیم آورد
 بهر عالم اگر به آن قدر
 نعتی کامل و عظیم آورد
 کَا أَنفَاقِینِ مِن قَدَرِهِ
 وَاَضَاءِ النُّجُومِ مِن فَضْلِهِ

۲۳۹
 فرق اهل بسا و قوم ازل از زمین تا سماست فرق عمل
 آنچه فرق است مین صلح و جدال آن بود فرق در حسین و ازل
 مرده داده خدا بصلح و صلح و عداوتی داد حق بیکت و جدل
 دارد آن حکم اتفاق بشر دارد این فکر افتراق مل
 دین آن صدق خالص است و دوا رسم این بر تبقیه است و حل
 این همه فتنه جریده آن همه صلح فعل اسفند گواه مستقبل
 حکم این قتل جسد عالم دین آن لا تقاتل ان تقاتل
 رسم این ملین لعین و نفس نفوس دین آن طاعت و دوداد و دل
 در بیان مین تمیذ آیات هست دین باخذ التلایات

اهل عالم ازل نینخواستند ^{۲۴۰} دین جنگ و جدل نینخواستند
 این همه بار و این همه تکلیف در دعا و عمل نینخواستند
 با همه احتیاج داد و دست اجتناب از عمل نینخواستند
 جنگ و غوغا و فتنه و شرش بر خلاف دین نینخواستند
 تیر و تیغ و سان نمی طلبیدند مرگ پیش از حبس نینخواستند
 هر که مالک ملک مال خود است ملک و دین را عمل نینخواستند
 من و سلوی از آسان آمد نوم و قتل و بصل نینخواستند
 داد و نظم بیان بمسائده بیش از این العمل نینخواستند
 آمد و نظم آن بآمدن داد بر بیان رستی مقدس داد

آن کسان کائنات بها باشد ^{۲۴۱} قائل وحدت خدا باشند
 جمله ز آدم گرفت تا خاتم موشب کل انبیا باشند
 مومن خسر و شر و جنت و نار مومن بخت و نفاق باشند
 معتقد بر همه الله دین زابنه اما با نفع باشند
 بعد قدرت به بخت قائم قائل ختم اولیا باشند
 چون بی گفته ختم دین کند تابع حکم مصطفی باشند
 چون بشیر حسین و باب بهاست برادر جمله جان فدا باشند
 همه چون باب کاوین جداست بنده طاعت بها باشند
 عذاب بقیه الله اند تحت حکم وصیت الله اند

دوشم آمد ز برین طارم ^{۱۲۲} بایست با ایما انزل قلم
 لوح از روح کن قلم از قلم لایقه از دیده دوده از مردم
 پس بگو بدخت جال قدم و چون منکم ایما کنشتم
 چون رسیدم گوش این فرمان کردم از بحر غل و جان را گم
 که جواهر رسید با عسلض هم موالید آمد و اب دام
 که همه چاکریم و فرنا بر را نخم چرخ تا در قلم
 مشورت میکنم بفسل شور چون خدا داد حکم شاد زینم
 من بدمج با بجای حروف از جواهر کنم و یا انجسم
 زائد امروز حکم حکم شماست چونکه حکم شما حکم خداست

مظهر کبریا بها است ^{۲۴۲} مُبَشِّر انبیا بها است بها
 آنکه فرمان آدم و حوا داد لا تقربا بها است بها
 آنکه بر نجات گفت نوح جاکم اَمْرنا بها است بها
 ناز نمود آنکه گلشن ساخت بر خلیل خدا بها است بها
 نزد فرعون آنکه باموسی گفت اَنْتِ الصّٰهبا بها است بها
 آنکه بر مسیح نازل کرد آمده از سما بها است بها
 آنکه تأیید معطی فرمود بشهید اشوی بها است بها
 آنکه مبعوث کرد قائم را از برای خدا بها است بها
 دوست او ذات واحد قائل الف دیار اول و آخر

وَكَذَلِكَ دَعَوْنَاهُ انْخِ اَيْتِ اَدَاست ^{۲۴۴} اَيْتِ حَى هَانِ اَيْتِ اَدَاست
 اَوَّلَمْ يَكُنْ اَلْمُنْ يَمْدِي اَيْنِ دَوَايْتِ عَجِي كَفَايْتِ اَدَاست
 وَزُرْنَا اَيَّ دَمَاقَةِ رَوَا دَمَاقِي الْكَافِرِيْنَ كَفَايْتِ اَدَاست
 سُوْرَةُ الْمُنَفِّسِيْنَ تَبَامِ دَمَقِ شَكْرِيَا شَكَايْتِ اَدَاست
 وَاَلْحُسَيْنُ عَلٰى سِرِّرِ النُّوْرِ اَزَا اَمَ شَشْمِ رَوَايْتِ اَدَاست
 وَهُوَ النُّوْرُ نَامِ اَمَ اَوِ دَمِيْنَ النُّوْرِ هِمَ دَلَايْتِ اَدَاست
 فَادْخُلِيْ فِيْ عِبَادِيْ اَذْخُلِ دَاوْخُلِيْ خُتْمِيْ خَفَايْتِ اَدَاست
 اِنَّمَا كَادِحٌ اِلَى رَكْبَتِ فَلَاقِيَهْ خُلْ رَايْتِ اَدَاست
 اَيْتِ جَانِفَهْ اَيْ كَيْسِ الْبَرِّ بَتْنَكْ بَخَوَانِ اِلَى الْاَآخِرِ

۱- سوره مد آیه ۱۵ ۲- سوره تکوین آیه ۵۰ ۳- سوره یونس آیه ۲۶

۴- سوره فجر آیه ۲۷ ۵- سوره اشقان آیه ۶

آنکه عالم اسیر طلعت او است	طلعت او دلیل محبت او است
حجت از ما نخواهد ای عاقل	حجت عاشقان محبت او است
کس ارادت با ختمیار نداد	دل ما از چه در ارادت او است
دفع آهمن بجنب مغناطیس	چه کند چون اسیر قدرت او است
آن کی جاذب آن دگر مجذوب	فصل هر کس گواه طهرت او است
کز خدمت فاشیم چه پاک	هستی ما برای خدمت او است
کوشش ما بقدر محبت ما است	کشش او بقدر طلعت او است
هر که جان داد روی جانان دید	مرد هر کس بقدر رحمت او است
حسن او را بس است این دگرگو	جان در قاف و روح روح الله

جز در این دین شنیده فی عاقل ^{۲۴۶} بمثنای موت مشعل
 جز به ار استلام کس دیدی کرده خود را بدست خود بنعل
 جز بظهران شنیده فی که سه ماه نامه قتل خود برد عاقل
 جز بزنجان شنیده فی مادر که قتل پدر شود عاقل
 جز بشیر از کس بشوق دهد مردگانی بقاتل جا اهل
 هیچ کس جز در اصفهان داده است دیت قتل خود بمقتل
 هیچ دیدی بحسنه بقتل آباد کس شفاعت نمایه از قاتل
 هیچ کس کشته است جز در نزد وقت کشتن باین سخن قاتل
 لم اَرِدْ ناصراً لیضربنی بل اَرِدْ ناصراً لیضربنی

شرح این عاشقان ببرد از یاد ^{۲۴۷} ذکر محسنون و قصه فرهاد
 جانب قتل آنچنان رفتند که بجهت نمیه و دود امار
 حسن او کرد و خواجگان بند
 آن کی در غم و شکنجه ماند
 آن کی خانان بر آتش زد
 آن کی مال و آن دگر فرزند
 با هزاران مغرب این بانی
 اندرین موج فتنه و طوفان
 حیرت نسل حسل سلطان
 آن کی جامه و آن دگر جان داد
 کرد این خانه را چنان آباد
 پایه دین بین چگونه نهاد
 و خلافت رز و برآمد

حق جهان کرد مستعد ظهور ^{۲۴۸} پس عیان گشت و شب جهان مهجور
 شهر باشد بیکه گزین ذریک از چه دلهما زهم ماند دور
 تر همه چیزی آشکارا شد از چه تر صف شود مستور
 همه عالم شد ندیم کاسب از چه جاری گردد آب ظهور
 همه آشیانده لطیف و ظریف ماند آلوده از چه دل بشود زور
 گشته آتش در آب کشتی ران آدمی ز آدمی چرا است نفور
 شرق در گوش غرب بخا الفت از چه ما چشم بسته و کرد کور
 بر و بمر است یار و ما اغیار متصل شرق و غرب و ما هموار
 همه آشیان قبول فیه مان کرد چون با انسان ریه طغیان کرد

اُمی همه کانیوس و بودائی^{۲۴۹} ای همه هند و دهریمائی
 ای یهود و مجوس و زردشتی ای مسلمان و امی مسیحائی
 بر همه مرده ارض اتحی کرد اخذ و قضیه توانائی
 همه یک کله یک شبان باشید متعالی است حق بهائی
 میکند جمله را کنون دعوت بضیافت سرای یکتائی
 میدرخشد از لکله اش رایت یا بجز از الانبائی
 قوچا فربه برنگان بی عیب کرده قربان در این پذیرائی
 کل ماتش پیسه الا نفوس را کرده حاضر بخوان بنیائی
 الله الله تمام بشابید رایگان این پذیرد دریابید

۱- ق- ۵- ۵۲- ۲- ق- ۳۹- ۶۷- ۳- یوحنا- ۱- ۶- ۴- اشیا- ۲- ۱۱

۵- اشیا ۲۵- ۶

۲۵۰. ما جماعت که اهل ایهائیم
 مگر هر فرقه ذکر هر زمره
 جان جمعیسم در روح یکجائییم
 تو هر فرقه باگت وحدت نوع
 قطرات است و ما چو دریائییم
 همه همچون فی اند و ما نفیسم
 هر کجا بشنوی بدان ما نییم
 چون شنید باگت وحدت از ما
 همه کوه اند و ما چو آوائیسم
 همه گفتند ما توانا نییم
 سبب اتحاد دنیا نیسم
 تا جهان را بهم کی کنیم
 ترک غوغا رفتنه تماییم
 باز کن چشم جسد بجزیین
 ایکی روح جلا احضائییم
 همه سرگردم و اسب میراند
 لیک مقصود را نمیدانند

این چنین عالمی که عالم ما است ^{۲۵۱} بنده استحق دین بها است
 وحدت نوع و وحدت دین است وحدت ملک و وحدت آراء است
 دین روشن مستبحم ادیان رسم مقول و مذہب عقلا است
 شخص امروز را رسوم قدیم جامه نارسا و نازیبا است
 این چنین دین در این چنین موضع مورد حاجت همه دنیا است
 نثر این دین حق در این مردم بهترین خدمتی بخلق خدا است
 اندکی فکر اگر کنی دانی پایه این طریقه تا بکجا است
 پس چنین دین ما چه حاجت بر همه خلق لازم الاجرا است
 هر که زین دین حق ابا کرده بر خود و بر جهان جناب کرده

گر بدین دین کسی نظاره کند ^{۲۵۲} و اندر آن یک نظر دوباره کند
 بسند از روی معرفت که جزا نتواند جهان را داره کند
 همه امراض اجتماعی را که در آن عقل مانده چاره کند
 آن برق پاره های پوسیده که زانچه ادا مانده پاره کند
 و نهم صنّب العلاج فی مریض خلق چاره آسان بیک اشاره کند
 همه اسرار انفس و آفاق یک بیک بر جهان شماره کند
 بر همه خلق و بر همه کشور باغ فسد و دس آشکاره کند
 عقل کل محومات و خیره شود چون در احکام آن نظاره کند
 گوید استحکات مبانیها حرث و اشتهای با نهیها

ارتباط قلب دین بها است ^{۲۵۲} استلاف شعوب دین بها است
 سبب منع فتنه رفع فساد قلع و قمع حروب دین بها است
 باعث وصل مشرق و مغرب هم شمال و جنوب دین بها است
 بانی میت عدل و مجلس شور بطریق وجوب دین بها است
 بخصوص صریح کل کتب نسخ میپ و توپ دین بها است
 حکم حب و وفا و صدق و صفا همه اخلاق خوب دین بها است
 آفتابی که نور تربیتش نماید غروب دین بها است
 بوستان الاله ذکر الله تظمین القلوب دین بها است
 میوهانی نمائی از این دین این جهان را به ازیشت بین

اندر این شرع عقل و علم و حکم ۲۵۴ آشتی کرده اند هر سه بهم
 اندر این بزم طبع و نفس و خرد ساکن و مطمئن و مستخدم
 اندر این ره حکیم و زنده فقیه یک ره و یک مقام و یک مقدم
 اندر این صف که او شاه و وزیر همه همدوش و همراه و همدم
 اندر این دین یهود و کبر و منور همدل و هم عقیده و محرم
 اندر این خانه مست و ذر و شیرین پاکدل پاکباز و پاک مقدم
 اندر این دشت لرک و سیر و لرزه حافظ بره و غزال و غنم
 صلح اضداد و وحدت اعداد شاید وحدت جمال قدم
 وحدت او است خارج از اعداد فاصل جنس و جامع اضداد

علم و عرفان و معرفت اینجا است	دین و دنیا و آخرت اینجا است
ما به الا تَطْبِخُ كُلَّ مَل	از پی داد و معذرت اینجا است
ما به الا تَنْظِمْ جَمْعَ بَشَر	از در حکم و مشورت اینجا است
ما به الا حَسْبِیْ کُلَّ فَرْق	از سر خیر و منفعت اینجا است
ما به الا کُتِبَ سِرْ کَتَب	از راه علم و معرفت اینجا است
ما به الا تَخْذُلْ کُلَّ مَلُوك	بهر اصلاح مملکت اینجا است
ما به الا قَتْلُ کُلِّ دُول	از پی کشت و دست اینجا است
ما به الا شَتَا کُلَّ اَمَم	بهر غفران محبت اینجا است
نَتَوَانِیْ تَوَافَتْ اَبَادَان	فقریه فی ما ورا عبادان

دین کین بهتر است یا که دوداد ^{۲۵۶} شور جمهور یا که استبداد
 پاک باشند خلق یا که نجس صلح باشند جمله یا بجهاد
 با ادب یا خصب کنند اصلاح بازبان یا سان کنند ارشاد
 مرد بیکار به و یا مشغول طفل در کوچه به و یا استاد
 بهتر ایلاف یا که استعجال خوشتر افاق یا که استعباد
 کو نفاق به است یا تطهیر کو مقید به است یا آزاد
 ز کتب احترام یا تو هین از ملل احقر از یا که دوداد
 تو به به نزد خلق یا خالق هست اصلاح به و یا افساد
 کو تو هم به است یا دقیق کو تعبیه به است یا تحقیق

بخت اگر بخود ریائے ^{۲۵۷} جز قبول ره بمانی
 بخود و بر جهان نمائی ظلم تو بدین دین اگر نه انی
 گر جهان را تو عیوی سازی درد ایام را دوانی
 کر مسلمان کنی تمام ملل رایست صبح را بپا کنی
 نخی خلق را اگر اهل صبا خلق را بنده خند انی
 نمنی گزند ابوحده نوع گنبد چرخ پر صد انی
 مذہبی کر صلا بصلح عموم خلق را با حق آشنا کنی
 بود این دین سوادق وحدت این سه ادق با چرا کنی
 تا در صبح را نمائی باز باز و بطرک و میش را اند

همه احکام او صلاح عباد	همه آیات او برادرشاد
آنچه گفته نبوده جز بصواب	آنچه کرده نبوده جز بیداد
امر نیکی و بد بخوب و بد	دفع بدستی کند بوجه و داد
کلیم جامع اش مؤید عقل	حکیم بالمش معین فواد
امر او مقصد نیست و نه سخت	حکم او مستل نه کم نه زیاد
همه الفاظ او نظام امم	همه احکام او قوام بلاد
سخنانش متین تر از صخره	کلماتش قویتر از فولاد
پیردانش همه رؤف بشر	بندگان همه عطف عباد
ایش قول است فعل و امت کا	فایا لثمار تعرف الا شجار

ترپت کرد اشقی مظلوم	با کتابی و سکنی مظلوم
ضغاثان انیس هر مظلوم	اقویاشان پناه هر مظلوم
نفع خود دیده نفع هیأت نوع	خیر خود کرده وقف خیر عموم
ذکر ایشان در انتباه بشر	مکرایشان در اثمار علوم
فقر ایشان ز خلق کشف کرد ب	عیش ایشان ز خلق دفع غموم
عزشان نیست غیر نفع بشر	همشان نیست غیر دفع مسموم
جانان نذر قاتل بی جسم	نامشان وقف سائل محروم
حامی و حافظ خود و عباد	حارس و حامل حقوق مسموم
آنکه مؤمن بود بظرف ذات	هست منشعب جمیع صفات

گر کسی امت با بسند^{۲۶۰} یک بیک راجد اجدابیند
 با همه فرقه با همه ملت در همه عالم آشنابیند
 از خدا گوید از خدا شنود از خدا خواهد از خدا آیند
 بی طمع دوست بی سبب غمخوار بی ریا یار بی دغا بسیند
 در وفا کوشد از رسم نگیرد هم دعا گوید از جفا میند
 خدمش مفت و دعوتش بی مزد طاعتش جمله بی ریا بسیند
 بندگان خدای را بخلص بره راست رهنما میند
 اگر این دین حق نباشد حق کس صفات حق از کجا میند
 بخند ا دین حق نمایان است بهر مینا چو شمس تابان است

در جهان ادعا تو توانی	۲۶۱ اگر کنی بر ملا تو توانی
پس آیات و بیات و بزر	ثابت آن ادعا تو توانی
جان و دل ملک و دین حیل شد	آن حل را دادا تو توانی
عالی کر خد اگر نخت نه	با خدا آشنا تو توانی
زمره فی را پی به ایت خلق	مستعد خدا تو توانی
راحت خود فدای راحت نوع	از برای خدا تو توانی
در همه عمر خود ز دشمن و دوست	احتمال ملا تو توانی
مختصر گویم از مزار یکی	آنچه کرده بهائو توانی
بخدا وضع شرع کار تو نیست	و آن همه اصل و فرع کار تو نیست

جذب اصحاب حال کار خدا است	۲۶۲	قلب ارباب قال کار خدا است
عام دارام و خاص را آرام		خلق این اعتدال کار خدا است
وضع قانون — کفّ عالم		از حرام و حلال کار خدا است
دین که اقوام را ز دین قدیم		میدهد اشتغال کار خدا است
وضع دین و عقیده ثابت		در قلوب رجال کار خدا است
جا پلان را برابر علم		بذل نطق و مقال کار خدا است
براهین سهل ز اهل غرور و		دفع جبل و جدال کار خدا است
صلح ادیان و اتحاد مل		بی جدال و قتال کار خدا است
تو گو طالب حق اند همه		محو مجهول مطلق اند همه

بسلامتین چنین خطاب که کرد	رحمت و زحمت و عتاب که کرد
حکما را از بون و خوار و ذلیل	ز آیت و محبت و کتاب که کرد
علا را بعلم و فضل و فنون	ساکت و عاجز و مجاب که کرد
سُفها را بحلم و صبر و سکون	مُغفل و مُغفل و مُعاب که کرد
آنچه فرمود و وعده کرد و گوشت	جاری و ساری و مصاب که کرد
بر سوال و معال و مسئله را	حل و تفصیل و مستجاب که کرد
شرع و آئین و دین او بجهان	نیکی و مقبول و مستطاب که کرد
نابی ششم و عالم و کامل	بعث و اُمور و اشخاب که کرد
نیت برهان از این مبرهن تر	که بود ز آفتاب روشن تر

نخانش مضربه و مسموع	۱۶۴ هر چه گفت و نوشت یافت وقوع
شمس آیتش از همه اقطار	بر همه مکانات کرد سطوع
بیاتش نه دتر از انجم	ز آسمان کتب نمود طلوع
شده ایش نبرد قاضی عدل	میرسد عدشان بجه شیوع
مبعزاتش ز قول دشمن و دوست	بر همه خاص و عام شد مسموع
اثراتش در انفس و آفاق	با همه منع و زدن شد ممنوع
کلماتش از انتشار و نفوذ	ز این همه قطع و سد نشد مقطوع
قول و قانون و دین و جان داشت	تا شناسی تو صانع ان مضموع
ذاتش از ذات خویش دانابود	شخص از شخص خود توانابود

این عجب روزگرف و گمان است ^{۲۶۵} نیک پیدا و سخت پنهان است
 سر مشهور و خامه مستور روز تار یک و شام تاهان است
 مؤذن سه ناد می فحی دزد با کرتا و بالان است
 کور بنده است و کوشنوا لال گوینده لنگ پویان است
 یک بنده کور دشنوا کر مردگان زنده و زنده پیمان است
 آن یک از سر مستر کتب یافت اسرار و بده نادان است
 و آن یک از آئینه و بیهوش ماند و محروم و بحر برمان است
 بر جیمیان چگونه شد مکتوم آنچه بر طفلکان نمایان است
 یار اغیار و مهران محروم فغالی المیسمن انقسیم

۱- یخا- ۸- ۴۷- ۲- تالوئیمیان- ۱- ۵- ۳- ۲- فزتیانج- ۱- ۲۷-

۴- رویان- ۱- ۲۱- ۵- شتی- ۱۱- ۲۵-

۱. بایک کشف را از کنیم
 ۲. توانیم متفق شد اگر
 ۳. بود این مطلبی حسیم و مهم
 ۴. فی نیاز است حق زطاعت ما
 ۵. در کتاب خدا بیا ندیشیم
 ۶. لیکن اندیشه از در انصاف
 ۷. ۸-۹. ارجاج و تعصب و تقلید
 ۱۰. پس همه یق نجات را نیاز
 ۱۱. کئی پدر بر پسر کند اشار

۱۲. در صندوق بسته باز کنیم
 ۱۳. توانیم کشف را از کنیم
 ۱۴. باید این قصه را در از کنیم
 ۱۵. ما با طاعت از نیاز کنیم
 ۱۶. تا که نیک از به اتیار کنیم
 ۱۷. از پی جستجوی را از کنیم
 ۱۸. باید بسته احترام کنیم
 ۱۹. طلب از لطف کار ساز کنیم
 ۲۰. جانیان شک و جایی ما ہی ما

۱- یوحنا- ۶- ۴۳- ۲- رومیان- ۱۷- ۱۶- ۳- لوقا- ۱۸- ۸- ۴- یوحنا- ۵- ۲۸

۵- لوقا- ۱۶- ۳۱- ۶- لوقا- ۱۸- ۱۴- ۲- لوقا- ۱۸- ۱۷- ۸- مبرانیان- ۱۴- ۲۵- انج

۱- متی- ۷- ۸- ۱- متی- ۷- ۱۰

۱-۲-۳ بر فلک شد یسوع یعنی چه ۲۶۷
 ۴-۵-۶ آنچه داود در حق خود گفت
 ۷ ز گریاهمه آنچه برخود گفت
 ۸ آن مقامی که از سلیمان بود
 ۹-۱۰ چون مسیح است اول و آخر
 ۱۱ ایما بر سپهر کرد عس و ج
 ۱۲ بر فلک آن ساره سحر
 ۱۳ همچو برقی بر آید از مشرق
 ۱۴-۱۵ کرانه واقف شوی بسر کتب
 ۱۶ باز آر در رجوع یعنی چه
 ۱۷ رحمت بر یسوع یعنی چه
 ۱۸ بر میسا و قوع یعنی چه
 ۱۹ بر میسا شیوع یعنی چه
 ۲۰ ختم بود اد شروع یعنی چه
 ۲۱ آن عروج و رجوع یعنی چه
 ۲۲ مینماید طلوع یعنی چه
 ۲۳ پس مغرب طلوع یعنی چه
 ۲۴ کی تو قادر شوی بخرق حجب

۱- کولیان ۳- ۱- ۲- یوحنا ۶- ۲۸- ۳- متی ۱۶- ۲۷- ۴- فرامیر ۶۹- ۲- ۵- فرامیر ۲- ۸-

۶- فرامیر ۲۲- ۱۸- ۷- زکریا ۱۲- ۱۰- ۸- سمویل ۲- ۱۴- ۹- مکاشفه ۱- ۱۱- ۱۰- میکا ۵- ۲۱-

۱۱- متی ۱۷- ۱۱- ۱۲- ناسا دل پیرس ۱- ۱۶- ۱۳- متی ۲۴- ۲۷- ۱۴- فسیان ۴- ۹- ۱۵- و قیافه ۱۴-۳

ای برادر چشم جهانی ^{۲۶۸} مسکند کلام روحانی
 کانیچه زاید روح آروح است ^۱ و آنچه زاید جسم جهانی
 گفت عیسی بخت پطرس ^۲ کشف اشال من تونوانی
 میوز و باد و صوت ان شنوی ^۳ و ز کجا آید آن منبانی
 اشیا گفت چشم و گوش آروز ^۴ کور و کر شد بحکم یزدانی
 گوید این یک که نامه سر بسته است ^۵ چون توان کشف راز پنهانی
 گوید آن من که خط نیارم خواند ^۶ چون بخوانم کلام سبحانی
 باز گوید بوصف حضرت روح ^۷ کو چو آید بحکم ربانی
 لب او بر گشایم از اشال ^۸ او گوید سخن بعیر مثال

۱- مرقس ۷-۵۲ ۲- یوحنا ۳-۶ ۳- یوحنا ۳-۷ ۴- یوحنا ۳-۸ ۵- اشعیا ۱۱

^۱ آنکه تاویل قول می‌کند ^{۲۶۹} داند او حسل صد معما کرد
^۲ گفتی او جن ز معنه کرد برین دیو و جن کی معنه تاومی کرد
^۳ برد شیطان بکوه عیسی را روح را او چگونه اغوا کرد
^۴ رفت بر کوه تاجان بسند قلعه چون سطح گرد پیدا کرد
^۵ نمایه بزرگ کوچک را کوکبی چون بحانه ایما کرد
^۶ گفت ریزو ستارگان زمین شمسار روی ذره چون جاکرد
^۷ کور بیا کنیم و بسینا کور گفت از آن حق مراهبید اگر
^۸ کردی می‌کدام بیا کور گمیرم او مرد کور بسینا کرد
^۹ پس در انجیل قول منقول است جز تا دلیل غیر منقول است

۱- قرص - ۴- ۱۱- ۲- لوقا - ۵- ۲۴ ۲- متی - ۴- ۸- ۴- متی - ۲- ۱- ۵- متی - ۲۴- ۲۶

۶- برخا - ۱- ۲۱ ۷- تسالونیکیان - ۵- ۲۰

رُوحِ خود بس شالِ کرد بیان ^{۲۷۰} کان بیانِ انکم دوباره بیان
 موتِ تن چنه ابی بیکل ^{۲-۱} قتل او بود در اندن چوپان
 ششم تبلیغ و تخم قول حسد ^{۳-۲} حسد و حاصد بین و تبیان
 نص و بدعت چو کندم و گرس ^{۴-۳} دین و عالم چو مزرع و دهمان
 روزی و زرق و مان به تعلیم ^{۵-۴} روح و جان و حیات شد ایمان
 آب و آتش ثبات و نسخ حد ^{۶-۵} نور و خلقت قبول و رد بیان
 روزیوم ظهور و شب غیبت ^{۷-۶} کور مرد بید و کرنا دوان
 مرده و زنده مومن و کافر ^{۸-۷} ماه و خورشید جلوه جانان
 منم اول مقام وحدت اوست ^{۹-۸} منم آخر بیان رحمت اوست

۱- مرقس - ۴- ۳۴ - ۱- یوحنا - ۳- ۶۱ - ۲- متی - ۳۶- ۳۱ - ۳- لوقا - ۸- ۱۲ - ۵- متی - ۶- ۳۷ - ۶- متی - ۱۳- ۱۵

۷- یوحنا - ۴- ۳۶ - ۱- یوحنا - ۷- ۳۶ - ۲- متی - ۱۶- ۱۱ - ۳- متی - ۴- ۱۱ - ۵- یوحنا - ۳- ۱۶ - ۱۲- یوحنا - ۱۱- ۹

۱۳- متی - ۲۳- ۱۶ - ۱۴- متی - ۸- ۲۲ - ۱۵- انیسایوس - ۲- ۱

روح قدس مبین تا در ^{۲۲۱} واحد است آن واحد صمد
 اَزَلِّ الْفِتْرِ مِنَ الْاَدَلِّ اَبَدِيُّ الْبَقَا، اِلَى الْاٰخِرَةِ
 نور قمار او شدت وصف در مظاهر چو شود ظاهر
 اِنَّ شَيْدُ الْقَوَايِ دُوْمَرَهٗ میزند صید اَنَا اَتَا مِهْ
 که منم آخره و منم اول هم منم نام و منم آمر
 هم عظیم الکمال و هم جسم هم شید العتاب و هم فاضل
 این تجلی بودت و تجت در مظاهر انیا بود سائر
 گفت صبی ز جسم فایده نیست تو بروح القدس شو کافیه
 در همه انبیا همین نور است کفر بر نور غیر منظور است

۱- ق- ۵۲-۵- ۲- کاشف- ۲۲- ۱۳- ۳- قرنتیان ۱- ۱۵- ۵- ۲- بخار- ۶۳-۷

۲۲ گشت نازل بر انبیا بقرن
 روح وحی از همیمن چون
 ۱ این همان روح ناطق از موسی است
 ۲-۲ این همان روح نبی که شد نازل
 ۳-۵-۲ این همان روح بود بر داود
 ۴ این همان روح ایلیا که سپرد
 ۵ این همان روح اشعیا است که گفت
 ۶ این همان روح چون کبوتر بود
 ۷ این همان روح کا حد مرسل
 ۸ این همان روح حضرت اعلی است
 ۹ گشت نازل بر انبیا بقرن
 ۱۰ و زمشایخ زیوش و مارون
 ۱۱ که بیقاج و گاه بر جند عون
 ۱۲ بشوئل و شادل و شمون
 ۱۳ بالشیخ چو رفت بر کردون
 ۱۴ منم از روح حق شده مشحون
 ۱۵ کز نمسا بر مسیح یافت سکون
 ۱۶ یک جهان بت پرست گردون
 ۱۷ که مبشر طبعست ابھی است

۱- اعداد - ۱۱ - ۲۵ - ۱ - وادوران - ۱۱ - ۲۹ - ۲ - وادوران - ۶ - ۳۴ - ۴ - سمویل - ۴۳

۵ - سمویل - ۱۰ - ۶ - وادوران - ۱۴ - ۱۹ - ۲ - ملوک دوم - ۲ - ۱۵ - ۵ - لوقا - ۴ - ۱۸

۹ - مرقس - ۱ - ۱۰ - ۱۱ - ۱۹۳ - ۲۶ - ۱۱ - احسن القصص

آنچه در انبیا مجلّه بود ^{۲۷۳} جلوه روح قدس اعلیٰ بود
 اول اول آخر آخره دم آدم حیا خوا بود
 نوحه نوح بود دخل خلیل زار موسی در روح عیسی بود
 داود داود اسم اسرائیل هوش یوشع و شوق شعیبا بود
 عشق یوشع خداقت فرقیل حب حقوق و عتبه عزرا بود
 دانش دانیال و هم میکا محرم ارمیا و یحیی بود
 رحمت احمد و علو علی نور اعلیٰ بهار اسمی بود
 زور زردشت و شوکت شکون کفنه کا نفوس و بود بود بود
 هست یک شمس و یک شمع و طوع گر کند صد هزار بار طمع

گفته انبیاء کی است یکی ^{۲۷۴} بکده از ادبیا کی است یکی
 آدم و نوح و موسی و عیسی تا صبه ابها کی است یکی
 همه فرمان پذیر و فرمان بر شاه فرمانزدا کی است یکی
 خادم و خدمت ار بود بسیار لیک مخدوم مای کی است یکی
 خورده به دآب و آب بتغ کر تا به ضیاء کی است یکی
 دو کور و روح قدس و روح امین نور و ضور و شای کی است یکی
 دو بین در محمد و عیسی ای برادر خدای کی است یکی
 خامه و باطن اول و آخر مبد و مقهای کی است یکی
 گفت پولس مسیح توانی خواند رتب جز بر روح ربانی

۲۷۵ گفت موسی بکلم حق قدیم تا ابد زنده ام بد است تویم
 گفت یکا بوصف حضرت روح بد ظهور آتش از زمان قدیم
 گفت عیسی بقوم من بودم پیش تر از زمان ابراهیم
 هم سلیمان سه دود من بودم وقت خلق سواد عرش عظیم
 مشغولی گفت من نبی بودم بود آدم در آب و خاک متیم
 گفت حیدر بر سر و جسمه شدم با همه انس و یاس و تصیم
 هزار پنجه هزار سال حسین با هزار آدم آمده است نیم
 گفت قائم که ز آدم و خاتم هر که خواهی منم بختی کریم
 این همه گفته اند از جبه است بلکه از روح داد احد است

۱- تسبیح ۲۲- ۴۰- ۲- یس- ۵- ۲- ۳- یوحنا- ۸- ۵۸- ۴- اشال- ۸- ۲۴-
 ۵- حدیث- گفت قیام آدم بین النار و الطین- ۶- حدیث- گفت مع الانبیا برآ
 وقع من جبرائیل- ۷- حدیث سلیمان- ۸- حدیث حضرت صادق

خواهی از سر رجبت و توحید ^{۲۲۶} بشکوه کلام رب مجید
 حق به او دگوید ای فرزند ^۱ کردم امروز مرگ تو را تولد
 گفت پولس که آن پسر عیسی است ^۲ آن پسر شد باین پسر محمد به
 باز داد دگوید اگنند ^۳ قرعه بر جامه ام بظلم شد به
 زگر یاسد و دوزخ زدند ^۴ بر من آن از سیح گشت به به
 باز دگوید بهای من دادند ^۵ شد بسی پاره قیمتم تمه به
 روح حق بر من است شعیبا گفت ^۶ گفت عیسی نم بحکم جد به
 زگر یاد اشیا و رسل ^۷ همه عیسی است یسیر و یسیر
 گفت پولس که بود روح سیح ^۸ در همه انبیا نفس صریح

۱- فرامیر- ۸- ۲- فرامیر- ۱۸- ۳- زکریا- ۱۲- ۴- زکریا- ۱۱- ۱۲-

۵- اشیا- ۱- ۶- نامه اول پولس- ۱- ۱۱-

گفت موسی ز قول رب جلیل ^{۲۷۷} با سلیل خلیل و اسرائیل
 کز میان برادران شما خواه از اسحق و خواه از اسماعیل
 چون تو پیغمبری برانگیزم در دانش کلام خود بنهم
 بدانش کلام خود بنهم سخن از ادطلب نه شق انیل
 آنچه گویم بقوم خواهد گفتم اور رسول است از خدا می جلیل
 هر که نشنود از او بود مسؤل کی نرود امتحان رب نپیل
 در گفت آنچه من نهم موم آن بی خود شود حقیر و قلیل
 کوئی از قول حق چنان دانم قول حق را بود وقوع دلیل
 این چنین مژده میدهد موسی بس که حیت مژده غنی

کائناتنی تمام میآید ^{۲۷۸} یعنی احمد بنام میآید
 رفیق من از آن مفید ثبات کان شفیع الانام میآید
 او جهان بر کنه کند ملام که بیف و حام میآید
 داور می کند رئیس جهان از پی انتقام میآید
 حل کلمش هنوز نتوانید چون به گیر نظام میآید
 کند از راستی هدایت خلق با کتاب تمام میآید
 باشما گوید آنچه شنود کو بوحی و کلام میآید
 هم خبر میدهد بآینده ذکر یوم القیام میآید
 او مرا بس جلال خواهد داد آنچه گفتم کمال خواهد داد

دمی یزدان بشاه بطحان^{۲۶۹} نص قسه آن بکر ایمن
 گفت کیر زمین بقضه اوست^۱ بانگ وحدت میان نیامین
 گفت عرش خدای بر آب است^۲ قصه او را میان دریا بین
 گفت آرزو را مخلص خداست^۳ امر او را روان در آشیامین
 گفت بر وجه رب نظر نکند^۴ زمره زائران عکایمین
 گفت بر حق همه قیام کند^۵ دشمن و دوست را همیامین
 گفت محبوب میشوند از رب^۶ بی سبب احتجاب اعدایم
 گفت بشنوند از ارض قریب^۷ قرب بطحا با رضضیامین
 همه احکام شرع معقول است^۸ لکن اسرار بر تو مجهول است

۱- ق- ۳۹- ۶۲ ۲- ق- ۱۱- ۹ ۳- ق- ۸۲- ۱۹ ۴- ق- ۲۵- ۲۲

۵- ق- ۸۳- ۶ ۶- ق- ۸۳- ۱۵ ۷- ق- ۵۰- ۴۰

آن بکاشف چو دیده بشاده است ^{۲۸۰} از خدا دیده و خبر داده است
 دیده که آسمان و ارض جدید
 حق زمین جدید اورشلیم
 چون عسکروس از برای امادش
 پس تنیده سرافات جلال
 دیده حق را که باب فضل و عطا
 گوگرد شمس قدس اورشلیم
 چون تواند که بر زمین افتد
 شهری از آسمان نیا قیادت
 گویمت کآن مدینه دین بخاست
 دین ابھی عیسو مہ عکاست

۲۸۱ شهر حاکم که ارض میعاد است و عد حق بر خلیل و اولاد است
 او است شهر جدید اورشلیم چونکه مقصود ارض میعاد است
 چونکه دارالسلام و اورشلیم یکی معنی است بقدا است
 چونکه دین را بلفظ شهر و عدس در صنف اصطلاح مقاد است
 هست شهر جدید شرع جدید به معنی بوجه اسناد است
 از در لفظ و معنی و تاویل جمع اضداد و لف انداد است
 این چور فریج یوحنا است بطن در بطن سه ایجاد است
 روز سال است سال یصد و شصت راست سه روز و نیم میعاد است
 شتر است و باطن باطن مثل نوره کیشکو تو

۱- تمکین - ۱۲ - ۷ - ۲ - غلط بیان - ۲۶۰۴ - ۲ - متی - ۲۲ - ۵ - ۴ - مکاشفه - ۱۱

همه انبیا ز رب نفل ^{۱-۲-۳-۴}
 از وجودش سرود آدم و نوح ^{۱-۲-۳-۴}
 مرده او یوشع و داود ^{۵-۶-۷-۸}
 سال او دانیال و یوحنا ^{۹-۱۰-۱۱-۱۲}
 ز کربا و سختی از اعظام ^{۱۳-۱۴-۱۵-۱۶}
 از مجیش مسیح و روح قدس ^{۱۷-۱۸-۱۹-۲۰}
 از صفاتش زبور با تورات ^{۲۱-۲۲-۲۳-۲۴}
 علی و فاطمه ز نام و نشان ^{۲۵-۲۶-۲۷-۲۸}
 همه انبیا که پی ز پی اند ^{۲۹-۳۰-۳۱-۳۲}

[illegible]

۲۱- لوج فہرہ، اسم ظہم منقوشہ علی بکر ۲۲- حدیث اتی افرانہ منقوشہ ۲۳- ق. ۶- ۶۸

گفته یوسیل روزی آید ^{۲۸۳} او بارض مقدس آساید
 گفته خرقیل از ره مشق حق در اینجا زول فسیاید
 ارمب گوید آن زمان گویند رفن اندر حضور حق بایید
 اشیا گفته مه کسی آرد از دیده بر روی پتوه گمشاید
 گفته داود مرده ده که خدا سلطنت بر زمانه بنماید
 زکریا سروده رب جنود اندر این ملک آید و پایید
 گفته عیسی که ای پدر یقین ملکوت تو در جهان آید
 گفته فاش و صریح یوحنا آنگاه بوده است و هست میاید
 در مزامیر گفته طور بطور حق نماید ظهور دور بدور

۱- یوسیل- ۳- ۱۶- ۲- خرقیل- ۴۲- ۱- ۲- ارمب- ۳۱- ۶- ۴- اشیا- ۴۰- ۵-
 ۵- مزامیر- ۴۷- ۸- ۶- زکریا- ۲- ۱۲- ۷- متی- ۶- ۱۰- ۸- مکاشفه- ۱- ۸- ۹- مزامیر- ۱۴

مرده کاه بهار بار دگر ^{۱-۱} ۲۸۴ شمعان لاله زار بار دگر
 ایلب آمد و برای مسح ^{۱-۲} کرد جان را نثار بار دگر
 گشت برپا عجم حق جوئی بند و زنجیر و دار بار دگر
 پی دعت حواریان گشتند گرد شهر و دیار بار دگر
 بر شانه خاک استفا برخ روزگار بار دگر
 گشت هر با جلیقه و ماسی گیر مرد مردم شکار بار دگر
 شد یکی شسته و یکی سجون و آن دگر خوار و زار بار دگر
 پیر امروز را ز میگوید از پدر آشکار بار دگر
 که مسیحا از آسمان آمد ملکوت پدر عیان آمد

۱- متی ۲۴-۳۲ ۲- یسوع ۵-۷ ۳- متی ۱۷-۱۱ ۴- جبرئیل قدس تعالی

۵- احوال حواریین ۲۱-۳۰ ۶- متی ۱۰-۱۶ ۷- متی ۱۰-۱۴ ۸- متی ۱-۱۷

۹- یوحنا ۱۶-۲۵ ۱۰- قرنتیان ۱-۱۵ ۱۱- قرنتیان ۱-۱۵ ۲۴

روح کیمت چگونه عیسی بود ^{۲۸۵} حق تعالی چگونه عیسی بود
 شخص داود و اشیا و دیگر زکریا چگونه عیسی بود
 منتظر بچکس نبود بکس سنگ موسی چگونه عیسی بود
 گزیده بر نسیجه بود و ثمر مار رطاح چگونه عیسی بود
 گزیده از راه علم بود و حیات من و سلوئی چگونه عیسی بود
 گزیده یادگار خون و جسد خنجر و صهب چگونه عیسی بود
 به راستی بزه تبه بان شد بزه اینجا چگونه عیسی بود
^{۵-۶} نبوه و شیلو و عمانوئیل سه مسما چگونه عیسی بود
^۹ نیت مقصود اسم و جسم و ادات بلکه مقصود معنی است و صفات

۱- قرنیان ۱-۴-۲ یوحنا ۳-۱۲-۳ یوحنا ۶-۲۵-۲ متی ۲۶-۲۶

۵- تئوین ۲۲-۱۳-۶ اشیا ۶-۲ زکریا ۱۲-۹-۸ تئوین ۴۱-۱۰

۹- قرنیان ۱-۱۵-۵۰

روح اصلی چگونه عیسی نیست^{۲۸۶} ذات ابهتی چگونه عیسی نیست
 کور بینا نمود و بینا کور همچو عیسی چگونه عیسی نیست
 در تن و هر روح تازه و مید این مسیحا چگونه عیسی نیست
 مردگان را بعلم و حلم و حکم کرد احیا چگونه عیسی نیست
 بس علامات و معجزات ازاد شد هویدا چگونه عیسی نیست
 بر سلم و صلاح خلق افتاد در بلا یا چگونه عیسی نیست
 کرد مبعوث بس حواریین بر دنیا چگونه عیسی نیست
 از برای نجات امت باز شد مهیا چگونه عیسی نیست
 و هر را داد بهترین تعلیم خلق را داد خوشترین تعلیم

هر چه بدعت بدل بُنْت کرد ^{۲۸۷} کینه را همه محبت کرد
 مخزن بخش و فتنه و کین را کان خود عطا و شفقت کرد
 منج حبل و جور و طغیان را منش ارعد و علم و عنت کرد
 هم بجای جهاد و جنگ و جدل حکم صلح و صلاح و الفت کرد
 دل و جان و روان مردم را کان امن و امان و رحمت کرد
 نظم دنیا و دین و دولت را با نظام و قوام و قدرت کرد
 شکل مسوخ آدمیت را باز راجع با آدمیت کرد
 عالم مرده را از نفقه صور مستحکم ز مرگ نخلت کرد
 قطا امان غلامی دین رده رزق امروز خلق آورده

۲۸۸
 ای که کشتی نجات اریسی است این بنائی بروی سیل فناست
 مومنی کو گردد آنچه شنبه گوید اورا بروی ریکت بناست
 فضل عینی اگر ز بی پیری است افضلیت در آدم و حوا است
 از پدر کر نسب دارث گناه وارث مادر ازل گناه و خطاست
 کر تو کوئی خدای را پسر است مین هزاران پسر برای خداست
 آل داود و آل اسه ایل همچنین همه که پیر و عیسی است
 هم بوراوه مین و هم ایوب ^{۱-۲-۳-۴-۵-۶-۷} اصطلاح نبوت از قداست
 شخص موعود احمدی آند گو تو موعود عیسی کجا است
 مانده چشم بود و تو بطلان ایلیا خواهد او تو روح و ملک

۱- متی- ۶- ۱۵ ۲- شنبه- ۱- ۱۴ ۳- یوحنا- ۱- ۱۲ ۴- کورن- ۶- ۲ ۵- تثیبه- ۱۳- ۱

۶- ایوب- ۲- ۱ ۷- خروج- ۴- ۱۲

چون خدا احمد و مسیح انجیخت ^{۲۹۰} معترض بر بیانه ما آویخت
 کین چنان بفلک تفرشت کرد و آن چنان مردگان خاک انجیخت
 این چرا کافران بصحرانگشت و آن چرا خو کما بدریا ریخت
 آن کی بد اکول باد و پرست وین بسته و یج بازمان آویخت
 این ز کله سوی مینه شافت و آن ز اقصی سوی حبل کریمت
 آن چرا تا حبه ان رسد راند وین چه از اران کعبه گویخت
 آن چرا بر درخت نفرین کرد وین چرا تیغ بر جهان آویخت
 خواست این کینه چون بخت یزد کرد آن سگوه چون ابر آویخت
 صادق است آنکه گفت و کرد و نمود معترض بود و هست و خواهد بود

۱- متی- ۸- ۳۲ ۲- لوقا- ۷- ۳۴ ۳- متی- ۴- ۱۲ ۴- متی- ۲۱- ۱۲ ۵- متی- ۲۱- ۱۲

آن خدا نیکه میی است و میست ^{۱۹} دین اسلام را کند تو قیت
 مدت آن هزار و دصد و شصت این سخن خصم را کند تبکیت
 بود ^{۱-۲} صیبه اگر عا نو یل نیست احمد بغیر فاقسیت
 گفته صیبه که احتمال بلا کرده حقیقت نبی تثبیت
 نان یغنی آبی یغنی خورد مهمان غنہ ربی آبیت
 از سفره لوجہ الله بدیه آورد نعمت اودیت
 بود مردش ز خلق ما اود می من نبی بیل ما اودیت
 چون توانست گزیند از حق شمل لات و بیل کند تثبیت
 گفت یحیی بدی کشاده نشد گزینش اقامت داده نشد

۱- کاشفہ - ۱۲- ۲- تنہی - ۱- ۱۲- ۲- برخا - ۱۶- ۷- ۲- برخا - ۶- ۱۱

۵- حدیث نبوی مسلم ۶- کلانی - بواہج الفہم ۷- حدیث ۸- برخا - ۳- ۲۷

گفت میی که دین حق بسط ^{۲۹۲} هست مانده جبهه د ل
 تخم کو چک شود دخت بزرگ که در آن مرغا کنسند قمل
 بازگفت آن خمیرایه بود که کند بس فطیر اُمیدان
 اگر این گفته گفته صبی است دین حق دارد احمد مُزَن
 کسی از خویش هیچ نتواند تا گردد ز حق بر او مُزَن
 اگر این گفته گفته یحیی است حق بود رائب حار و بگل
 کلام خدا تراند نطق آله از کردگار شد مُزَن
 اگر این آیه نص انجیل است هست قرآن کلام غر و جل
 سخن حق چراغ رخشان است در میان کتب درخشان است

گفت عیسی که داسع باطل ^{۲۹۳} شود البسته گشته و زائل
 گفت ثیا که گفته است خدا ^۱ آیت کاذبان کنم باطل
 آریا گفته بر طرف کرد ^۲ کذب کذاب و جل هر جا بل
 گفت خر قیل دست حق باشد ^۳ بکافات منتری عا بل
 بدروغ از نبی نبوت کرد ^۴ من نیم از جاک او غافل
 گفت عیسی هر آن شو که گاشت ^۵ پیر البسته بر کند از کل
 گفت یزدان با حمد مرسل ^۶ یثبت الحق دیر بنق الباطل
 باز گفت از سخن بابندی ^۷ دست قدرت تو را بر دور دل
 گوید اجماع عقل و نقل و کتاب ^۸ تعلمون خدا من الکذاب

۱- ثنبه- ۱۳- ۵- ۲- اشیا- ۴۴- ۲۵ ۳- آریا- ۲۷- ۱۵ ۴- خر قیل- ۱۴- ۶

۵- خر قیل- ۱۳- ۶- ۷- شی- ۱۵- ۱۳ ۸- ۲- ق- ۱۷- ۸۳- ۸- ق- ۶۹- ۶۴- ۴۸

از حق احکام جواد امرم^۱ که خدا گوید و مظاهر مسم
 همه آیات حضرت موسی^۱ یک یک را نمود ساحر هم
 زن عرافه روح اسموئیل^۲ بهر شاوُل نمود حاضر مسم
 گفت شیاطین شود باطل^۳ گر کف معجزات ظاهر هم
 گفت عیسی نبی بود یحیی^۴ گر چه معجز کرد با هر مسم
 باز گوید که معجزه طلبند قوم فاسق کرده فاجر هم
 هم تو دانی مسیح معجزه لی^۵ بهر شرک نکرد و کافر مسم
 معجزه از برای مومن بود دیدی اول به پین تو انجزم
 از چه خواهند خارق عادات اینک انجیل و مضعف و تورات

۱- خروج - ۸ و ۷ - ۲ - سموئیل - ۱ - ۲۸ - ۱۴ - ۳ - اشیا - ۴۲ - ۲۵ - ۴ - یوحنا - ۶ - ۴۱

۲۹۵
 ۱- معجزه راجح المعامله بود
 ۲- کفر از این که باشد می‌متذ
 ۳- و این همه رد معجزه آن
 ۴- و آنچه می‌خواستند اگر میکرد
 ۵- اگر او کرد و کس قبول نکرد
 ۶- اگر آورد و نماند بان سوز
 ۷- مرده نمی‌مورد اگر زنده
 ۸- اگر آوردی آب و چشمه و باغ
 ۹- چون کسی گفت و کرجت آرد
 ۱۰- بهر هر قوم ختم مسئله بود
 ۱۱- کفر و دین را کجا مجادله بود
 ۱۲- گوچه حاجت برفع غافله بود
 ۱۳- قوم او را چه از او گله بود
 ۱۴- صرغه و ترک این معامله بود
 ۱۵- بایه و دش چه معامله بود
 ۱۶- بانصاری نه در مساله بود
 ۱۷- گوچه لازم نزاع قافله بود
 ۱۸- معجزه بر نبی نبوت اوست

۱- ق-۶-۵۸ ۲- ق-۷-۱۸۸ ۳- ق-۶-۵۰ ۴- ق-۶-۱۰۹
 ۵- ق-۲۰-۱۳۳ ۶- ق-۱۳-۲۸ ۷- ق-۴-۳۱ ۸- ق-۱۷-۶۱ ۹- ق-۲-۱۷۱
 ۱۰- ق-۳-۵۴ ۱۱- ق-۱۷-۶۲ ۱۲- ق-۱۲-۶۲

دعوی از شخص باب معجزه است ^{۶۶} آرد اقی کتاب معجزه است
 بی ثباتی و بی سکون قلم هر سخن را جواب معجزه است
 آرزوی خدا بر او حبیب و آن شود مستجاب معجزه است
 نشدن کارگر هزاران تیر لیک قطع طناب معجزه است
 از طریقه شریعیه مسجونی بسلاطین عتاب معجزه است
 وزیر اسیری مقید و منسلول در جهان انقلاب معجزه است
 جذب مردم بسوی ریج و بلا با هزاران جذاب معجزه است
 آن بنا کو بصد هزار کلنگ می گمزد و خراب معجزه است
 بخت این گروه بی خبراند یا که با چشم و گوش کور و کرند

خَلَقَ اَحْلاَقَ رَا مَنُورَ كَرْدَ ^{۲۹۷} نَطَقَ آفَاقَ رَا مَحْضَه كَرْدَ
 قَدَرِش خَلَقَ وَخَلَقَ دُكِرِ سَاخْتِ اَیْنَ جِهَانِ رَا جَانِ مِیو كَرْدَ
 حَقِّش اَخْتِلَافَ كُلِّ كَتَبِ بَا بَرَا اَیْنِ جِسْمِ بَرَا بَر كَرْدَ
 عَمَلِش اَسْرَارِ اَنَفْسِ دَا آفَاقِ بَیْجَانِ ظَا هِرِ دِ مَصْطُورِ كَرْدَ
 كَرَمِش هِر فِتْرَیَهِ مَسْكُونِ رَا اَز عِلُومِ وَ فَنُونِ تَوَا فَر كَرْدَ
 قَوَّتِش دَر مِیَانِ بَحْرِ بِلَا عَقْلِی ثَابِتِ دِ مَقَرَّر كَرْدَ
 بِلُوكِ جِهَانِ شِجَاعَتِ او نَاشِ اَعْلَامِی حَكَمِ دَاوَر كَرْدَ
 دَر بَیَاتِ اِسْتِغْنَامَتِ او دَشْمَنِ اَز اَدِلِی وَ مَضْطَرَكَرْدَ
 اَنچِه كَرْدَ او عِیَانِ رَحْمَتِ رَا ز بِه بُو دِ یَا فَنُونِ شَعْبِه وَ بَا ز

از جمال قِسم عیان و پدید ^{۲۶۸} کیست آنکس که معجزات ندید
 آن یکی مال و آن دگر نفس زند و آن دگر هر چه خواست انجشید
 از پی کشت خشک باران داد در تن جان فسرده روح دید
 بدعا هرا سیر داد نجات بقا مده که بر مراد رسید
 هم عطا کرد هر که حاجت خواست هم شفا داد هر که رز و طلبید
 مال مسروق را نشانی داد سر مستور را نمود پدید
 جبر پای شسته کرد چنان که میان کرد استخوان دید
 آن ^۱ مناجات را که از سرشوق خواندم از ملک رمی بکشید
 معجزش لا تُعَذِّدُ ولا تُخَفِّی است و قمرش صفحه همه دنیا است

۱- اشاره مناجاتی است که بار دیگر از ساحت اقدس با شفا بنیام نازل شده و در مقدمه کتاب
 میسنا با تمییز گراور شده است.

جهت کن ای جوان و عالم باش	عالم اندر همه معالِم باش
در ره دین حق مستغنی شو	در علوم و فنون مستم باش
این دو اعلیٰ المقام داین است	تو در اعلیٰ المقام قائم باش
تو مجادل مباش و تند و غیور	ناصح و نیکخواه و سالم باش
متکلم بنده و سامع شو	متعلم بنده و عالم باش
بزبان راستگو بدست امین	بدل آسوده و علایم باش
باش مظلوم یا تقاضی صل	متظلم ز ظلم ظالم باش
الغرض هر قدر که بتوانی	از پی نوع و شخص خادم باش
آنکه جوای طاعت قدم است	فانی از بهر خدمت اُمم است

تصف شو بصف حق قدیم	۲۰۰ دور باش از صفات دیو برجم
چشم از عیب کائنات بپوش	چون خدای تو ستر است و عظیم
دست از جور و بغض و کین بردا	چون خدای تو قادر است و حکیم
لب خود در جواب خصم ببند	چون خدای تو صابر است و عظیم
پای از راه انتقام بکش	چون خدای تو غافر است و رحیم
سائلی را از خود کمین محروم	چون خدای تو مصلی است و کریم
نیک نفس و بلند همت باش	چون خدای تو عالی است و عظیم
خویش را در خدای فانی کن	چون خدای تو باقی است و مدیم
خلق تو را بصورت خود کرد	تو تعریف خلقت خود کرد

تو اگر صاحب دلم باشی	جسد کن تا که با کرم باشی ^{۲۱}
از وجودت بنوع نفع رسان	تا وجودی به از عدم باشی
مهربانی نماند خلق خدا می	تا در انظار محترم باشی
خویشتر را از کس زیاده گیر	در نه از هر کس تو کم باشی
از حسد و زحاف دوری جوی	در نه پیوسته دالم باشی
گرد هر فتنه و دمه ال کرد	در نه در قید ریج و منم باشی
بصفتی نوشته راضی شو	در نه افسرده و دلم باشی
در خاد علم و بصالتی باش	در نه کی نخبه امم باشی
در حقیقت هر آنکه اهل بهاست	حق به بهتر سجده اش آراست

فاس خنیه به ز فاجر فاش	۲۰۲ فاشه بهتر است از فاش
سیر و فاش از سنای عیش	خوک را در کثافت است معاش
بی ادب ز اهل دل خراشده دل	سگ دیوانه میداند لاش
بر در غیبت آبرو نمانم	کفن از مردد سیر و نباش
ز اهل دنیا نخواهم دوفا	چشم کر به بود بجاسه آتش
یار نادان همیشه دزد و عقل	دزد گاهی برد ز خانه فاش
وصف دانا از مدعی مطلب	مرح خورشید کی کند خاش
تو بر اهل حسان غیاب و حضور	آشکار و نهان بهائی باش
هر که او منج بهائی یافت	از همه عیبها را می یافت

آنچه در این ورق گذاشته ام ^{۲۰۳} سخن حق حق گذاشته ام
 جوهر جان خود در این کلمات همه تو بر ورق گذاشته ام
 و آنچه فرودیدم از خسته اند حق بیا بر طبق گذاشته ام
 اندر اثبات حق بقل و بقل با بفرش نه تن گذاشته ام
 لیکن از راه اختصار کلام فیل در گوش حق گذاشته ام
 تمام آنچه بسکری ز کتب عطف بر ما سبق گذاشته ام
 شرح و تفصیل و مطلب و مایع از پی مستحق گذاشته ام
 بر تو من تذکر و تعلیم بهر خود طعن و دشمنی گذاشته ام
 بر جان تو جان بند و دلف زانکه من صفت گذاشته ام

ای خد اذوق کلمه دانی و	۳۰۴ ده سوی کلمه نفسانی ده
چشم را نور حشاشی بخش	کوشش را بهوش حشاشی ده
قلب را جستجوی حق جوئی	روح را رزق آسمانی ده
عمر را زنده کنی جاویدان	جان باقی بجز رفانی ده
جمله را با مقتدر بان حضور	همنشینی و هم زبانی ده
فلمات است جمله کلمات	تو از آن آب زنده گانی ده
نقطه منفی بقدر دانش است	تو با الفاظ نامسانی ده
آنچه میباید آنچه میثاید	ماند انبیم آنچه دانی ده
إِنَّكَ أَنْتَ قَاضِي السَّعَاتِ	عَالِمُ الْغَيْبِ رَافِعُ الدَّرَجَاتِ

فهرست کتاب

موضوع	صفحات
بعض از الواح مقدمه	۲
مقدمه ناشر کتاب	۱۷
تاریخ حیات	۲۱
کتاب اول - ادله نقلیه	
اثبات نبوت عامه و ذکر محمد الهی	۱- ۲- ۸- ۹- ۳۱
شرائط طلب و مجاهده	۳- ۴- ۵- ۶

۷

اثبات خالق

۱۰-۱۱-۱۲-۱۳-۱۴-۵۴-۶۲

احتجاج تنویر بنیاد

۱۵-۱۶-۱۷-۱۸-۲۹-۵۰-۵۲ حج و بر این اثبات حقانیت مطهر الهی

۱۹-۱۱۵-۱۱۶

علل تجدید ظهورات

۲۰-۲۱

امتحان عباد

۲۲

نبوت اشعیا و اسفار تورات رابع مسیح

۲۴-۲۵-۲۶-۲۷-۳۰-۳۱-۳۲-۳۳

۳۵-۳۶-۳۷-۳۸-۳۹-۴۰-۴۱-۴۲-۴۳-۴۴-۴۶-۴۷-۵۸-۵۹-۶۱

۷۱-۷۲-۷۰-۶۹-۶۶-۶۵-۶۴-۶۳-۶۲-۶۱-۶۰-۵۹-۵۸-۵۷-۵۶-۵۵

۷۳-۷۴-۷۵-۷۶-۷۷-۷۸-۷۹

۵۵-۵۶-۵۷

اقوال مختلف در خصوص قائم

ظهور رب البخود - رجوع مسیح - علامہ ظہور حسینی و منی آن ۲۳-۳۴-۴۵-۴۸

۴۹-۵۱-۵۳-۶۳-۶۴-۶۵-۶۷-۸۳-۸۵-۸۶-۸۷-۸۸-۸۹-۱۰۱

۱۱۲-۱۱۴

ظہور منہجیہ و اندہ ۶۸-۸۱-۸۲-۸۴

رد و ازل ۸۰

بشارات انجیل و تورات راجع بد و ظہور ۹۰-۹۱-۹۲-۹۳-۹۴-۹۵-۹۶

۹۶-۹۹-۱۰۰-۱۰۱-۱۰۲-۱۰۳-۱۰۴-۱۰۵-۱۰۶-۱۰۷

بشارات انجیل و تورات راجع بطور حضرت رسول اکرم ۹۸

نبوتات و بشارات این ظہور و تعالیم ۱۰۹-۱۱۰-۱۱۱-۱۱۳-۱۲۴-۱۲۵

نبوتات دین زردشتی ۱۱۲

لذوم دین ۱۱۸

۱۱۹-۱۲۰-۱۲۱-۱۲۲-۱۴۵
ملت اخلاق- اہمیت دین

۱۲۷-۱۲۸-۱۲۹-۱۳۰-۱۳۱-۱۳۲-۱۳۳
عہد ویشاق این مہور

۱۳۴-۱۳۵-۱۳۶-۱۳۷-۱۳۸-۱۳۹-۱۴۰-۱۴۱-۱۴۲-۱۴۳-۱۴۴

۲۸-۱۴۵-۱۴۶
حشر روح- قہاجی جسم- اطلاع

۱۴۷-۱۴۸-۱۴۹-۱۵۰
نعت و نسا و مناجات

قصیدہ نوتیہ ۱۳۴ فرد

اشعار بہاریہ یا صیفیہ

نظم و بیت و نہ حروف

کتاب دوم- اولہ عقلیہ

۱۸۵-۱۸۶-۱۸۷

مقتات مہور

۲۰۸-۲۰۹-۲۰۶-۲۰۷-۱۹۰-۱۸۹-۱۸۸
نسخ حضرت عہد البہا بنرب

۱۹۱-۱۹۲-۲۵۳

وحدت انسان

۲۷۲-۲۷۳-۲۷۴-۲۷۵

وحدت ادیان

۱۹۳-۱۹۴-۱۹۵

صلح عمومی

۱۹۶-۲۰۰-۲۰۱-۲۰۲

اثبات خالق

۱۹۷

ماز

۱۹۸-۱۹۹

نیاز

۲۰۳-۲۴۴-۲۴۸

نبوتات انبیا

۲۰۵

نبوتات در این ظهور عظم

۲۱۰

بقا روح

۲۱۱-۲۱۲-۲۲۷-۲۲۸-۲۲۹-۲۳۰

تترجمه بدلهورات

۲۳۶

حافظت این ظهور عظم ۲۳۱-۲۴۸-۲۵۶-۲۵۷-۲۵۸-۲۶۳-۲۶۴-۲۸۷-۲۹۵

۲۶۲-۲۶۱-۲۲۶-۲۲۱-۲۲۰-۲۱۹-۲۱۸-۲۱۷-۲۱۶-۲۱۴ لزوم دین

۲۱۵

طلب و مجاهده

۲۳۲

رد ادوالم

۲۳۸-۲۳۷-۲۳۶-۲۳۵-۲۳۴-۲۳۳

سرد و نغمه

۲۴۰-۲۳۹

ازل

۳۰۲-۳۰۱-۳۰۰-۲۹۹-۲۹۰-۲۸۶-۲۵۵-۲۵۴-۲۵۲-۲۴۱ اصول عقاید

۲۴۷-۲۴۶-۲۴۵

سرخدا. مقام شهدا

۲۵۰-۲۴۹-۲۴۸

وحدت مل و ادیان

۲۶۹-۲۶۸-۲۶۷-۲۶۶-۲۶۵-۲۰۴ نبوات توزیه و انجیل و معنی آن

۲۹۳-۲۹۲-۲۸۶-۲۸۱-۲۸۰-۲۷۸-۲۷۷-۲۷۲-۲۷۱-۲۷۰

۲۷۶

سرخجست

۲۷۹ - ۲۹۱

نبوات قرآن

۲۸۸ - ۲۸۹ - ۲۹۴ - ۲۹۵

معنی معجزات

۲۹۰

احتجاج معاذین نسبت بنبیا

۲۹۸

معجزات این ظهور

۳۰۳

اعتذار

۲۴۲ - ۲۴۳ - ۲۰۴

نعت ثناء - مدح و دعا

فهرست کتاب از صفحه ۳۰۷ الی صفحه ۳۱۳

علامات و اختصارات ۳۱۴

اسامی سور قرآنیّه و نمرة رقیب آن ۳۱۵ الی ۳۱۹

علامات و اختصارات

اولاً - اسامی سُورَت‌ها آیه بانمره ترتیب بعد از کتاب دوم درج شده و برای قرآن مجید در پاوتنی علامت (ق) بکار رفته مثلاً ق-۲۳-۱۵. مقصود از این اشاره آن است که آیه مربوط باین شعر را در قرآن مجید سورۃ- بیت و سوم آیه پانزدهم باید یافت. از صورت سُور این سورۃ یقین شود که (المؤمنون) است.

ثانیاً - در مورد توریته و انجیل اول کتاب یا سفر و بعد آیه قید شده مثلاً متی ۵-۱۱ یعنی در انجیل متی باب پنجم آیه پانزدهم.

ثالثاً - بکار نه کور در پاوتنی جلد سیزدهم بکار الا نوا طبع سترمن را سی سال ۱۳۰۵ هجری قمری است طابع حاج میرزا حسن نوری طبرسی محرز محمد قمی است و اصول کافی شیخ کلینی نیز مذکور است که مستغنی از توصیف می باشد.

سُورَةُ أَنْ مَجِيدَةٌ وَمُرَّةٌ رَقِيبَانِ ٣١٥

١- فاتحة الكتاب	١٢- يوسف
٢- البقرة	١٣- الزمر
٣- آل عمران	١٤- إبراهيم
٤- النساء	١٥- الحجر
٥- المائدة	١٦- النحل
٦- الأنعام	١٧- بني إسرائيل
٧- الأعراف	١٨- الكهف
٨- الأنفال	١٩- مريم
٩- التوبة	٢٠- طه
١٠- يونس	٢١- الأنبياء
١١- هود	٢٢- الحج

- ٣١٦
- ٢٣ - الموشون ٣٥ - اللامه (الفاطر)
- ٢٤ - النور ٣٦ - نيس
- ٢٥ - الحرفان ٣٧ - الصافات
- ٢٦ - الشعراء ٣٨ - ض
- ٢٧ - النمل ٣٩ - الزمر
- ٢٨ - القصص ٤٠ - المؤمن
- ٢٩ - التوبة ٤١ - قصص
- ٣٠ - الروم ٤٢ - الشورى
- ٣١ - لقمان ٤٣ - الزخرف
- ٣٢ - النجم ٤٤ - الدخان
- ٣٣ - الاحزاب ٤٥ - الباقية
- ٣٤ - السبا ٤٦ - الاحقاف

٥٩ - الحشر	٤٧ - محمد
٦٠ - البقرة	٤٨ - الفتح
٦١ - النصف	٤٩ - التَّحْرَات
٦٢ - البقرة	٥٠ - ق
٦٣ - المنافقون	٥١ - الذاريات
٦٤ - التغابن	٥٢ - الطور
٦٥ - الطلاق	٥٣ - النجم
٦٦ - التحريم	٥٤ - القمر
٦٧ - المائدة	٥٥ - الرحمن
٦٨ - القصص	٥٦ - الواقعة
٦٩ - الحديد	٥٧ - الحديد
٧٠ - المجادلة	٥٨ - المجادلة

- ٧١ - موج ٨٣ - المظنن
- ٧٢ - النجى ٨٤ - الاثقال
- ٧٣ - المنزل ٨٥ - السراج
- ٧٤ - المذخر ٨٦ - الطارق
- ٧٥ - القية ٨٧ - الاسع
- ٧٦ - الدهر ٨٨ - الغاشية
- ٧٧ - المسلات ٨٩ - النجى
- ٧٨ - النبا ٩٠ - البلد
- ٧٩ - النازعات ٩١ - الشمس
- ٨٠ - الاعشى ٩٢ - الليل
- ٨١ - الكوثر ٩٣ - التضي
- ٨٢ - الانطار ٩٤ - الشراح

٣٦٩	٩٥ - التين
١٠٥ - انيل	٩٦ - انطق
١٠٦ - قريش	٩٧ - القدر
١٠٧ - الماعون	٩٨ - التبينه
١٠٨ - الكلثوم	٩٩ - الزوال
١٠٩ - الكافرون	١٠٠ - العاديات
١١٠ - النضر	١٠١ - القارعه
١١١ - ابي لهب	١٠٢ - الكفار
١١٢ - الاخلاص	١٠٣ - النضر
١١٣ - انطلق	١٠٤ - الحمد
١١٤ - الناس	

كَانَ زَوْجَهُمَا جَاهِلًا فَخَلَّ مُقَدِّسٌ عَائِلٌ بِمَا شَاءَ إِلَىٰ أَرَانَ

طَبَقَ بَنُو شَرِّهِ قَتْلًا ٢٥٢ مَوْتُهُ ٢١ ٤٧٩ هـ قَتْلُهُ

بَنُو عَمِّهِ الْحُسَيْنِ وَبَنُو بَنِيهِ سَيْفِيَّةَ فَطْمَنَانُ

وَنَدِيَّةَ ابْنِ عَبْدِ وَطَّعٍ وَبَنِيهِ سَيْفِيَّةَ وَنَدِيَّةَ

